

หมายเหตุ
วิเทโศบาย

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961154042

LIRT

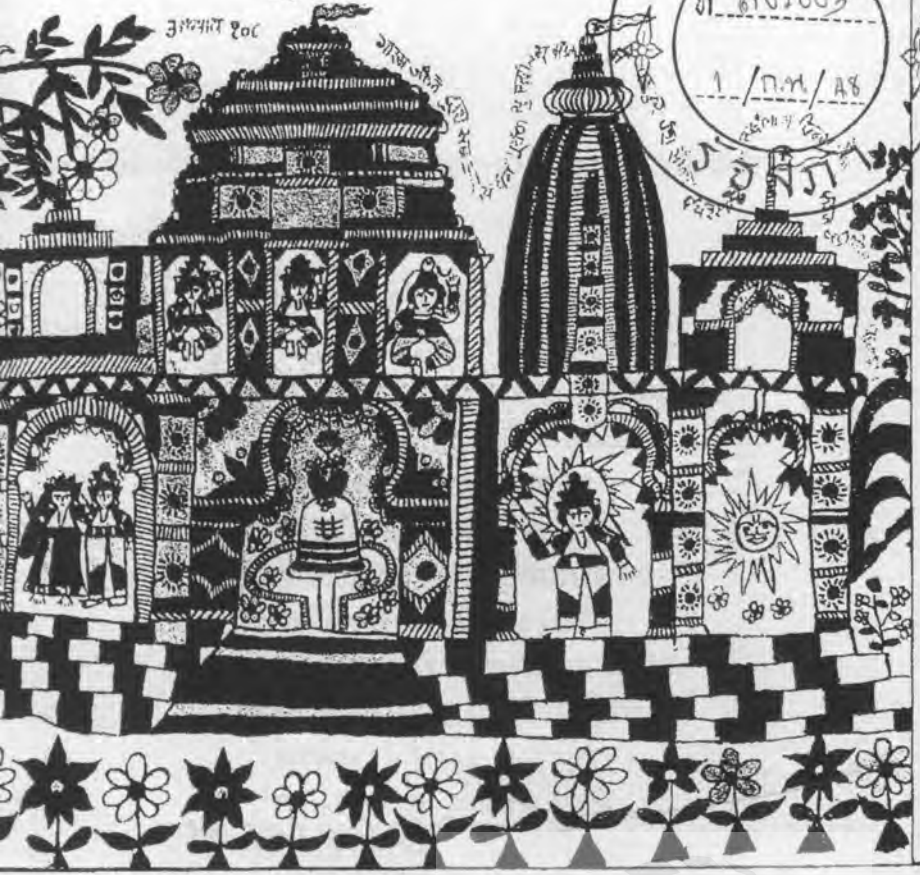
Legislative Institutional Repository of Thailand

04

รค
55
3.5
327.1
2547

43 264

หมายเลข 8

หมายเหตุ

สิ่งพิมพ์รัฐบาล

วิเทศบาทย
Legislative Institutional Repository of Thailand

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ชื่อวารสาร : **หมายเหตุวิเทศไพบาย**
เจ้าของ : **คณะกรรมการการการต่างประเทศ วุฒิสภา**
บรรณาธิการเฉพาะกิจ : **พีระพจน์ รัตนมาลี**
กองบรรณาธิการ : **อัมพร สีทา**
อ้อมเดือน สุทธิเสถียรธรรม
ภาพปก : **ภาพประกอบจากวารสาร**
INDIA PERSPECTIVES, August 1999
จัดพิมพ์ : **กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา**

คณะกรรมการการต่างประเทศ วุฒิสภา

อาจารย์ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ
คุณหญิงชดช้อย โสภณเพนิช
พลเอก บัณฑิตย์ มลายอริศุนย์
อาจารย์อิมรอน มะลูลีม
คุณดำรง พุฒตาล
คุณวิญญู อู่ฟ้ารกุล
อาจารย์ทองใบ ทองเปาด์
คุณพ่อแคล้ว นรปดี
คุณหมอมาลีณี สุขเวชชวรกิจ
อาจารย์มลิวลัย เงินหมื่น
คุณมาลีรัตน์ แก้วก่า
คุณพิเชษฐ พัฒนโชติ
คุณบรรฑูรย์ เกริกพิทยา
คุณพีครุดดีน บอดอ
คุณบุญญา หลีเหลด

LIRT

บทบรรณาธิการ

ยังไม่ทันไรใช้หวัดนกก็กลับมาอีก เจ้าหน้าที่ทั้งของกระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงเกษตรฯ คงต้องเหนื่อยกันอีกรอบ ขณะที่ กมธ. ต่างประเทศเอง ก็ยังคงติดตามและตรวจสอบ

เรื่องใช้หวัดนก ผมเห็นคุณหมอมาลินีฯ ท่านจับประเด็นนี้มาอย่างต่อเนื่องยาวนานนับแต่แรกเริ่มที่นครสวรรค์จนกระทั่งถึงวันนี้ เสียตายแต่ วุฒิสภาไม่ยอมให้ตั้งคณะกรรมการติดตามเรื่องนี้โดยตรง

คุณหมอคงต้องเหนื่อยอีกแล้วล่ะครับ

หมายเหตุวิเทโคบาย : หมายเลข 8 ฉบับนี้ ยังคงเลือกสะท้อนแง่มุม/ปรากฏการณ์ การทำงานในเรื่องที่เกี่ยวกับ FTA : ไทย-ออสเตรเลีย ปัญหาความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้ การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันอย่างยั่งยืน รวมถึง HIV/AIDS เพื่อเปิดแง่คิด มุมมองที่อาจแตกต่างไปจากรัฐบาลบ้าง แต่ มิได้หมายความว่า จะโกรธเกลียดรัฐบาลแต่ประการใด

ไม่รัก ไม่บอกตอกนะขอรับ

บรรณาธิการเฉพาะกิจ

ตุลาคม 2547

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ปัญหาเอชไอวี/เอดส์:

การสาธารณสุขของพม่า และความท้าทายระดับภูมิภาค¹

น.พ. คริส เบียร์เรอร์ ขอขอบคุณที่ให้โอกาสมาร่วมหารือกับผู้แทนของคณะกรรมการเกี่ยวกับสถานการณ์ด้านสาธารณสุขในพม่าโดยเฉพาะเกี่ยวกับปัญหาการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ซึ่งในปัจจุบันถือว่าเข้าขั้นวิกฤตและได้กล่าวเป็นสิ่งคุกคามและท้าทายประเทศไทยใกล้เคียง ทั้งในมิติของความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม สังคม และการเมือง โดยแท้จริงแล้ว ผู้ที่นำเสนอข้อมูลในวันนี้ควรจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลพลเรือนที่มาจากการเลือกตั้งของ

---

¹ สรุปประเด็นการหารือ เรื่อง “ปัญหาเอชไอวี/เอดส์ ระหว่าง นายไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ ประธานคณะกรรมการการต่างประเทศ วุฒิสภา และ พญ. มาลินี สุขเวชชวรกิจ ที่ปรึกษาคณะกรรมการการต่างประเทศ วุฒิสภา ร่วมกับ น.พ. คริส เบียร์เรอร์ จากคณะสาธารณสุขศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปส์กินส์. วันที่ 9 กรกฎาคม 2547 เวลา 14.00 นาฬิกา ณ รัฐสภา

พม่า โดยตัวแทนจากพรรคสันนิบาตเพื่อประชาธิปไตย ที่มีผู้นำคือนาง อองซานซูจี ซึ่งเป็นผู้ชนะการเลือกตั้งใน พ.ศ. 2533 แต่ในขณะนี้ถูก กักกันอย่างโหดร้าย และกีดกันไม่ให้มีส่วนร่วมกับการสาธารณะโดยกลุ่ม อำนาจทหาร

เนื่องจากในงานสัมมนานานาชาติเรื่องเอตส์ ณ เมือง เดอร์บัน แอฟริกาใต้ เมื่อ พ.ศ. 2543 นางอองซาน ซูจี ได้กล่าว สุนทรพจน์ (ผ่านสื่อวีดีโอ) ในเวทีเกี่ยวกับเอตส์ และสิทธิมนุษยชน นางได้เรียกร้องให้ผู้ในระดับโลก ชุมชน และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เข้ามามี บทบาทเกี่ยวกับการแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวี/เอตส์ ด้วยโยที่เปิด กว้าง และความห่วงใยอย่างแท้จริง หากมองถึงปัญหาด้านสาธารณสุข ในพม่าแล้วจะเห็นได้ว่าชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนชาวพม่า ทั้งที่ยังมีที่พำนักภายในประเทศ และอยู่ในสถานะต่าง ๆ เช่น ผู้ลี้ภัย และแรงงานพลัดถิ่นในประเทศข้างเคียง ล้วนแต่ต้องการการแก้ปัญหา ด้วยความจริงใจและเปิดกว้างต่อสภาพความเป็นจริง

1. ปัญหาด้านสุขภาพ

สถานการณ์ทางสุขอนามัยของชาวมุสลิมที่นั่นตกต่ำลงตลอด ทศวรรษที่ผ่านมา ข้อมูลสถิติต่าง ๆ ที่ชี้ชัดในบริบทของความมั่นคง ด้านอาหาร ภาวะขาดการโภชนาการที่ดีของเด็ก และทารก การระบาดของโรคมาลาเลียที่รุนแรงขึ้นถึงขั้นที่ยารักษาไม่สามารถ ด้านทานได้ โรคติดเชื้อในหลอดเลือด และเอชไอวี/เอตส์ ซึ่งมีอัตราการ ติดเชื้อ ร้อยละ 3.5 หรือ 1 ใน 29 ของประชากรในวัยเจริญพันธุ์

ปัจจัยหลักคือ การขาดความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และการบริการด้านสาธารณสุขในพม่าขาดการสนับสนุนงบประมาณ จากกลุ่มอำนาจทหาร อีกทั้งยังมีการลดการสนับสนุนงบประมาณด้านสาธารณสุขอย่างต่อเนื่อง จากรายงานของสหประชาชาติระบุว่า งบประมาณสำหรับด้านสาธารณสุขลดลง จากที่น้อยกว่า 0.38% ของรายได้ประชาชาติใน พ.ศ. 2537 เป็น 0.17% ใน พ.ศ. 2543 ทางองค์การอนามัยโลก (WHO) แนะนำให้ประเทศที่มีอัตราการพัฒนาน้อยสุดจัดสรรงบประมาณให้การสาธารณสุข อย่างน้อยร้อยละ 5 - 8 จากรายได้ประชาชาติ

ระบบบริการสาธารณสุขของพม่ากว่าร้อยละ 80 อยู่ในภาคเอกชน เนื่องจากในภาครัฐขาดแคลน สถานที่ อุปกรณ์ทางการแพทย์ เครื่องมือ และเวชภัณฑ์ ประชาชนซึ่งมีฐานะยากจนไม่สามารถเข้าถึงการบริการจากภาคเอกชนได้ มีเพียงการบริการสาธารณสุขสำหรับทหารเท่านั้นที่มีการสนับสนุนด้านงบประมาณ ซึ่งเหมือนกับกรณีของการให้บริการด้านการศึกษา รวมถึงการศึกษาด้านการแพทย์ และการพยาบาล อย่างไรก็ตามก็ยังมีคนจำนวนมากที่ไม่เพียงพอที่จะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ปัญหาเอชไอวี/เอดส์ในพม่า พ.ศ. 2547

จากข้อมูลการเฝ้าระวังการแพร่ระบาดของเอชไอวี/เอดส์ของกระทรวงสาธารณสุข และสถิติด้านประชากร ประเมินได้ว่า การระบาดของเชื้อเอชไอวีแพร่หลายในทุกส่วนของประเทศ ร้อยละ 3.46

ของประชากรวัย 15 - 43 ปี ติดเชื้อเอชไอวี และมีผู้เสียชีวิตจากการเป็นโรคเอดส์ 48,000 คนต่อปี ซึ่งในจำนวนนี้มีทั้งหญิงมีครรภ์ และผู้เข้ารับการรักษาทั้งหมด ทั้งนี้สถิตินี้ยังไม่นับรวมถึงกลุ่มที่มีอัตราเสี่ยงสูง คือ ผู้ใช้ยาเสพติด, ผู้ให้บริการทางเพศ, คนใช้ที่เป็นโรคติดต่อกจากการร่วมเพศในคลินิก และชายที่ร่วมเพศกับชาย ซึ่งหากรวมกลุ่มเสี่ยงเหล่านี้ด้วยแล้ว พม่าเป็นประเทศที่มีการระบาดของเชื้อเอชไอวีสูงที่สุดในเอเชีย (มีอัตราเสี่ยงสูงกว่าประเทศกัมพูชาซึ่งมีจำนวนผู้ติดเชื้อสูงสุดในปัจจุบัน แต่มีการณรงค์ให้การศึกษาและป้องกันที่ดีขึ้น)

ถึงแม้จะมีหลักฐานเกี่ยวกับการลดลงของการผลิตและส่งออกเฮโรอีนจากพม่า แต่ก็ยังมีกลุ่มที่ยังทำการผลิตโดยเฉพาะรายใหญ่อยู่ และที่น่าเศร้าคือผู้ซื้อหรือบริโภคนกก็เป็นประชาชนในพม่าเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่าในรายงานหรือการศึกษาที่มีการพิมพ์เผยแพร่ต่าง ๆ ระบุว่าอัตราผู้ติดเชื้อเอชไอวีในผู้เสพยาเสพติดสูงถึง ร้อยละ 60 อัตราสูงที่สุดที่รัฐคะฉิ่น เมืองหลวงร่างกุ้ง และเมืองมันซะเลย์ อัตราติดเชื้อในผู้ให้บริการทางเพศในร่างกุ้ง และมันซะเลย์สูงถึง ร้อยละ 50 เมื่อ พ.ศ. 2543 กลุ่มที่เสี่ยงกับการติดเชื้อจากการใช้ยาเสพติด และการให้บริการทางเพศ เป็นกลุ่มที่ใช้แรงงานในภาคอุตสาหกรรมเหมืองทับทิม และขุดบ่อมรกต เช่นเดียวกับแรงงานในเมืองที่ประเทศแอฟริกาใต้ เนื่องจากชายฉกรรจ์หลายพันคนจากภาคต่าง ๆ ของประเทศเดินทางเข้ามาหางานทำในเมือง และมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ ซึ่งในเมืองนั้น ไม่มีการบริการด้านสาธารณสุข โดยเมื่อ ชายฉกรรจ์เหล่านี้เดินทางกลับบ้านก็ได้นำเชื้อไปแพร่หลายในชุมชนที่อยู่อาศัยต่อไป

LIRT

การทำงานเพื่อป้องกันการติดเชื้อถูกจำกัดอย่างมาก โดยเฉพาะการให้ความรู้เกี่ยวกับเอชไอวี/เอดส์จากากรที่กลุ่มอำนาจทหารควบคุมสื่อมวลชน และการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารอย่างเข้มงวดเมื่อสองปีที่แล้วศูนย์ควบคุม และป้องกันโรคติดต่อของสหรัฐอเมริกาได้เดินทางเข้าไปศึกษา และพิจารณาความเป็นไปได้ในการให้ความช่วยเหลือกระทรวงสาธารณสุขของพม่า โดยพบว่ามีการแพร่ระบาดของเอชไอวี/เอดส์สูงมากและควรจะได้รับความร่วมมือจากหลายส่วนที่จะแก้ไขปัญหาว่างเร่งด่วน แต่ทางกลุ่มอำนาจทหารปฏิเสธที่จะให้หน่วยงานนี้เข้าไปทำกิจกรรมอาสาสมัครให้คำปรึกษาและบริการตรวจไวรัส

ชาวพม่าที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย เมื่อกลับประเทศจะต้องถูกตรวจเชื้อเอชไอวี แต่ไม่อาจทราบได้ว่าหลังจากนั้นชะตาชีวิตของคนเหล่านั้นเป็นอย่างไร

การรักษา และดูแลผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์นั้นถูกจำกัดอยู่ในวงแคบมาก มีเพียงกลุ่มคนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจดีเท่านั้นที่สามารถรองรับค่าใช้จ่ายได้ ในกรณีของพม่า โครงการเพื่อการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือ UNDP ประเมินว่าใน พ.ศ. 2546 รายได้เฉลี่ยของประชากรพม่าลดลงถึง 89 เหรียญสหรัฐต่อปี แม้แต่യാด้านไวรัสที่มีราคาถูกที่สุดชาวพม่าก็ไม่สามารถสู้ราคาได้ อีกทั้งยังมีชาวพม่าจำนวนมากที่มีความหวาดกลัว ความอับอายที่จะเข้ารับการตรวจ และไม่ต้องการให้ทางทหารรู้ถึงผลการตรวจเชื้อเอชไอวี

การแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวีในพม่าก่อให้เกิดผลกระทบมาสู่ระดับภูมิภาคอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้นขณะนี้ในประเทศจีน

มณฑลยูนนาน ซึ่งตั้งอยู่บริเวณชายแดนจีน - พม่า เป็นมณฑลที่มีอัตราการติดเชื้อเอชไอวีสูงที่สุดในอินเดีย รัฐมณีปุระ ซึ่งอยู่บริเวณชายแดนดินเดียว - พม่า เป็นรัฐที่อัตราการติดเชื้อเอชไอวีสูงที่สุดในภาคเหนือของไทย กำลังเจอปัญหาที่ทวีความรุนแรงขึ้นจากการแพร่ระบาดในรัฐฉานของพม่า เนื่องจากมีการบังคับให้ประชาชนย้ายออกจากพื้นที่อาศัย และกลายเป็นบุคคลพลัดถิ่นที่เข้าไปประเทศไทยมากขึ้น เมื่อมองในบริบทของภูมิภาคแล้ว จะเห็นได้ว่าขณะที่พม่ายังปิดตัวเองจากโลกภายนอก แต่ได้กลายเป็นศูนย์กลางของการแพร่หลายเชื้อเอชไอวีของภูมิภาคไปด้วย

3. สุขภาวะของประชาชนในพม่า

ข้อมูลด้านสุขภาพของพม่ามีอยู่จำกัด จึงทำให้ยากแก่การนำมาใช้ประเมินผล มีเพียงการศึกษาข้อมูลในพื้นที่เฉพาะ อาทิ ในบริเวณที่มีการขัดแย้งระหว่างทหารพม่า และชนกลุ่มน้อยที่กลายเป็นกลุ่มผู้พลัดถิ่นในรัฐกะเหรี่ยง กะเรนนี และมอญ ซึ่งอยู่บริเวณชายแดนไทย ใน พ.ศ. 2545 ปรากฏว่ามีจำนวนกว่า 120,000 คน ใน 9 พื้นที่รวม 418 หมู่บ้าน แม้พื้นที่ดังกล่าวยังมีอัตราการติดเชื้อเอชไอวี แต่สุขภาพของผู้คนเหล่านั้นอยู่ในภาวะที่ตกต่ำอย่างน่าตกใจ

การเสียชีวิตของทารกแรกเกิด มีอัตรา 135 คน ต่อการเกิด 1,000 คน เด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี มีอัตราการตาย 291 คน ต่อ การเกิด 1,000 คน หมายความว่าเกือบ 1 ใน 3 ของเด็กในพื้นที่นั้น เสียชีวิตก่อนวัย 5 ปี ซึ่งแตกต่างกับกรณีของประเทศไทย ซึ่งในปีเดียวกันมีอัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี 29 ต่อ 1,000

สาเหตุของการตายในพื้นที่ดังกล่าว มีดังนี้ ร้อยละ 45 ติดเชื้อมาลาเรีย, ร้อยละ 15 จากการเป็นท้องร่วง, ร้อยละ 6 มีสาเหตุจากความรุนแรง, และร้อยละ 4 เสียชีวิตจากกับระเบิดสังหารบุคคล ซึ่งถือว่าเป็น 1 ใน 25 ของการตาย มีสาเหตุจากกับระเบิดที่วางโดยทหารพม่าเพื่อสังหารพลเรือนในประเทศตนเอง

สัดส่วนของประชากรชาย - หญิง ในวัน 15 - 45 ปี แบ่งเป็น ชาย 89 คน ต่อ หญิง 100 คน การสู้รบในพื้นที่ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างประชากร เทียบได้กับสถิติผู้ลี้ภัยชาวอัฟกันในปากีสถานที่มีประชากรชาย - หญิง 90 ต่อ 100 และในแองโกลาช่วงหลังสงคราม 80 ต่อ 100

4. การขาดแคลนบริการสาธารณสุข และปัญหาเอชไอวีของประชากรพม่าในประเทศไทย

ความล้มเหลวในการบริหารเศรษฐกิจ และการปกครองที่ไม่ชอบธรรมของกลุ่มอำนาจทหารพม่า ทำให้ชาวพม่ากว่าหนึ่งล้านคนละทิ้งถิ่นฐานเข้ามายังประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 ในจำนวนนี้เป็นผู้ลี้ภัยกว่า 140,000 คน กว่า 460,000 คน กว่า 460,000 คน เป็นแรงงานที่ขึ้นทะเบียน และอีก 400,000 - 600,000 คน ที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียน ทั้งที่เป็นแรงงาน ผู้ลี้ภัย และเหยื่อของการค้ามนุษย์ uly รวมทั้งหมดอาจมีจำนวน 1 - 1.23 ล้านคน พ.ศ. 2547

ขณะที่ประเทศไทยควรที่จะได้รับการชื่นชมที่อนุญาตให้ผู้พลัดถิ่นจากพม่าลงทะเบียน และเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุข แต่หลังจากทำการศึกษาร่วมกับองค์กรแพทย์เพื่อสิทธิมนุษยชน

เรื่องความเสี่ยงของการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มผู้พลัดถิ่น และเหยื่อจากการค้ามนุษย์ชาวพม่าในไทยแล้วนั้น คณะที่ทำการศึกษาค้นคว้ายังมีปัจจัยอีกหลากหลายประการที่กีดกันการเข้าถึงการบริการสาธารณสุขการป้องกัน และสิทธิเสรีภาพพื้นฐาน

4.1 แนวคิดด้านความมั่นคง เป็นอุปสรรคที่กีดกันไม่ให้กลุ่มประชากรดังกล่าวเข้าถึงผู้ให้บริการด้านสาธารณสุข ผู้พลัดถิ่นเผชิญกับการคุกคาม การจับกุม และการกักกันตัว จากเจ้าหน้าที่ของไทยผู้พลัดถิ่นเพศหญิงหวาดกลัวภัยจากการถูกคุกคามทางเพศ และข่มขืน โดยไม่กล้าที่จะออกไปนอกสถานที่ทำงานเพื่อรับบริการด้านสาธารณสุข นอกจากนี้ผู้ทำงานด้านการช่วยเหลือผู้พลัดถิ่นในด้านต่าง ๆ ถูกข่มขู่ จับกุม และขูดรีดเงินจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ

4.2 ความแตกต่างเรื่องภาษา ในการสื่อสารระหว่างผู้ใหญ่และรับบริการด้านสาธารณสุข ล่ามชาวพม่าอยู่ในสภาพที่หวาดกลัวเจ้าหน้าที่เช่นกัน ทำให้แรงงาน และผู้พลัดถิ่นไม่สามารถเข้าถึงข้อมูล และความรู้เรื่องการวางแผนครอบครัว หญิงพม่าพึ่งพาการทำแท้งเพื่อควบคุมจำนวนบุตรในครอบครัว ซึ่งเป็นสาเหตุของการตายของแม่ และลูกอีกด้วย

4.3 การแจกจ่ายถุงยางอนามัย ลดลงอย่างเห็นได้ชัดในช่วง 12 - 18 เดือนที่ผ่านมา ทั้งที่ประเทศไทยได้รับงบประมาณช่วยเหลือจากกองทุนโลก (Global Fund) 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยกองทุนได้อนุมัติเงินช่วยเหลือตามที่ประเทศไทยได้ส่งโครงการขอทุนเพื่อจุดประสงค์ในการแจกจ่ายถุงยางอนามัยฟรีแก่แรงงานพลัดถิ่น

แต่จากการสำรวจข้อมูลจากแรงงานพลัดถิ่นปรากฏว่าหญิงอนามัยที่มีแจกจ่ายมีจำนวนลดลง และไม่เพียงพอ

4.4 ชาวพม่าในประเทศไทยรับรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการรักษาม้าบักผู้ป่วยที่ติดเชื้อเอชไอวีน้อยมาก เนื่องจากขาดช่องทางที่จะเข้าถึงการตรวจเชื้อ ข้อมูล และการบริการสาธารณสุข แต่เอ็ดส์เป็นสาเหตุของการตายมากที่สุดในกลุ่มดังกล่าว และไม่ได้รับการเยียวยาจนกว่าจะมีอาการป่วยจนไม่สามารถทำงานได้ อีกทั้งนายจ้างไม่ได้ใส่ใจที่จะให้สวัสดิการทางการแพทย์ในที่ทำงาน และแรงงานชาวไทยเป็นผู้แพร่เชื้อ เอชไอวี กับแรงงานต่างด้าว

4.5 หญิงพม่าในแหล่งบริการทางเพศราคาถูกมีจำนวนมากขึ้น จากข้อมูลที่สำรวจโดยคลินิกรักษาโรคติดเชื้อจากการร่วมเพศ ในโรงพยาบาลประจำจังหวัดตากใน อ.แม่สอด พ.ศ. 2544 – 46 จะเห็นได้ว่าผู้ให้บริการทางเพศชาวพม่ามีจำนวนมากและขาดช่องทางเข้าถึงการบริการด้านสาธารณสุข

ปี:	2544	2545	2546
จำนวนผู้ป่วยที่เข้ามาใช้บริการ	104	114	114
จำนวนผู้ป่วยที่พบแพทย์เป็นรายบุคคล	102	144	104
สัญชาติ			
ไทย	2	0	0

สัญชาติ	2544	2545	2546
พม่า	100	114	104
จำนวนผู้ที่ได้รับการบริการ ภายใต้โครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค			
ได้รับ	0	0	0
ไม่ได้รับ	102	114	104

มีการสำรวจข้อมูลจากทางเชียงใหม่ พบว่าชายที่ให้บริการทางเพศ และสถานบริการของกลุ่มเกย์ และชานา มากกว่าครึ่งหนึ่งไม่ใช่คนไทย และมากกว่า ร้อยละ 80 ของกลุ่มชาวต่างด้าวเป็นผู้ชายและเด็กชายจากรัฐฉาน ยิ่งไปกว่านั้นชายเหล่านั้นมีความรู้เกี่ยวกับเอชไอวีน้อยกว่ากลุ่มชายไทย และมีความเสี่ยงมากกว่าหลายเท่า

5. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ในส่วนของรัฐบาลไทยที่เกี่ยวกับการบริการสาธารณสุข

5.1 ควรปฏิบัติตามโครงการที่ได้รับทุนจากนานาชาติมาแล้วในการดูแลด้านสาธารณสุขแก่ประชากรในแหล่งที่ขาดแคลนบริการ และแจกจ่ายถุงยางอนามัยแก่ผู้ใช้แรงงานต่างด้าว สิ่งที่ต้องการผลักดันอย่างเร่งด่วนคือการอบรมเรื่องการวางแผนครอบครัว การบำรุงครรภ์การทำคลอดแก่แรงงานต่างด้าว

5.2 ในการจัดระเบียบแรงงานต่างด้าว ควรเพิ่มหมวด "ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือด้านสาธารณสุข" ให้กับล่ามเพื่อทำงานใน

สถานพยาบาล ผู้ทำงานรณรงค์ให้ความรู้ เพื่อให้ช่วยเหลือผู้ให้บริการ
สาธารณสุขในการสื่อสาร และเข้าถึงแรงงานต่างด้าว

5.3 ควรพิจารณาการขึ้นทะเบียนสถานบริการ และ
ผู้ให้บริการทางเพศ รวมถึงการให้สวัสดิการต่าง ๆ เช่น กองทุนการ
ประกันสังคม โครงการ 30 บาท รักษาทุกโรค นอกจากนี้รัฐบาลไทย
ควรนำโครงการแจกจ่ายถุงยางอนามัยมาใช้ใหม่ในสถานบริการ
สำหรับผู้ให้ และรับบริการทางเพศนโยบายให้เข้าถึงคลินิกรักษาโรค
ติดเชื้อ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมทางด้านสังคมวัฒนธรรม

*****

Legislative Institutional Repository of Thailand

FTA ไทย - ออสเตรเลีย: ควันทกลงหลังความตกลง²

หลังจากที่คณะกรรมการการค้าการต่างประเทศ ได้เฝ้าติดตามความคืบหน้าการจัดทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีแบบทวิภาคีของไทยกับประเทศต่าง ๆ มาอย่างยาวนาน ข้อตกลงเรื่องการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย – ออสเตรเลีย เป็นตัวอย่างที่น่าสนใจ เพราะนี่คือข้อตกลงแรกที่ครอบคลุมถ้วนทั่วทั้งเรื่องสินค้า บริการ การลงทุน และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

---

² รายงานการประชุมคณะกรรมการการค้าการต่างประเทศ วุฒิสภา เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข 104 ชั้น 1 อาคารรัฐสภา 2

ภารกิจดังกล่าวนั้น นอกจากข้อมูลของฝ่ายออสเตรเลียแล้ว คณะกรรมาธิการแทบจะไม่มีโอกาสได้เห็นข้อมูลจากฝ่ายไทยเลย นี่เป็นโอกาสที่ได้รับทราบข้อมูล และความคิดเห็นจากผู้ที่ทำหน้าที่ของฝ่ายไทยที่ไปเจรจากับฝ่ายออสเตรเลีย ซึ่งเป็นการเปิดเผยต่อคณะกรรมาธิการเป็นครั้งแรกหลังจากที่ได้มีการลงนามในข้อตกลงกับฝ่ายออสเตรเลียไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โอกาสนี้จึงขอเสนอทุกถ้อยกระทรงความในที่ประชุมคณะกรรมาธิการ เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2547 ณ รัฐสภา ดังนี้

ประธาน (อ.ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ): ต้องขอขอบคุณท่าน ปลัดฯ และท่านอธิบดี ขออนุญาตทางที่ประชุมว่าวันนี้เป็นวันประชุมเปิดทุกครั้งจริง ๆ แล้วกรรมาธิการเราจะอนุญาตให้ทางสื่อแล้วก็ผู้ที่สนใจเข้ามาประชุม แล้วขออนุญาตที่ประชุมว่าให้เขาตั้งคำถามได้ด้วย บนพื้นฐานที่ผมจะอนุญาต ไม่ใช่วาทคิลปรุนแรง สุภาพทั้งหมด ผมขอเรียนที่ประชุมว่าผมได้รับรายงานจากกรรมาธิการเกษตรฯ เมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้วที่เขาประชุมกับตัวแทนของสมาคมผู้เลี้ยงโคนมว่าเมื่อวันจันทร์ที่แล้วทางอธิบดีปศุสัตว์ได้ตั้งอนุกรรมาธิการขึ้นมาเพื่อที่จะรับมือกับเขตการค้าเสรีระหว่างไทยกับออสเตรเลียว่าจะมีมาตรการช่วยเหลือโคนมอย่างไร

อันนี้หลังจากที่เราไปเซ็นแล้วถึงตั้งอนุกรรมาธิการขึ้นมาเป็นที่รู้กันว่าเมืองไทยไม่ได้เตรียมตัวเลยสำหรับ FTA อันนี้ ภายในอันนี้ก็ออกมาชัดเจน ขอให้บันทึกไว้ในที่ประชุมด้วย อันนี้ทางประธานกรรมาธิการเกษตรฯ แล้วก็ที่ปรึกษา ท่านแก้วสรร อดิโพธิ์ แล้วก็ ท่านนิวัติ พันธุ์ ได้รายงานกับผมมาว่าทางฝ่ายเกษตรนั้นเพิ่งจะมาประชุม

และเพิ่งจะตั้งอนุกรรมการขึ้นมาเมื่อวันจันทร์ที่แล้ว วันนี้เราอยากจะมาฟังเรื่องหลักก็คือเป็นเรื่องที่เราอยากจะดูเป็นครั้งแรกว่าคราวนี้เราไปเซ็น Comprehensive FTA (คือ การเซ็นสัญญาที่ครอบคลุมสินค้าทุกชนิดซึ่งประเทศออสเตรเลียเป็นประเทศแรกที่มีการเซ็นสัญญาในลักษณะที่ครอบคลุม และกว้างขวางเช่นนี้) กับประเทศออสเตรเลียที่คัพเวอร์ (ครอบคลุม) ทั้งในเรื่องเกี่ยวกับการค้า และในเรื่องเกี่ยวกับการลงทุน ซึ่ง จะโยงไปในเรื่องเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ แล้วก็เกี่ยวกับการที่จะอนุญาตให้คนมาทำงานในประเทศไทย หรือเราไปทำที่เขาเท่าเทียมกันอย่างไร แลกเปลี่ยนกันได้สมควรไหม แล้วจากการข้อมูลอันนี้เราก็จะมาประเมินกันว่าผลที่จะกระทบต่อประเทศไทยในด้านทางเศรษฐกิจ ในด้านสังคม ในด้านการเมืองนั้นเป็นอย่างไร

ผมขอเรียนในที่ประชุมว่า ผมทำในสิ่งที่ผิดไปหน่อย แล้วผมหวังว่าทางกรรมการเราจะอนุโลมต่อผม ผมได้ส่งจดหมายไปถึงนายกฯ ของออสเตรเลียว่าขอให้ทางรัฐสภา หรือกระบวนการการรับรองสนธิสัญญาระหว่างไทยกับออสเตรเลียนี้ขึ้นอยู่กับมติของรัฐสภาไทยหรือขั้นตอนของการตัดสินใจของศาลรัฐธรรมนูญไทยว่าสนธิสัญญาระหว่างเรากับออสเตรเลียนี้ถูกต้องตามกฎหมายไทย หรือเปล่า เพราะว่าในจดหมาย อันนี้ท่านก็ได้อ่านแล้ว อยู่ในแฟ้มของท่านว่าเป็นกระบวนการที่อาจจะไม่เคารพในรัฐธรรมนูญ เป็นกระบวนการที่ไม่เคารพในด้านสิทธิของระบบประชาธิปไตย ผมเลยส่งจดหมายในทำนองเดียวกัน แล้วก็ในสาระเนื้อหาใกล้เคียงกันมากถึงประธานของรัฐสภาออสเตรเลียด้วยในเวลาเดียวกัน ขอประทานโทษที่เริ่มต้นด้วยที่ค่อนข้างจะ Negative (มีมุมมองในแง่ลบ) ท่านปลัดฯ อาจจะต้องใช้

กำลังของท่านในด้านการเจรจา หรือสาระเนื้อหาหมาอธิบายเราว่า อันนี้เราจะได้ประโยชน์อย่างไร และการเสียประโยชน์มีแค่ไหน ผมขอให้ท่านปลัดฯเริ่มต้นเลยได้ไหม เชิญท่านปลัดฯครับ

นายการุณ กิตติสถาพร: ผมขออนุญาตด้วยการแนะนำ ผู้ที่มาชี้แจงก่อนนะครับ คือคณะผู้ที่มาชี้แจงในวันนี้มี 2 ส่วน ส่วนหนึ่งคือมาจากกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งจะมีผม การุณ กิตติสถาพร ปลัดกระทรวงฯ และเป็นหัวหน้าคณะกรรมการเจรจาไทยกับออสเตรเลียแล้วก็ ท่านอภิรติ ดันตราภรณ์ เป็นอธิบดีกรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ ในส่วนของกระทรวงการต่างประเทศก็มีท่านรองปลัดฯ พิศาล (มาถนอพัฒน์) แล้วก็ยังมีท่านรองอธิบดีอีกท่านหนึ่ง ท่านวีระชัย (พลาศรัย) เป็นรองอธิบดีกรมเศรษฐกิจ

ประเด็นแรกที่ท่านยกขึ้นมา ผมยังไม่เข้าถึงตัวเนื้อหา แต่อยากจะเรียนท่านเรื่องไคโนมก่อน ซึ่งเมื่อสักครู่ท่านประธานได้ขอให้บันทึกไว้ในที่ประชุมว่ารัฐบาลไทยไม่ได้เตรียมตัวจนกระทั่งหลังเซ็นสัญญาไปแล้ว ขอเรียนว่าในเรื่องนี้ความจริงจะมี FTA หรือไม่มี FTA ก็ตาม ประเทศไทยมีพันธะกรณีที่จะต้องเปิดตลาดให้มีการนำนมผงขาดมันเนยเข้ามาตั้งแต่การเจรจารอบอุรุกวัย ซึ่งเสร็จสิ้นไปเมื่อปี ค.ศ. 1986 ตั้งแต่ ค.ศ. 1986 นี้พันธะกรณีนี้อยู่กับเรามาโดยตลอด แล้วก็ประเทศไทยเองก็ทราบว่าในเรื่องของอุตสาหกรรมไคโนมนั้นเราจำเป็นต้องจะมีการปรับตัวเองขึ้นมาโดยตลอด ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเราเจรจา FTA ไทยกับออสเตรเลีย

ประเด็นที่สอง ก็คือผมเชื่อว่ากระทรวงเกษตร และสหกรณ์ ซึ่งผมก็ได้คุยกับทางกระทรวงเกษตรฯ ตลอดเวลาว่าเรื่องนี้จำเป็น

จะต้องมีการปรับปรุง แต่ว่าการตั้งอนุกรรมการขึ้นมาั้นเป็นเพียงข้อจะเรียกว่าอะไร เป็น Action (การกระทำ/มาตรการ) อันหนึ่งเท่านั้น ในกระบวนการนี้ เพราะฉะนั้น ท่านอย่าไปถือว่าก่อนหน้าที่จะแต่งตั้งอนุกรรมการขึ้นมาั้นกระทรวงเกษตรฯ ไม่เคยให้ความสนใจในเรื่องของโคนมเลย ผมเชื่อว่าก็ได้ทำงานในลักษณะต่อเนื่องมาโดยตลอด เพียงแต่ว่าอาจจะไม่ได้ตั้งอนุกรรมการขึ้นมาก็ได้ แต่ในเมื่อเป็นเรื่องที่เป็น Hot Issue (ประเด็นร้อนๆ) ขึ้นมาเราก็ทำให้เป็นกิจลักษณะโดยการตั้งอนุกรรมการ เพราะฉะนั้นการที่ว่าเพิ่งตั้งอนุกรรมการขึ้นมาั้นผมไม่ได้คิดว่าเป็นประเด็นที่จะต้องถือว่าเราไม่เคยมีการเตรียมตัวมาก่อนหรือเราไม่เคยพร้อมมาเลย อันนั้นผมคิดว่าจะเป็นการตีความที่ค่อนข้างที่จะกว้าง ก็ขอเรียนว่าโดยพื้นฐานแล้วเรื่องโคนมนั้นเป็นเรื่องที่เราต้องมีการปรับตัวมาโดยตลอด เป็นระยะเวลาอย่างน้อยเกือบจะ 20 ปีแล้ว และก็ขอเรื่องนี้เลย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่คุณท่านอาจจะสนใจเป็นพิเศษ คือ ภายใต้ข้อตกลง WTO ในเรื่องของโคนมนี้ประเทศไทยเรามีความต้องการในการที่จะบริโภคน้ำมันประมาณปีละ 1.2 ล้านตัน ปริมาณนี้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ผมกำลังพูดถึงตัวเลขในปัจจุบันเพื่อความเข้าใจที่จะเคลียที่สุด ปัจจุบันนี้คนไทยต้องการตีมนมปีละ 1.2 ล้านตัน อุตสาหกรรมโคนมภายในประเทศสามารถที่จะผลิตออกมาได้เพียงประมาณ 5 - 6 แสนตันต่อปี เท่านั้น

เพราะฉะนั้น เราขาดนมที่จะบริโภคอีกคิดเป็นนมสดประมาณ 6 - 7 แสนตันต่อปี ส่วน 6 - 7 แสนตันต่อปีนี้ เรานำเอาเข้ามาจากต่างประเทศในรูปของนมผงขาดมันเนย ซึ่งนมผงขาดมันเนยนี้

คือสินค้าที่เรากำลังพูดกันอยู่ เอาเข้ามาในรูปแบบผงชาดมันเนยเพื่อมาผสมน้ำแล้วก็ให้คนดื่มทดแทนนมสด ซึ่งคุณค่าทางอาหารนี้ผมไม่ขอพูดจะดีกว่ากันบ้างเร็วกว่ากันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ผมถือว่าไม่ใช่ประเด็นสำคัญ แต่ว่าส่วนนี้เรานำเข้ามาอันนี้เป็นตัวเลขที่เรานำเข้ามาอยู่ตลอดเวลา ปีปัจจุบันนี้ประมาณ 70,000 ตัน เป็นนมผงชาดมันเนยเอามาจากไต้หวัน เอามาจากออสเตรเลีย เอามา นิวซีแลนด์ เอามาจากยุโรป เอามาจากอเมริกา ถามว่ามีใครบังคับไหม ไม่มีใครบังคับหรอก แต่ว่าเราเอาเข้ามาอยู่แล้ว เราเอาเข้ามา แต่อีกส่วนหนึ่งที่มีเข้ามาที่เป็นเทคนิคเพิ่มมาก็คือว่าในการเจรจารอบอุรุกวัย (Uruguay Round) หรือว่ารอบ WTO รอบที่แล้วที่เจรจาจบไปเมื่อ ค.ศ.1994 เขาตกลงว่าประเทศไทยก็ตามที่มีการห้ามนำสินค้าเกษตรเข้าให้กำหนดเป็นโควตาขั้นต่ำอย่างน้อยต้องนำเข้าเท่าไร

ในกรณีของนมผงชาดมันเนยขนาดนั้นผมจำได้ว่าเรานำเข้าอยู่ประมาณปีละแสนกว่าตัน แต่คณะผู้เจรจาของเราที่ไปเจรจา ณ จุดนั้นเมื่อ 10 ปีที่แล้วเราเป็นห่วงว่าถ้าเมื่อเราเปิดตลาดเต็มที่จะทำให้ทะลักเข้ามา เราก็ไปเจรจาท่องตัวเลขให้ต่ำเอาไว้ เรบอกกว่าเรานำเข้าจริง ๆ 40,000 เท่านั้น เราก็จะเปิดให้แค่ 40,000 ตัน เพื่อให้นำเข้า 40,000 ตันต่อปี 40,000 กว่าตันนี้ ประมาณ 45,000 ตัน ก็เพิ่มตาม ปีขึ้นไปเรื่อย ๆ เพิ่มไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งในปีปัจจุบันอยู่ประมาณ 55,000 ตัน เพราะฉะนั้นข้อตกลงขั้นต่ำของเราที่เราตกลงไว้กับ WTO คือเราต้องเอานมผงชาดมันเนยเข้ามา ต้องเปิดตลาดอย่างน้อยปีละ 55,000 ตัน ถ้าความต้องการภายในประเทศน้อยกว่านั้นเขาก็ไม่ทำอะไรเรา แต่ถ้าความต้องการภายในประเทศเราสูงกว่านั้นเราก็มีสิทธิ

ที่จะเอาเข้ามาได้ ข้อเท็จจริงคือความต้องการภายในประเทศเราสูงกว่านั้น คือเราต้องการนำเข้า 70,000 ตัน เพราะฉะนั้น เรานำเข้าเกินโควตาที่เขาบังคับอยู่แล้วประมาณ 15,000 ตัน อันนี้เป็นประเด็นแรก

ประเด็นที่สอง ก็คือว่า ที่นำเข้ามาอันนั้นภาษีเป็นอย่างไร ระบบของ WTO เขาบอกว่าส่วนที่คุณกำหนดเป็นขั้นตานั้น คุณเก็บภาษีต่ำ แต่ถ้าหากว่าคุณมีความต้องการคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ส่วนที่เกินโควตานั้นคุณเก็บภาษีได้สูงค่า คุณก็คุ้มครองอุตสาหกรรมได้ในบางส่วน กรณีของนมผม ถ้าบอกว่าภายในโควตา คือตอนแรกประมาณ 40,000 กว่าตัน คุณเก็บภาษีอย่าให้เกิน 20 เปอร์เซ็นต์ Maximum (สูงที่สุด) คือ 20 เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าหากว่าเกินเข้ามาสมมติว่าที่เกินโควตามา 1 ตัน คุณมีสิทธิเรียกเก็บภาษีได้เต็มที่ ตามภาษี MFN (Most Favoured Nation) คือ 200 เข้าใจว่า 219 ไซ้ใหม่ ประมาณ 217 เปอร์เซ็นต์ 219 เปอร์เซ็นต์นี้ ตัวเลขนี้ผมเรียนว่าผมไม่ได้ท่องมา ตัวเลขประมาณ 200 กว่า ก็หมายความว่าประเทศไทยมี Option(ส่วนประกอบ/เงื่อนไขอื่นๆ) ถ้าเราบอกว่าเอาเข้ามา 55,000 แรกเก็บภาษี 20 เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้ามีความจำเป็นต้องนำเข้ามากกว่านั้นหรือว่าประเทศอื่นต้องการส่งมาก็ได้ แต่เสียภาษี 200 กว่าเปอร์เซ็นต์ อันนั้นเป็นสิทธิของประเทศไทยภายใต้ข้อเท็จจริง

นั่นก็คือว่า ส่วนที่เกินโควตาที่ผมเรียนท่านว่าโควตาเรา 40,000 กว่าตัน เพิ่มมาเป็น 55,000 ตันนี้ ส่วนที่เกินโควตาทุกปี ๆ เรานำเข้ามาประมาณ 15,000 ตัน 20,000 ตันประมาณนี้ เราเก็บภาษีแค่ 5 เปอร์เซ็นต์ โดยปกติเก็บภาษีแค่ 5 เปอร์เซ็นต์ ตามว่าทำอะไร ทำไม่ไม่เก็บให้เต็ม 200 เปอร์เซ็นต์ ก็เป็นเพราะเรามีความต้องการใช้

ภายในประเทศ ไม่ใช่ว่ามีใครมาบังคับให้เรานำเข้าไม่มี กระทรวง เกษตร และสหกรณ์เองมีคณะกรรมการที่ประกอบด้วยผู้แทนกระทรวง เกษตร และสหกรณ์ กรมปศุสัตว์ ใครต่อใคร เขาจะคุยกับทางสหกรณ์ โคนมทั้งหลายตลอดว่าปีนี้เอาเข้ามาได้เท่าไร แล้วก็จะมีการว่าให้นำเข้า เมื่อไรด้วย ให้ใครเป็นผู้นำเข้าด้วย ฉะนั้น คุณโคเวตาตรงนี้อยู่ โดยที่ ผ่านมาขอสรุปว่านำเข้าเกินโควตาประมาณปีละ 15,000 ตัน ถึง 20,000 ตันต่อปี โดยเก็บภาษีในอัตราต่ำโดยความสมัครใจของเราเอง ตอนนี้ออสเตรเลียเขาก็มาบอกเราว่า เขาอย่างนี้ดีกว่าเพราะว่าจำนวน ที่คุณนำเข้าเกินโควตาเขาต้องแข่งกับนิวซีแลนด์ เขาต้องแข่งกับยุโรป เขาต้องแข่งกับสหรัฐฯ ในฐานะที่เราเป็น FTA กันคุณแบ่งให้ผมสักนิด หนึ่งได้ไหม เป็นหลักประกันว่าอย่างไรผมก็ต้องได้ เราก็ดกลงว่า เขาอย่างนี้ 4 เปอร์เซ็นต์ของโควตาพื้นฐาน โควตาพื้นฐานคือ 55,000 ตัน 4 เปอร์เซ็นต์ก็คือ 2,200 ตัน เราดกลงกับเขาว่า

ข้อหนึ่ง เราให้เขาเอาเข้ามาได้ 2,200 ตัน ภายใต้กรอบ ใหญ่ ไม่มีการเพิ่ม ไม่ใช่นำเข้ามา 70,000 ตัน แล้วบวกไปอีก 2,200 ตันไม่ใช่ เราเอาเข้ามา 70,000 ตันเท่าเดิม ซึ่งอันนี้ตัวเลข 2,200 ตันนี้ ก็จะเพิ่มตามอัตราส่วนที่ตกลงไว้กับ WTO ว่าปีละก็เปอร์เซ็นต์ ๆ ไปเรื่อย ๆ ในที่สุดจนถึงปี พ.ศ. 2568 คืออีก 20 ปีข้างหน้า ไม่ใช่ พ.ศ. 2568 พ.ศ. 2565 หรืออะไรทำนองนี้ เพราะจะขึ้นทีละ 3 ปีเป็นขั้วก อย่างนี้ จะขึ้นไปถึงประมาณ 3,500 ตัน ถ้ามว่า 3,500 ตันเป็น การฟอรัช (บังคับ)ให้เราบังคับเกินที่เราต้องการหรือไม่คำตอบคือไม่ใช่ เพราะว่าถึงเวลานั้นแล้ว ผมแน่ใจว่าความต้องการภายในประเทศเรา ยังเกิน 3,500 ตันอยู่แน่นอนที่จะนำเข้าส่วนที่เกิน

3961154042

ส่วนที่สอง ก็คือว่าในเรื่องของภาษี อันนี้มีการลดภาษีจริง จากปัจจุบันที่เรากำหนดว่า ภาษีที่ภายในโควตาไม่เกิน 20 เปอร์เซ็นต์ ออสเตอร์เลียบอกว่าขอให้ลดลงปีละ 1 เปอร์เซ็นต์ได้หรือไม่ หมายความว่าปีที่ 1 เก็บ 20 เปอร์เซ็นต์ Maximum (สูงที่สุด) ปีที่ 2 อย่าให้เกิน 19 เปอร์เซ็นต์ ปีที่ 3 อย่าให้เกิน 18 เปอร์เซ็นต์ ปีที่ 4 อย่าให้เกิน 17 เปอร์เซ็นต์ ก็หมายความว่าลดลงไปปีละ 1 เปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งปีที่ 20 ลงไปเหลือ 0 เปอร์เซ็นต์แล้วเราจะสู้เขาได้หรือไม่ คำตอบของผมคือว่า ผมไม่ทราบ ณ จุดนั้นแล้วแต่ว่ามาตรการรองรับ ที่เราจะทำได้หรือไม่ อันนั้นเป็นอีกคำตอบหนึ่ง แต่ว่าขอเรียนว่า ปัจจุบันเราเก็บที่ 5 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเราคิดว่าไม่กระทบ ที่เรากันมาก็ปี ก็ปีก็ไม่กระทบ เพราะกว่าจะลงถึง 5 เปอร์เซ็นต์ อีก 15 ปี เพราะฉะนั้น เรามีเวลาอย่างน้อยที่สุด 15 ปีที่จะปรับตัวทั้งในด้านของ โควตา ปริมาณ และในด้านของภาษี อันนั้นเป็นคำตอบข้อแรก ที่ผมกล้ายืนยัน ผมพูดทุกครั้งว่าใน 15 - 20 ปีข้างหน้าไม่มี ผลกระทบที่เป็นรูปธรรมที่เกิดขึ้นกับการนำเข้าโคนม ยกเว้นแต่ว่า ประเทศไทยเองมีความต้องการมากกว่านั้น

สมมุติว่าเราส่งเสริมการบริโภคนมได้ผล ความต้องการ ภายในเรา 120,000 ตัน เกิดว่าในอนาคตเพิ่มเป็น 2,000,000 ตัน อย่างรวดเร็ว แล้วเรายังผลิตได้ภายในเพียงแค่ 600,000 ตัน ต้อง นำเข้าทั้งหมดเป็น 1,300,000 ตัน อะไรทำนองนี้ เราต้องการนำเข้า เองก็ไม่มีใครมาบังคับเรา อันนั้นไม่เป็นผลจาก FTA เป็นผลจาก Demand (ความต้องการ) ภายในประเทศโดยความสมัครใจของเรา อันนั้นไม่มีใครห้ามกันได้ อันนั้นประเด็นแรก

ประเด็นที่ 2 ก็คือว่าเราได้เตรียมการรองรับหรือยัง อันนี้ผมพยายามชี้แจงแล้ว แล้วเราก็ได้พูดมาแล้วหลายครั้งว่าเราอย่าไปมองว่าในเรื่องนี้เป็นเรื่องของเด็กก่อนเดียวขนาดเท่าเดิมแล้วก็มาแบ่งกันกิน ไม่ใช่เรามีจำนวนความต้องการภายในประเทศจำกัดแค่ 1,200,000 ตัน แล้วถ้าหากว่าขณะนี้คนไทย Supply (จัดหามาได้/สามารถผลิตได้) อยู่ได้ประมาณ 600,000 ตัน อีก 600,000 ตัน เป็นของออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไม่ใช่พอเปิดตลาดแล้วเด็กก็ 1,200,000 ตัน เราขายได้ลดลงเหลือ 500,000 ตัน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์เอาไปเป็น 700,000 ตัน ไม่ใช่อย่างนั้นเด็ก(ส่วนแบ่ง)จะขยายไปเรื่อย ๆ แล้วผมมั่นใจในเรื่องของการบริโภคคนมจะขยายไปเรื่อย ๆ แต่ว่าแค่นั้นยังไม่พอเราต้องมองต่อไปอีกว่า ทำไมเราไม่เอาเทคโนโลยีของออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ซึ่ง สองประเทศนี้เก่งที่สุดในโลก ทำไมเราไม่มองว่าประเทศไทยจะเป็นฐานที่จะผลิตนมออกไปเลี้ยงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมด หรือแม้กระทั่งในเอเชียได้ทั้งหมด

ทำไมเราไม่มองฐานนั้น ตลาดเรากว้างแค่นั้น อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ ถ้าเผื่อว่าเราสามารถดึงเอาเทคโนโลยีของออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เข้ามาได้ แล้วก็ทำอุตสาหกรรมร่วมกัน คือ แทนที่จะมองว่าเขาเป็นคู่แข่งมาแย่งของเรากิน เรากลับทำไมไม่มองว่าเขามาช่วยกันหาของกินร่วมกัน แล้วต่างคนต่างกินได้มากขึ้น ซึ่งอันนี้ผมเชื่อว่าทำได้ แล้วผมแน่ใจเลยว่าออสเตรเลียยินดีทำอย่างเต็มที่ แน่แน่นอนว่าเขาจะไม่เข้ามาผลิตเอง หรือส่งออกจากออสเตรเลีย เพราะว่าต้นทุนในประเทศไทยอาจจะต้องถูกกว่า แล้วไทยก็จะได้ประโยชน์จาก FTA กับทางอินโดนีเซีย กับฟิลิปปินส์ด้วย ผมขอเรียนว่าอย่างนี้

อันที่ 2 คือว่าการรองรับความเปลี่ยนแปลงนี้ อันนี้ผมไม่สามารถตอบแทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ผมยืนยันได้ว่ามี 2 กระบวนการที่ดำเนินการอยู่แล้ว แล้วผมมั่นใจว่ารัฐบาลต้องให้ความสำคัญ คือ

ส่วนที่ 1 ในกรอบของกระทรวงเกษตร และสหกรณ์ เมื่อเข้าก็มีการประชุมกับท่านปลัดฯบรรพต (หงส์ทอง) ท่านก็มีโครงการของท่านที่จะส่งเสริมอุตสาหกรรมโคนมอยู่แล้วที่จะพัฒนา คือไม่ใช่ในเรื่องของปริมาณอย่างเดียว แต่จะพัฒนาในเรื่องของคุณภาพ พัฒนาในเรื่องของประสิทธิภาพ ซึ่งอันนี้ผมคิดว่าถ้าเผื่อท่านต้องการรายละเอียด ท่านอาจจะต้องเชิญทางกระทรวงเกษตร และสหกรณ์มาชี้แจง

ส่วนที่ 2 ก็คือว่าภายใต้กรอบของคณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศนั้น ได้มีการตั้งคณะกรรมการรองรับผลกระทบจาก FTA ขึ้น มีอาจารย์ณรงค์ชัย (อัครเศรณี) เป็นผู้ที่จะไปดำเนินการเรื่องนี้ แล้วจะมีการประชุม ที่จริงวันพรุ่งนี้จะมีการประชุมเรื่องนี้อยู่รอบเข้ามีอาจารย์หลายท่าน อาจารย์พิศาล อาจารย์อะไรต่ออะไรที่จะเข้าไป แล้วก็ดูเรื่องนี้กันอย่างละเอียดแล้ว คณะกรรมการชุดนี้ถ้าเผื่อว่าทำงานประสบผลสำเร็จ ซึ่งผมไม่สามารถการันตีได้ ถ้าประสบผลสำเร็จได้ก็จะมี บลูพริ้น (blueprint:แผนงานโดยละเอียด) สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมโคนมของไทยในอนาคต อันนี้ผมคิดว่าเป็นการเตรียมการรองรับ ผมตอบได้แค่นี้ในเรื่องของโคนมก็เรียนท่านว่า คือผมเห็นใจโดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในอุตสาหกรรมโคนม ซึ่งเขาร้องเรียนมาด้วยความเป็นห่วงจริง ๆ เขาเป็นห่วงจริง ๆ ว่าเขา

จะกระทบ สิ่งที่ผมพยายามที่จะทำได้ก็คือว่าผมให้ข้อเท็จจริงว่า โอ.เค. ท่านมีสิทธิห่วง แต่ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร

อันที่ 2 คือว่าการรองรับจะเป็นอย่างไร

อันที่ 3 ท่านมองในแง่ของ Opportunity (โอกาส) บ้าง
 อย่างมองในแง่ที่จะเป็น Set (จัดตั้ง) ให้เรา ก็ขอชี้แจงในเรื่องนี้แค่นี้
 ส่วนเรื่องต่อไป ในภาพรวมผมก็คิดว่ากรรมวิธีการทั้งหลายท่านก็คง
 อาจจะทราบพอสมควรแล้ว ก็จะขอเรียนว่า ในส่วนที่เจรจาอย่างนี้
 ท่านประธานใช้คำว่า Comprehensive Agreement อันนี้ถูกต้องเพราะ
 ไม่เหมือนกับของที่เราจับจีนซึ่งเป็นเพียง Chapter 7 กับ 8 (หัวข้อที่ 7
 และ 8) เท่านั้น อันนี้ Comprehensive รวมถึงการค้าทุกชนิด การค้า
 สินค้า การค้าบริการ รวมถึงภาษี รวมถึง non tariff barrier (อุปสรรคที่
 ไม่ใช่ภาษี เช่น มาตรการทางด้านสุขอนามัย หรือแม้แต่การอุดหนุน
 ทางด้านการเกษตร เป็นต้น) รวมถึงเรื่องของธุรกิจบริการ รวมถึงเรื่อง
 ของการลงทุน รวมถึงเรื่องการค้าคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาทั้งหมด
 พูดง่าย ๆ ว่า เป็นกรอบของความร่วมมือทางเศรษฐกิจซึ่งกัน และกัน
 แต่ไม่รวมประเด็นสังคม ในเรื่องของการเปิดตลาดนั้น ถามว่า ดร. ศรี
 ผดุงไม่ยากใช้เวลาท่านมาก เพราะว่าเอกสารถ้าเผื่อว่าท่านต้องการ
 จะให้ท่านได้ แต่ขอเรียนว่า

ประเด็นแรกคือว่า ขณะนี้ประเทศไทยเกินดุลกับ
 ออสเตรเลียอยู่ประมาณปีละ 400 - 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ข้อมูลที่
 หนังสือพิมพ์บางฉบับไปบอกว่าเราขาดทุนกับออสเตรเลีย เป็นเท็จ
 ทั้งปวงพูดได้เลย เราเกินดุลการค้ากับออสเตรเลียทุกปีประมาณ 400 -
 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ประเด็นที่ 2 ก็คือว่า การลดภาษีนั้นเขาลดเร็วกว่าเรา ตัวของเขาเขาดกลงว่า เวลาเจรจาลดภาษีผมจะเรียนท่านอย่างนี้ เราไม่เคยตั้งสินค้าตัวใดตัวหนึ่งขึ้นมาเจรจาจะมีในตอนหลัง แต่สิ่งที่ตกลงกันคือหลักการก่อน หลักการทั้งสองประเทศตกลงว่า อันหนึ่งคือว่า ตัวไหนที่ลดลงเหลือศูนย์ได้ทันทีในวันที่เปิดวันแรกขอให้พยายามลดลงเหลือศูนย์ให้ได้ ตัวไหนที่มีปัญหาไม่สามารถลดลงเหลือศูนย์ได้ทันที ท่านมีเวลาที่จะไปทำ Packaging (การบรรจุภัณฑ์) มาจะใช้เวลาที่ปี 3 ปี 5 ปี 10 ปี

ประการที่ 3 คือมี Sensitive List (รายการสินค้าที่มีความอ่อนไหว เช่น ข้าว เป็นต้น) คือ ตัวไหนที่ฉันคิดว่าฉันเหนื่อยเหลือเกิน ขอเวลานานกว่าปกติหน่อย ก็ตกลงหลักการอย่างนั้น ออสเตอร์เลียก็บอกว่าของเขาถ้าลดเป็นศูนย์ได้ทันที เขามีอยู่ประมาณ 83 เปอร์เซ็นต์ 89 เปอร์เซ็นต์ หรือ 83 เปอร์เซ็นต์นี้ แล้วที่เหลือเขาลดลงเหลือศูนย์ภายใน 5 ปีหมด ยกเว้นตัวเดียวคือ เสื้อผ้า ขอไม่ลดเป็นเวลา 10 ปี ส่วนของเรานั้น เรามีศูนย์เปอร์เซ็นต์ในปีแรก เรามี 5 ปี เรามี 10 ปี เรามี 15 ปี เรามี 20 ปี เพราะฉะนั้นอันนี้ในภาพของ Strategy (ยุทธศาสตร์) เราได้เปรียบแล้วแต่ผมไม่อยากจะคำว่าได้เปรียบ อันนี้เป็นการเจรจาที่จะดูว่าเรามีขีดความสามารถในการปรับตัวนานเท่าไร ถามว่าถ้าเราต้องการ 30 ปี เป็นไปได้ไหม ก็คงเป็นไปได้ แต่ว่าผมก็แก้ปัญหาที่เรากำลังคุยกันอยู่นี้ไม่ได้ เพราะถ้าเราไม่ยอมปรับตัว 30 ปี 40 ปี ก็เหมือนกัน จะต้องอยู่อย่างนี้ ปรับไม่ได้ แต่ว่า 20 ปีผมคิดว่าเป็นตัวเลขที่ทุกโครงการน่าจะยอมรับได้ 20 ปีอันนี้นานที่สุด แล้วเรา Research (ทำการวิจัย) ไว้สำหรับโคนมโดยเฉพาะ อันนั้นผมก็เรียนว่า

หนึ่ง เราเจรจากันโดยการใช้สูตร

สอง ใช้ Sensitive List (รายการสินค้าที่มีความอ่อนไหว) ซึ่ง Sensitive List ของออสเตรเลียที่อ่อนไหวที่สุดเขามีตัวเดียว คือผ้า สิ่งทอ เสื้อผ้า เขาบอกว่าขอ 10 ปีอย่างที่ผมเรียนแล้ว แต่เขาก็บอกว่า ปีแรกเขาลดลงเหลือครึ่งหนึ่งก่อน แล้วปีที่ 2 ลดลงเหลือแค่นี้ ๆ ในที่สุดลดลงเหลือ 10 ปี ไซ้ใหม่ ลงเหลือศูนย์ให้ 10 ปี ส่วนของเรานั้น เรามีสินค้านอกจากอุตสาหกรรมแล้ว ที่เราเน้นคือสินค้าเกษตร พุดง่าย ๆ คือว่าสินค้าเกษตรทุกตัวที่เรานำเข้าจากออสเตรเลีย หรือ แม้กระทั่งไม่ได้นำเข้า ส่วนที่เคยนำเข้าปีละ 10 กิโล 10 ตันเราเอามา รวมให้หมด บอกว่าพวกนี้ Sensitive หมด Sensitive สุดยอด Super Sensitive คือโคนม ขอเวลา 20 ปี ส่วนอื่น ๆ นั้นเป็น Sensitive ที่เรา ใช้เวลา 10 ปีบ้าง อะไรบ้าง โดยใช้ที่เรียกว่า Special Safeguards Measure (มาตรการปกป้องเป็นพิเศษ) ซึ่ง Special Safeguards Measure คืออะไร Special Safeguards หมายความว่า

หลักการที่หนึ่ง ใช้เวลานาน 10 ปี 15 ปี แล้วแต่กรณี ลดภาษีจากตัวเลขตัวหนึ่ง สมมุติว่าปีแรก 30 เอาเห็นชัด ๆ แต่ว่า อาจจะไม่ตรง ตัวเลขปีแรกเราเริ่มต้นสมมุติ 100 เปอร์เซ็นต์ สมมุติเรา ใช้เวลา 10 ปี ก็ลงไปปีละ 10 เปอร์เซ็นต์ ปีสุดท้ายก็เหลือศูนย์ ปีที่ 2 เหลือ 90 เปอร์เซ็นต์ ปีที่ 3 เหลือ 80 เปอร์เซ็นต์ ต่าง ๆ พวกนี้ อันนั้นคือหลักการแรก

หลักการที่สอง คือว่ามีการกำหนดสิ่งที่เรียกว่า Trigger Level ระดับที่จะเหนียวไก คำว่าระดับที่เหนียวไกคืออะไร คือเราเอา ตัวเลขที่เราเคยนำเข้า (Import) มาจากเลข 3 ปีย้อนหลังมาเฉลี่ย

แล้วก็อาจจะบวกอัตราเพิ่มให้เขาประมาณ 5 เปอร์เซ็นต์ หรือ 10 เปอร์เซ็นต์ แล้วแต่เจรจาต่อรอง แต่ว่าไม่มาก เตี้ยวรายละเอียดผมให้ท่านคิดว่า ผมอธิบายหลักการดีกว่า หลักการก็คือว่า ถ้าสมมุติเราเคยนำเข้าจากเขา 3 ปีเฉลี่ย สมมุติออกมา 50 ดัน แล้วก็บวก Trigger Level ให้คุณ 60 ดัน 60 ดันหมายความว่าพอเราลงในปีแรก จาก 100 เปอร์เซ็นต์ เหลือ 90 ถ้าเขานำเข้ามาเรานำเข้าจากออสเตรเลียมาถึง 60 ดันแล้ว ดันที่ 61 เรากลับไปเก็บภาษีในปีเริ่มต้นใหม่ กลับไปเก็บภาษี 100 เปอร์เซ็นต์เท่าเดิม เพราะฉะนั้น เรามี Mechanism (กลไก) อันนี้ที่เรียกว่าเป็น Automatic Safeguards (ระบบการป้องกันอัตโนมัติ) อันนั้นไม่สำคัญเท่าไร แต่ลดไป 5 ปีแล้ว ลดไป 10 ปีแล้วลดไป 5 ปีดีกว่า จาก 100 เปอร์เซ็นต์เหลือ 50 เปอร์เซ็นต์แล้ว พอถึงปีที่ 5 เรานำเข้าเกิน 60 ดัน เรากลับไปตั้งกลับจาก 50 เปอร์เซ็นต์ กลับไปเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ใหม่ เพราะฉะนั้นพวกนี้คือ

1. เราเลือกเอาสินค้าที่แม้กระทั่งเราคิดเองว่าคงไม่กระทบ แล้วกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ไปนั่งอยู่ติดผมบอกตัวนี้ไม่กระทบ แล้วท่านให้เขาได้จริง ๆ ให้ฟรีก็ได้ แต่เราขอเจรจาต่อรองว่า พวกนี้เราขอ 1,000,000

2. ถ้าลงมาถึงจุดนี้เราขอสิทธิที่จะกระด้างกลับไปอยู่ที่จุดเดิมเรียกว่า Snagged Back พวกนี้กลุ่มหนึ่ง กลุ่มที่เรียกว่า Special Safeguards มีทั้งหมด 41 รายการ รายละเอียดมีหมด มีตั้งแต่เนื้อวัวที่เป็นห่วงอะไรกันนี้ เนื้อวัว เนื้อหมู เนื้อหมูเกือบจะไม่เคยนำเข้าจากประเทศเขาเลย ปีละไม่เกิน 1 ดัน เราก็ถือเป็น Sensitive มีทั้งหมดประมาณ 23 รายการ อีกกลุ่มหนึ่ง คือกลุ่มที่เรามีข้อตกลงไว้ใน WTO

แล้วที่ผมเรียนท่านแล้วว่า ในข้อตกลง WTO เมื่อ 10 ปีที่แล้วเรามีระบบโควตาอยู่แล้ว เราก็บอกว่าเอาระบบนั้นมาใช้กับออสเตรเลีย ถ้าเป็นสินค้าที่เขาไม่ได้ส่งเข้ามาเลย คือเขาไม่มีสิทธิ พูดย่าง ๆ เขาไม่มีการผลิตสินค้านั้น ก็ใช้ระบบของ WTO ให้ไปเต็มที่ ตัวไหนที่เขาสนใจพิเศษเขาอาจจะพิจารณาต่อรองให้ ก็คือ ตัวนมผงขาดมันเนย ที่เราให้เขาเป็นพิเศษว่า กันไว้ให้เขา 2,200 ตันอย่างที่ผมเรียนแล้ว

เพราะฉะนั้น ผมขอเรียนว่าในเรื่องของเปิดตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าเกษตรนั้น เราทำอย่างเรียกว่า พูดย่าง ๆ เราคุมไว้ 3 - 4 ชั้น เพราะฉะนั้น เราไม่ได้เจรจาไปโดยที่เปิดโดยที่เขาไม่สนใจเกษตรกร ไม่อะไร ทุกเรื่อง เราจะมีผู้แทนกระทรวงเกษตร และสหกรณ์นั่งติดผมหมด แม้กระทั่งของเพิ่ม 5 ตัน ผมยังต้องไปถามเขา ขออนุญาตเขาว่าขอเพิ่ม 5 ตัน ได้ไหม ต่าง ๆ พวกนี้ เลยเท่ากับว่าเราได้ประโยชน์หรือไม่ ผมขอเรียนว่าเราได้ประโยชน์แน่นอนในสินค้าหลาย ๆ ชนิด ยกตัวอย่างเรื่องรถยนต์

ผมจะถือโอกาสอธิบายประเด็นอื่นไปด้วยเลย คือ เรื่อง ประเด็นผลประโยชน์ทับซ้อน รถยนต์ตัวเลขส่งออก ในการส่งสินค้าออกของประเทศไทยทั้งหมดที่ส่งไปยังออสเตรเลีย นั้น รถยนต์มาเป็นอันดับ 1 เพราะฉะนั้น เวลาที่เอารายการสินค้ามาดู ตัวเลขรถยนต์ ส่วนประกอบรถยนต์นี้จะตั้งเข้าสู่ตาม ท่านไม่ต้องไปบอกหรือหาใครเป็นผู้ผลิต ตระกูลไหนเป็นเจ้าของไม่มี เราเจรจาแบบนี้ ผมยังเรียนท่านแล้วว่าเราส่งออกในปี พ.ศ. 2546 มูลค่า 616 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนของ Total (รวมทั้งหมด) จะส่งออกทั้งหมด 28.5 เปอร์เซ็นต์ ที่เราส่งออกไปออสเตรเลียทั้งหมดตัวนี้ตัวเดียวเกินเศษหนึ่งส่วนสี่แล้ว

ถ้าถามว่าเขาลดภาษีตรงนี้ให้เรา เราจะไม่รับหรือ แล้วถามว่าเราไปขอเขาเปล่า คำตอบคือไม่ได้ขอ เราไม่ได้ขอเขาเลย เราไม่เคยเอ่ยปากที่ผมเรียนท่านแล้วว่าขบวนการลดภาษีตั้งแต่ต้น ให้เขายื่นรายการมา ถ้าเราสนใจตัวไหนหรือเราจะคุ้มครองตัวไหน เราเจรจาเป็นตัว ๆ ไป รถยนต์เราไม่เคยขอเขา

ส่วนที่ 2 พวกเครื่องปรับอากาศ พวกผลิตภัณฑ์พลาสติก พวกอาหารทะเลกระป๋องแปรรูป เหล็กกล้าผลิตภัณฑ์ อัญมณี เครื่องประดับ พวกนี้ลงเป็นศูนย์ทันทีเกือบจะทั้งหมด พุดง่าย ๆ ว่า ภาษีที่สินค้าระดับหนึ่งในสิบของเรานั้นลดภาษีเป็นศูนย์ทันทีเกือบทั้งหมด ถามว่าแต่ละตัวเราได้ประโยชน์อย่างไร ผมมีข้อมูลที่เขาเพิ่งให้ผมมา ผมยังขออนุญาตว่าผมยังไม่กล้าให้ท่านทันที เพราะผมไม่แน่ใจว่าตัวเลขจะถูกต้องหรือไม่ แต่ว่าตัวเลขที่ผมค่อนข้างมั่นใจ แล้วที่ผมอยากจะทำให้ท่านเห็น ก็คือว่าในส่วนของ Employment (การจ้างงาน) ในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เราจะได้ประโยชน์ รถยนต์เรามี Employment ประมาณ 120,000 คน เสื้อผ้าเราได้ประโยชน์ คืออย่างที่ผมเรียนแล้วว่าภาษีเริ่มต้น 25 เปอร์เซ็นต์ ของเราเขาลดภาษีทันทีปีแรกเหลือ 15 เปอร์เซ็นต์

ถามว่าเราได้ประโยชน์อย่างไร ประโยชน์เพราะคู่แข่งของเราในตลาดออสเตรเลียนี้คือ จีน อินโดนีเซีย เวียดนาม พวกนี้ได้เปรียบเราในเรื่องของแรงงานทั้งนั้น แล้วที่เราชนกันทุกวัน ๆ ว่าเราสู้เงินไม่ได้ อย่างไรก็ตามเราก็สู้ไม่ได้ ผมก็ไม่ได้เถียงว่าเราจะสู้เขาได้ แต่ขณะนี้เราได้แต้มต่อมาอย่างน้อยปีแรก 12.5 เปอร์เซ็นต์ เราจะได้แต้มต่อนี้ไปอีก จนกระทั่งออสเตรเลียกับจีนชนกัน และเขาให้เงิน

เท่ากับเรา เพราะฉะนั้นเรามีเวลาอย่างน้อย 3 ปี 4 ปี 5 ปี ถามว่า
อุตสาหกรรมนี้มีคนอยู่ที่คน ประมาณ 1,080,000 คน นี่ตัวเลขที่
เขายืนยันมาพวกอุตสาหกรรมเม็ดพลาสติกก็เหมือนกันมีคน
อยู่ประมาณ 130,000 คน ทุนสำรองมีคนอยู่ประมาณ 40,000 คน
ถ้าจะเอาเฉพาะตัวใหญ่ ๆ 3 – 4 รายการแรกนี้ เราเป็นอุตสาหกรรมที่
จ้างคนรวมทั้งสิ้นประมาณ 1,370,000 คน

ถามว่าคนพวกนี้ได้ประโยชน์หรือไม่ ผมไม่สามารถบอก
ท่านหรอกว่าเขาได้ประโยชน์ แต่ว่าพวกอุตสาหกรรมที่ได้ประโยชน์คือ
พวกนี้ ซึ่งถ้าหากว่าช่วยให้เขาสามารถส่งออกได้มากขึ้นก็จะส่งผล
ช่วยให้เขามีการจ้างงานมากขึ้น ทำให้คนที่อยู่ในอุตสาหกรรมนั้นได้
ประโยชน์มากขึ้น ก็ต้องได้ประโยชน์กันทุกคน อันนี้ผมขอเรียนว่า
เรื่องของการเจรจาสินค้าเป็นเช่นนี้ อันนี้เป็นเรื่องของสินค้า ผมคิดว่า
ถ้าเมื่อว่าท่านอนุญาตให้ผมพูดประเด็นต่อ ๆ ไปก็ได้

ประธาน: เราก็ได้พูดถึงเรื่อง List (รายการ) ของสินค้า
เรื่อง Trade (การค้า) ท่านสรุปเรื่องเกี่ยวกับการลงทุนได้ไหม

นายการุณ กิตติสถาพร: ที่ออสเตรเลียเขาให้เราจะเรียกว่า
มากกว่าให้คนอื่นหรือไม่ ผมก็คิดว่าคงไม่ เพราะว่ามันโยบายเขาเปิด
เสรีอยู่แล้ว คือเขาคิดไม่เหมือนเรา อันนี้ผมไม่ว่าผมไม่รู้ว่าถูกหรือผิด
เขาอาจจะงี้ก็ได้ แต่เขาคิดว่าอันไหนที่เขาทำไม่ได้เขาเปิดให้เข้ามา
ลงทุน เพราะฉะนั้น เขาเปิดให้คนต่างแดนไปลงทุนในธุรกิจได้
ทุกประเภท ผมเน้นทุกประเภทไปถือหุ้นได้ 100 เปอร์เซ็นต์เต็ม
ยกเว้นมีเงื่อนไขอยู่ 2 ข้อ

LIRT

1. ถ้าเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของ Mass Media (สื่อสารมวลชน) เรื่องของสื่อ อันนี้เขาไม่อนุญาต Concept (แนวความคิด) ของเขาก็ถือว่า เขาไม่อยากให้คนไปลงทุนเป็นเงินจำนวนมากที่จะไปครอบงำอุตสาหกรรมเขาได้ เพราะฉะนั้นใครไปลงทุนเกิน 10 ล้านดอลลาร์ออสเตรเลีย คือ เกิน 300 ล้านบาทไทยโดยประมาณต้องขออนุญาตเขา เขามีบอร์ด (คณะกรรมการบริหาร) ที่จะพิจารณาเรื่องนี้

ในอดีตที่ผ่านมา คือเขาอนุญาตทุกอย่าง เพียงแต่ว่าเขา Monitor (ตรวจสอบ) ว่า อุตสาหกรรมที่มาลงทุนขนาดใหญ่นั้น เขาขอเอาไว้ อันนี้คือเรื่องของการลงทุน Manufacturing (สถานประกอบการ เช่น โรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น)ทุกชนิด ผมขอเน้นเรื่องของการผลิต เมื่อสักครู่นี้ประชุมมีท่านบอกว่าเกษตรกรไทยไปทำนาได้หรือเปล่า ผมก็ไม่เคยคิดเรื่องนี้ แต่ Manufacturing นี้ หมายความว่า ถ้าเราจะไปตั้งโรงงานทอผ้า เราจะตั้งโรงงานผลิตรถยนต์ เราไปตั้งโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์พวกนี้ฟรี ขนเงินเข้าไปเท่าไรก็ได้ แต่ว่าถ้าเกิน 10 ล้านดอลลาร์ต้องขออนุญาต อันนั้นคือข้อเสนอโดยสรุปของออสเตรเลียในเรื่องของการลงทุน

ในเรื่องของการลงทุนที่เขาเปิดให้เราโดยเฉพาะ ที่เขาไม่ได้อยู่ใน WTO นี้ เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ผมไม่ทราบ แต่เราขอเขาไป เพราะว่ามีบางส่วนของไทยบอกว่าสนใจจะไปลงทุนในเรื่องนี้ เรื่องของอุตสาหกรรมซ่อมประเภทตู้ซ่อมรถยนต์ เรื่องของธุรกิจร้านอาหารไทย เรื่องของสปา เรื่องของสอนภาษา มีเรื่องพวกนี้ทั้งหมดท่านบอกว่าเราได้หรือเปล่า อันนี้ผมก็ไม่ทราบ คือถ้าเขาบอก

เขาเปิดการลงทุนในเรื่องของตั้งบริษัท Insurance (ประกันภัย) ประเทศไทย ถ้าเขาเปิดก็เปิดได้ แต่เราเข้าไปได้หรือเปล่าอีกเรื่องหนึ่ง นั่นอีกประเด็นหนึ่ง แต่ผมบอกว่าเขาเปิดประตูให้เรา เราจะเข้าไปได้หรือไม่ได้อันนี้อีกประเด็นหนึ่งแล้ว เราต้องมานั่งคิดกันเรื่องของภายในประเทศ เรื่องของการประกอบวิชาชีพ เรื่อง Mobility (การอพยพ/เคลื่อนย้าย ของคนนี่ คนจะเข้าไปได้ หรือเข้าไปไม่ได้ ก็ขอเรียนว่าท่านทั้งหลายที่จะเข้าไปประกอบอาชีพในออสเตรเลีย ถ้าเมื่อท่านเป็นผู้บริหาร เป็นผู้เชี่ยวชาญ เป็นที่ปรึกษา พุดง่าย ๆ ว่า มี Skill (ความชำนาญ) หน่อย เขาอนุญาตให้ท่านเข้าไปโดยให้ทำงานได้ 4 ปี แล้วต่อได้อีก Maximum (สูงที่สุด) เป็น 10 ปี พุดง่าย ๆ ว่า 4 ปีแล้วขออนุญาตอีกครั้งหนึ่งเพิ่มได้เป็น Maximum 10 ปี แล้วนอกจากนั้น ถ้าเมื่อท่านพารรยาไปด้วย พาครอบครัว พาผู้จัดการมาด้วย ภรรยาครอบครัวท่านมีสิทธิที่จะไปประกอบอาชีพได้อีก อันนี้คือตามกฎหมายเดิมเขาไม่ให้ กฎหมายเดิมถ้าเราเข้าไป คือถ้าเมื่อไม่มี FTA เขาให้ 3 ปีบวก 3 หรืออะไรทำนองนี้แล้วก็ผู้ติดตามนั้นไม่มีสิทธิที่จะไปประกอบอาชีพ

2. ก็คือในเรื่องของครอบครัว เราขอเป็นพิเศษไม่อย่างนั้นจะต้องไปสอบผ่าน Standard ของเขาอะไรต่าง ๆ ตรงนี้ซึ่งเข้าไปยาก โอกาสที่จะเข้าเกือบจะเรียกว่าไม่มี ขณะที่เรา Promote กิจการร้านอาหารไทย เราต้องการให้พ่อครัวคนไทยไป เขาบอกว่าถ้าหากว่ากรมพัฒนาฝีมือแรงงานของไทยให้การยอมรับเงื่อนไข ให้การยอมรับว่าผ่านการฝึกอบรมมาแล้ว แล้วขณะเดียวกันจะต้องมี Contract (การติดต่อ) กับร้านอาหารไทยอย่างนั้นด้วย คือ จะเข้าไปแบบฉันทัด

ใบอนุญาตมาแต่ทำงานที่ไหนยังไม่รู้อันนี้ยังไม่ทราบ แต่ว่าถ้าเมื่อมีร้านอาหารไทยใน Sydney Melbourne จ้างแล้ว มี Contract (การติดต่อ) แล้วเข้าไปได้ เพราะฉะนั้นพูดง่าย ๆ ว่า พ่อครัวไทยเข้าไป ถ้าคอร์รี่ไฟต์ (ผ่านคัดเลือก) เรียกว่าเข้าไปได้เกือบเสรี

3. ที่ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่สำคัญอีกอันหนึ่งคือ ออสเตรเลียมีที่เขาเรียกว่า Labor Employment Test (การทดสอบมาตรฐานแรงงาน) คือ ถ้าเขามีตำแหน่งว่างในบริษัทห้างร้าน หรือว่าในธุรกิจอะไรต่าง ๆ เขาต้องมีประกาศในหนังสือพิมพ์ก่อน รู้สึกว่าจะแล้วแต่ตำแหน่ง อาจจะ 4 อาทิตย์ หรือ เดือนหนึ่งว่ามีคนออสเตรเลียสนใจไหม ถ้าสนใจเขาให้สิทธิ์คนออสเตรเลียทำงานนั้นก่อน ก่อนที่จะรับคนต่างด้าว แต่ในกรณีถ้าเป็นคนไทยเขาบอกว่าเขาเวฟ (Wave: การให้สิทธิ) ตรงนี้หมายความว่าถ้าว่างเมื่อไรคนไทยสมัครได้ทันที อันนี้คือ ที่เขาเปิดให้เราท่านอาจจะถามผมพูดกันตรง ๆ เลยท่านคิดใจเรื่องโทรคมนาคมใช้ไหมว่ามีผลประโยชน์ทับซ้อนหรือไม่

ประธาน: อันนั้นมติดชนไปเขียนเอง ผมไม่ได้พูด

นายการุณ กิตติสถาพร: โหน ๆ มาชี้แจงผมก็อยากจะชี้แจงให้หมดว่ามีอะไรเกิดขึ้น เรื่องโทรคมนาคมนี้ผมขอเรียนว่าเป็นนโยบายของออสเตรเลียที่เขาต้องการเปิดเสรีโทรคมนาคมขั้นพื้นฐาน เขาต้องการจะเปิดอยู่แล้วอย่างที่ผมเรียนว่าเขาคิดอาจจะถูกหรือผิดผมไม่ทราบว่าอันไหนที่เขาทำไม่ได้หรือว่าต่างชาติทำแล้วจะได้ผลดีกว่า เขาก็จะเปิดให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนโดยเสรี 100 เปอร์เซ็นต์ ธุรกิจโทรคมนาคมขั้นพื้นฐาน ไม่รวมถึงธุรกิจโทรคมนาคมที่เรียกว่า Value added (การเพิ่มมูลค่า) อันนี้เขาเปิดเสรี แล้วเขายื่นเจตนาธรรม

เป็น Offer List (รายการที่เสนอ)เอาไว้ใน WTO อยู่แล้ว WTO ขณะนี้มีการเจรจาที่เรียกว่ารอบโดฮาอยู่ รอบโดฮาท่านศุภชัย(พาณิชย์ภาคี) เป็นประธาน เราควรที่จะจบภายในปีนี้ แต่ทำท่าว่าคงยังไม่จบ เมื่อยังไม่จบข้อเสนอของออสเตรเลียนั้นก็ยังไม่มีการ Take up (รับไป) ยังไม่มีการได้รับไป เพราะว่าประเทศอื่นเขายังไม่ได้มาแลกเปลี่ยนอะไรแล้วออสเตรเลียบอกว่า เอาอย่างนี้ คือยังไม่ได้บอกด้วยซ้ำไป เขาอยู่ดี ๆ ก็มายื่นรายการให้เรา เขาบอกว่าประเทศไหนทำ FTA เขาก็เอาอันนี้ไปก่อนใช่ไหม เพราะเขาไม่ตั้งใจจะปิด เขาตั้งใจจะแลกอยู่แล้ว เพียงแต่ว่า โอ.เค. มาทำก่อนเขาก็ให้ไปก่อนก็เอาไปเลย

เพราะฉะนั้น ประเทศไทยก็ได้สิทธิตรงนั้นมาโดยที่เราไม่ได้เอ่ยปาก ผมถามเจ้าหน้าที่ของผมที่เจรจาเรื่องบริการ ผมเจรจาว่าเราไปขออะไรเขาหรือเปล่า คำตอบคือไม่มี อยู่ในรายการที่เสนออย่างที่ผมเรียนท่านแล้วตั้งแต่ต้นว่าเจรจານี้รายการต่างคนต่างยื่นมาในเรื่องของธุรกิจการบริการ (Service) ก็เหมือนกัน เขายื่นมาว่าเขาจะเปิดอย่างนี้ๆ ถ้าผมถามท่านว่าถ้าเมื่อท่านเป็นผู้แทนเจรจาไทย แล้วบอกตัวนี้อ่าเอามาให้ท่าน ท่านไม่เอา เป็นไปได้ไหม เป็นไปไม่ได้เราก็เอาเข้ามาโดยที่ตอนแรกเองเขาไม่ได้ Pay Attention (ให้ความสนใจ) เสียด้วยซ้ำ จนกระทั่งเป็นข่าวขึ้นมาถึงมาคิดว่าเรื่องเป็นอย่างไร แล้วก็มีการท่านกรุณาไปพูดว่าไม่มีข้อตกลงฉบับไหนหรอกที่เขาจะระบุชื่อบริษัทเอาไว้ ผมก็เรียนว่าใช่

ในข้อตกลงไทยของออสเตรเลียก็ไม่มีการระบุชื่อบริษัท ข้อมูลที่ออกไปแล้วมีการระบุชื่อบริษัทเป็นข้อมูลเท็จทั้งสิ้น เขามีระบุอยู่บริษัทหนึ่งคือ Tell Star ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจของออสเตรเลีย แต่ว่า

มีการระบุในลักษณะที่บอกว่าห้ามคนต่างชาติถือหุ้นเกินเท่าไร อันนี้เป็นข้อยกเว้นของเขา เขาบอกว่าบริษัทอื่น ๆ ท่านจะไปถือหุ้น 100 เปอร์เซ็นต์ก็ได้ แล้วแต่ท่าน แต่ถ้าเป็น Tell Star ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ เขาขอสงวนเอาไว้อย่าให้เกินแค่นี้ รัสเซียจะ 11.7 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งอันนี้ก็คือข้อเท็จจริงในเรื่องโทรคมนาคม ถ้าถามผมว่ามีใครสั่งผมหรือเปล่าว่าให้ไปเอาเรื่องโทรคมนาคมเป็นตัวหลักนี้ ผมขอเรียนว่ากระบวนการเจรจาไทยกับออสเตรเลียทั้งหมด ซึ่งดำเนินการมา 1 ปี 7 เดือน ไม่เคยมีใครคนใดคนหนึ่งจากรัฐบาลชุดนี้หรือในนักธุรกิจที่มาบอกผมเลยว่า ตัวนี้ให้ไปขอเป็นพิเศษ ตัวนั้นอย่าไปให้ มีตัวที่บอกว่าอย่าไปให้มี แต่ว่าหลังจากพูดกันแล้ว แม้กระทั่งเรื่องสินค้าเกษตรทุกอย่าง กระทรวงเกษตร และสหกรณ์เป็นคนบอกว่าตัวนี้ไม่ให้หมดอย่างที่อาจารย์บอก คุณเดือดร้อนอย่างไรจริงหรือเปล่าก็ โอ.เค. ก็ได้ อันไหนผ่อนได้ก็ผ่อนไป เพราะว่า การเจรจาต้อง Give and Take (การให้ และการรับ) ผมคงไม่ต้องย้ำ เราจะบอกมาให้ฉันฝ่ายเดียวเธอไม่ต้องเอาเป็นไปไม่ได้ เรื่องของโทรคมนาคม เรื่องธุรกิจบริการ ไม่เคยมีใครไม่ว่าจะเป็นนายกรัฐมนตรีหรือเป็นรัฐมนตรี หรือเป็นคนที่อยู่พรรคการเมืองไหน หรือเป็นคนที่อยู่ในธุรกิจไหน ที่มาพูดกับผมนายการุณหรือพูดกับคณะเจรจาของผมว่า ให้ไปขอรายการนี้เป็นพิเศษ ไม่มีเลย แม้แต่คำเดียว แล้วเราก็ไม่เคยเอ่ยปากคำนี้กับทางฝ่ายออสเตรเลีย ข้อเท็จจริงทั้งหมดมีอยู่อย่างที่เขาวานี้เขาเอามาให้

ประธาน: ขอบคุณมากครับท่านปลัดฯ ผมขอเรียนอย่างนี้ว่า ผมขอเริ่มต้นในการตั้งคำถามสักนิดหนึ่ง ก็มีสองประเด็นใหญ่ ๆ เรื่องรายการเกี่ยวกับใครได้ใครเสียเรื่องเกี่ยวกับการค้าขายที่มีการลด

ภาษีกัน รัฐสภาครั้งแรกนี้ 2,000 ชนิดใหม่ครับ สินค้าทั้งหมดเท่าไรนะ ครับ อันนี้ผมขอเรียนว่าเราอยากได้รายละเอียดเหลืออยู่ในเว็บไซต์ หรือเปล่าครับ 9,000 กว่าชนิดมีอะไรบ้าง เป็นทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เราไม่เห็นนะอันนี้ รายการนี้ไม่มี ผมหาแล้วหาอีกไม่เห็นเลย ในเว็บไซต์มีหรือเปล่า อยากดูรายการแค่นั้นจะได้ เปรียบเทียบว่ามีมะม่วง ลำไย มีอะไร มะกอก ฝรั่งดอง ผมอยากจะดูพวกนี้ อันนั้นได้ประโยชน์จริง ๆ อันนี้จริง ๆ แล้วถ้าจะดูก็คืออันนี้ เพราะว่าลำไยของเรา สิ่งของที่ส่งไปเมืองจีนที่ไรเน่าทุกที่มีปัญหา เต็มๆ ผมจะเล่าให้ท่านฟังก็แล้วกัน เรื่องจีนนี่คนร้องเรียนกับพวกเรา มากเลยจนผมมีน ผมขอเรียนอย่างนี้ว่าจะเริ่มต้นจากข้างล่างขึ้นไป หรือเรื่องอะไร เอาเรื่อง Trade (การค้า) ก่อนไหมครับ แต่ผมขอเรียน อย่างนี้ว่าเรื่องเกี่ยวกับโทรคมนาคมเป็นอุบัติเหตุ หรืออะไรไม่ทราบ เกิดขึ้นมาในช่วงที่เรากำลังจะเซ็นสัญญาหรือก่อนเซ็นสัญญาไม่กี่วัน กระทรวงการต่างประเทศของออสเตรเลีย Ordinary Senator มี Privilege (สิทธิพิเศษ) ออกมาบอกว่าชักชวนชักจูงให้ชาวออสเตรเลีย คล้อยตามนโยบายของรัฐบาลว่าเขาจะได้อะไร

จากการเซ็นสัญญาเขตการค้าเสรีกับประเทศไทย ระบุ เต็มหน้าเลยเรื่องเดียว เรื่องเกี่ยวกับการลงทุนของไอพีสตาร์ (IP Star) 69 ล้าน บอกจะมีเอิร์ธสเตชัน (Earth Station) 2 แห่ง แล้วจะได้บริการ บรอดแบนด์ (Broad Band) ที่ทันสมัยที่สุดและจะมีที่เมกะไบต์ ลงถึง ขนาดนั้นเลยบอกว่าถ้าเปรียบเทียบกับระบบธรรมดาที่ 2 - 3 เมกะไบต์ อันนี้จะได้ถึง 20 เมกะไบต์ อันนี้คือผลดีที่จะได้กับประเทศไทย เราก็มิน มีบริษัทอื่นที่ไปลงทุนบ้างนอกจากบริษัทนี้ ก็เลยกลายเป็น

ประเด็นขึ้นมา ท่านปลัดฯ เรื่องนี้ผมไม่ได้พูดเลย แต่ทางไอพีสตาร์ มีดอกเตอร์อะไรสักอย่างชานรับทันที เรากำลังขยายโนนขยายนี้ หวังว่าหุ้นส่วนจะพุ่งขึ้น อันนี้เป็นเรื่องที่สื่อมวลชนจับขึ้นมาเอง และท่านปลัดฯก็ต้องยอมรับว่าในรายการของการเจรจาของการลงทุนมี โทรคมนาคมอยู่ด้วย ขอกลับหลัง ข้างหน้า ข้างหลังนี้ผมไม่มีวันรู้หรอก นะครับว่าจะไปพูดอะไรกันเลย Offer List (รายการที่เสนอ) ถ้าเขา เสนอมาเมื่อไร โอ.เค.

เรื่องที่ 2 คือเรื่องเดียวกัน กระทรวงการต่างประเทศของ นิวซีแลนด์ ยังไม่ทันเซ็นเลยบอกว่าผลดีที่สุดที่จะได้กับนิวซีแลนด์ มาอีกแล้วไอพีสตาร์ เป็น Case Study (กรณีศึกษา) เลยแล้วลง รายละเอียดแล้วไม่ได้บอกเรื่องอื่น เรื่องอื่นไม่พูดว่าจะได้อะไรดีขึ้น แต่มาบอกว่านี่ที่จะได้เต็ม ๆ ก็จะได้ไอพีสตาร์เหมือนกัน เพราะว่า ไอพีสตาร์ได้เซ็นสัญญากับไอคอนไปแล้ว บริษัทของนิวซีแลนด์ซึ่งมี สาขาใหญ่ และบริการอยู่ที่ซิดนีย์ด้วยเวลาเดียวกัน เป็นอย่างนั้นไป ทางไอพีสตาร์เองก็ชานรับอีก โฆษณาอีกทั่วเลย อันนี้คนที่สงสัย ทางการเมืองมาจับปะชนกะแล้ววิ่งไปทำไม รีบเซ็นทำไม เราก็ตั้ง คำถามกันอยู่แล้วในที่นี้ ถามแล้วถามอีก ว่าขอดูรายการหน่อย ท่านรองอธิบดีมาหาผมเอาเศษกระดาษมาอันเดียว ผมก็บอกว่าเอา เอกสารมาเราจะได้นั่งแชร์(แลกเปลี่ยน)กันเลยตอนนี้ได้ไหม มาที่ใครคนนี้ก็เอามาอันเดียวจนกระทั่งเราทนไม่ไหวบอกอย่างนั้นกลับไปไม่ต้อง พูดอีกแล้ว เพราะว่าเรารู้ว่าจะพูดอะไรว่าดี ๆ ดีหมดทุกอย่าง

เราตั้งคำถามในเรื่องเกี่ยวกับแก้กฎหมายบ้างหรือเปล่า ทางกระทรวงการต่างประเทศก็มาบอกพวกเรามากกว่าไม่ต้องแก้ทำไม

ไม่ต้องแก้ เพราะกระทรวงพาณิชย์บอกไม่ต้องแก้ จริง ๆ เดี่ยวลากมาตอบกันเลอย่างนั้น พูดอย่างนี้จริง ๆ พอเราตั้งคำถามว่านี่คุณจะให้เขามาลงในMining (เหมืองแร่) มาลงทำโน่นทำนี่ Education (การศึกษา) อะไรต่อมิอะไรไม่รู้ที่อาชีพ แล้วจะเอาเมียเข้ามาได้ด้วยถามว่าในกฎหมายทั้งหมดไปค้นมาซิ หลายคนและผู้เชี่ยวชาญบอกว่ามีความขัดแย้งกันมากในเรื่องนี้ เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญไทยก็คือว่าคุณจะไปตกลงกับใครที่จะกระทบกระเทือนต่อประเทศเราในระดับกว้าง ในระยะยาวจะต้องปรึกษารัฐสภา จะต้องมีการคุยกัน จะต้องมีการเจรจามีการต่อรองกันแล้วจะต้องให้ประชาชนนั้นมีส่วนร่วม นี่ก็อยู่ในมาตรา ประชาพิจารณ์ไม่ใช่ มาตรา 224 นั่นคือประชาพิจารณ์ นี่คือประเด็นเรื่องของเรื่อง ถ้ามาปรึกษาเราตั้งแต่แรกเราไม่รู้สี่กว่าสิ่งที่กระทบกระเทือนในรัฐสภามากที่สุดก็คือว่า ก่อนที่จะมีการประชุมเอเปคประกาศใช้ Early Harvest (การจัดทำรายการสินค้าที่ลดภาษีในเบื้องต้น) กับเงินวันที่ 1 ตุลาคม โดยไม่บอกมนุษยชาติเลยในโลกนี้ เหมือนกับตัวเองรู้ไปหมดเลย อันนี้กระทบกระเทือนไปหมดเลย พอโครมเข้ามา 200 ชนิดสินค้าเกษตรเข้ามา เกือบทุกชนิดไล่กันไป เหมือนกับปลุกที่ภาคเหนือหมดเลย ท่านปลัดฯ ครับ อันนี้กระทบกระเทือนมาก แล้วท่านปลัดฯ จะต้องอ่านรายงานของโครงการหลวงจะต้องอ่านเลย เป็นการวิจัยที่ลึกซึ้งที่สุดเลยว่าผลกระทบใน 7 เดือนที่ผ่านมา

ผลกระทบต่อราคาของสินค้าการเกษตรในภาคเหนือทั้งภาคกระทบกระเทือนอย่างไร แล้วถึงขั้นที่ว่าในการประชุมขอให้เราฟ้องผมขอถือโอกาสอันนี้เลยว่ามีมาตรการดักน้ำทิ้งการตลาด (Dumping

Market: การทุ่มตลาด) อย่างแน่นอนโดยไม่สามารถจะปฏิเสธได้เลย การลงเรือสินค้าทางเกษตรของจีนนั้นต่ำกว่าจะเชื่อ ไม่มีใครเชื่อว่าขายกระเทียมได้อย่างไร 2 บาท ก็ขายได้ ลงมาจากเรื่อง 3 บาท 5 บาทก็ขายได้ ทั้ง ๆ ที่เราดันร่นกันแทบตาย 30 บาท ยังไม่ได้กำไรเลย เขาบอกว่ากล่องที่ใส่กระเทียมนี้ 11 บาท เข้าไปแล้ว ท่านปลัดฯ ครับ เรื่องนี้ผมขอพูดในที่นี้ในด้านวาทศิลป์แล้วก็ขอให้ส่งเป็นเอกสารไปเลย บนพื้นฐานของการวิจัยของโครงการหลวง นี่ถือเป็นการฟ้องของประชาชนที่มีเกียรติที่สุดคนหนึ่ง แล้วขอให้ท่านปลัดฯ ช่วยดูในเรื่องนี้ เพราะว่าดีราคาสินค้าทางภาคเกษตรขยับลงมาเลย อันนี้เลยกลายเป็นปฏิบัติยากกับที่ผมพูดด้วย การแถลงการณ์อย่างกว้างขวางของไอพีสตาร์ เจ้าหน้าที่ไอพีสตาร์เพื่อที่จะกระตุกหุ่นขึ้น ทั้ง ๆ ที่ผมขอเรียนในที่นี้ระบบนี้เป็นการลงทุน 360 ล้านดอลลาร์ กู้จากเอ็กซิมแบงก์ (Exim Bank: ธนาคารเพื่อการส่งออก และนำเข้า) ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการกู้ที่ใหญ่ที่สุด เทคโนโลยีของสหรัฐอเมริกาทั้งปวง จะเป็นดาวเทียมที่ใหญ่ที่สุดซึ่งไม่เคยมีประเทศไหนในโลกหรือบริษัทไหนในโลกยิ่งขึ้นไปเลย แล้วจะเป็นฟุตพริ้น (Foot Print) หรือซาโดว์ (Shadow) ที่ใหญ่ที่สุด ตั้งแต่จีนจนถึงออสเตรเลียแล้วท่านปลัดฯ เราหนีไม่พ้นที่จะสงสัย วิ่งเข้าไปเซ็นสัญญากับจีน เพราะอยู่บนฟุตพริ้น หรือเขาเรียกว่าซาโดว์ของไอพีสตาร์อันนี้

เพราะฉะนั้นท่านปลัดฯ พูดถูกต้อง ผมยอมรับ Argument (ข้อโต้แย้ง) ของท่าน แล้วผมเชื่อที่ท่านพูดนี้ก็ก็เป็นสิ่งที่พูดจากใจของท่าน แล้วก็ไม่มีใครมาบอก เอานี้หน่อย เอานั่นหน่อยเพื่อผลประโยชน์ ไม่มีนะครับ ผมอาจจะเชื่อในทำนองนั้นแต่พอมาดูข้อมูลซึ่งไม่ใช่

Jigsaw (ภาพปะติดปะต่อ) เพราะเป็นที่รู้จักกันทั่วแล้ว ขออย่างนี้แล้วกัน นะครับ การที่จะมามองว่าเป็นการแลกกันหรือเปล่านี้ผมขอว่าเราทิ้งไว้ ตรงนี้ อย่าพูดดีกว่าในที่ประชุม ขอว่าที่ท่านปลัดฯ ต้องออกมา พูดอย่างนี้มาจากไหน รู้สึกว่าผมจะอธิบายให้ท่านปลัดฯ เข้าใจแล้ว หรือในที่ประชุมเข้าใจแล้ว หรือถ้ายังข้องใจกันอีกก็แล้วแต่ท่าน ผมเปิดเสรี แต่ผมขอกลับมาในแนวที่จะมีการชกใช้ถามกันกับ เจ้าหน้าที่ทั้งหมดว่าใน 2 เรื่องใหญ่ ๆ เรื่องเกี่ยวกับรายการของการค้า ที่แลกเปลี่ยนกันกับเรื่องเกี่ยวกับการลงทุน เชิญครับ

นายการุณ กิตสถาพร: คือเรื่องไอพีสตาร์นี้ผมขอเรียนว่า ผมไม่ทราบเรื่องเลย เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องอันนี้ผมไม่ทราบ แล้วก็ขอเรียนว่าไม่ได้เกี่ยวอะไรเลย สิ่งที่ผมพยายามมาชี้แจงในวันนี้ คือเรื่องที่เกิดจากการเจรจา FTA ซึ่งผมขอเรียนว่าเรื่องเป็นอย่างนี้จริง ๆ แต่เรื่องที่ท่านกรรณายกขึ้นมาที่ท่านได้พูดตั้งแต่ต้นแล้วว่าจะเป็น Accident (อุบัติเหตุ) หรือเปล่าท่านก็ไม่ทราบ ซึ่งอันนี้ผมก็ไม่ทราบ แล้วผมก็เข้าใจว่าทางผู้แทนบริษัทเอกชนก็ได้ออกมาชี้แจง ซึ่งผมขอเรียนท่านว่าผมไม่ได้อ่านด้วยซ้ำไป ผมไม่ได้สนใจ เพราะไม่ได้เกี่ยวอะไรกับผม ก็ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร ผมไม่ปฏิเสธไม่ตอบแทนอะไร ทั้งสิ้น เพราะผมไม่ทราบข้อเท็จจริง แต่ที่ผมทราบคือว่าเรื่องเขาให้เรา มาอย่างไรอันนี้ผมทราบ ก็ขออนุญาตชี้แจงท่านครับ

นายวิญญู อู่พารกุล: ท่านปลัดฯ ครับคือก่อนเริ่มต้นการเจรจาตั้งแต่เริ่มแรกนี้ดูจากในอินเตอร์เน็ต หรือดูจากอะไร มีการพูดกันว่า คือถ้าไม่พูดเรื่องนี้เลิกพูดกันเลย ออสเตอร์เลียก็ตั้ง Target (เป้าหมาย) มาอย่างเดียว ถ้าอย่างนั้นตรงนั้นจะต้องมีอะไรที่ท่านบอก

ว่าไม่สำคัญ แต่ของเขาทำไมเขาคิดว่าเรื่องสำคัญ แล้วเขายอมเรา
 อย่างที่ท่านพูดมาว่ายอมทุกอย่าง ยอมอะไรหมด แต่เขาบอกว่าถ้าไม่
 พูดเรื่องวัน เรื่องนม เลิกพูดกันเลย ถ้าอย่างนั้นตรงนี้ต้องมีอะไรสัก ๑
 แล้วผมก็มาผูกกับว่าสิ่งที่มาเล่าให้ผมฟังว่า นี่ผมก็เอ้อ ๑ แล้วทำไมไม่
 พูดให้เราตั้งแต่แรกก่อนไปเซ็นสัญญา ผมเชิญท่านชุตินาจนผม
 ดอบแทนท่านได้แล้วไม่เคยพูดอะไรให้เราฟังเลยแต่พอมานี้ ๓ วันนี่
 ท่านเซ็นเรียบร้อยทำให้ความรู้สึกว่าท่านไม่รู้แต่คนอื่นรู้มากกว่าท่าน

ประธาน: ทางกระทรวงฯเขาพูด แต่เขาบอกว่ารายการ
 ยังไม่นิ่ง เชิญกระทรวงการต่างประเทศครับ และผมก็ต้องถามท่านปลัดฯ
 ท่านปลัดฯ นำทีมมาหรือทางกระทรวงการต่างประเทศนี้ยังมีประเด็น
 ซึ่งทางนี้ไม่ได้พูดหรือเราจะเดิมหน้อยใหม่ครับ

นายกรุณ กิตติสถาพร: เข้าใจว่าหนังสือเชิญนี้ไม่ได้
 ระบุว่าจะพูดเรื่องอะไรแต่เชิญผมนี้ในฐานะหัวหน้าคณะเจรจา
 ออสเตรเลีย ผมก็เตรียมมาชี้แจงของออสเตรเลีย ผมไม่ทราบว่
 กระทรวงการต่างประเทศมาชี้แจงเรื่องอะไร

นายวีรชัย พลาศรัย (รองอธิบดีกรมเศรษฐกิจ): ผม
 วีรชัย รองอธิบดีกรมเศรษฐกิจ กระผมขออนุญาตเรียนอธิบายเพิ่มเติม
 ที่ท่านกรุณากล่าวว่ากระทรวงการต่างประเทศคราวที่แล้วบอกว่าวิธีดู
 ว่าจะต้องออก พ.ร.บ. หรือไม่ก็ไปขึ้นอยู่กับกระทรวงพาณิชย์ บอกไม่
 ออกก็ไม่ออก อันนั้นกระผมคิดว่าเราอาจจะชี้แจงท่านไม่ดี คือ คราวที่
 แล้วกระผมอยู่ในห้องด้วย ท่านรองอธิบดีกรมสนธิสัญญาได้ชี้แจง คือ
 ท่านได้ชี้แจงว่าในการพิจารณาว่าต้องออก พ.ร.บ.หรือไม่ ส่วนสำคัญ
 ที่สุดก็คือจะต้องดูความเห็นของส่วนราชการที่เป็นผู้รักษาการณ์ตาม

พระราชบัญญัติ อย่างสมมุติว่าในเรื่องบริการของออสเตรเลียนี้จะมีพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องอยู่หลาย 10 ฉบับ อันนี้ก็ต้องดูความเห็นของกระทรวงเหล่านี้ แล้วก็ประกอบกับของกระทรวงการต่างประเทศ คือ กรมสนธิสัญญาแล้วเราจึงจะสรุปออกมาว่าต้องออกหรือไม่ออก โดย ฉบับออสเตรเลียนี้เราได้สรุปว่าไม่ต้องออก พ.ร.บ. ผมไม่ทราบว่า กรมสนธิสัญญาซึ่งมาด้วยมีอะไรจะเติม หรือเปล่า

ประธาน: ท่านต้องเข้าใจอย่างนะ คือว่าถ้าท่านช่วยพวกเราบ้างในประเด็นนี้จะมีน้ำหนักในการต่อรองสำหรับพวกท่านด้วย คือถ้าท่านไปในแนวของท่านเหมือนสมัยจอมพลสฤษดิ์ ท่านก็นั่งอยู่โต๊ะกับเขา 2 คนแค่นั้น แล้วเขาก็ตัวใหญ่กว่าเรามาก กินนมกินเนยมาชาวออสซี่ (ชาวออสเตรเลีย) นี้ เพราะฉะนั้น เราแปลกใจที่ไม่ใช้ระบบของการต่อรองระบบของความหลากหลายใช้ระบบประชาธิปไตยเป็นเครื่องมือบ้าง อันนี้เป็นเรื่องที่ผมเป็นห่วงมาก ผมไม่เห็นประเทศที่เขา มีรัฐสภาเป็นอย่างไรไทยเราเป็น คือทำตัวเหมือนไม่มีรัฐสภา ก็คือตีความเองหมดเลย นี่คือเรื่องของเรื่อง ท่านไม่ต้องตอบแล้วนะ ผมรู้แล้วท่านจะพูดอะไร ไม่ขัด

นายพิศาล มาณวพัฒน์: ผมเห็นด้วยกับท่านประธาน แล้วผมได้ใช้ เพราะทุกครั้งที่ผมเจรจากับญี่ปุ่นผมจะอ้างว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อน ซึ่งประธานกรรมาธิการวุฒิสภานี้แจ้งกับกระทรวงการต่างประเทศเป็นประจำ และในครั้งต่อไปผมจะเชิญผู้นำเกษตรของญี่ปุ่นซึ่งเขากลับเรา ผมจะเชิญมาหาท่าน ผมจะเชิญมาหาคนที่กลับเขา เพื่อจะได้ให้เห็นว่าถ้าเราร่วมมือกันเราได้ทั้งคู่ ที่ท่านบอกไว้เราใช้เป็นประโยชน์จริง ๆ แล้วผมจะใช้อ้างตลอดไปว่าเรามี

ระบบรัฐสภาที่เขาเป็นห่วง เรามีสื่อมวลชนเรามีองค์กรเอกชนที่เขาบอกว่าไม่ควรทำ อันนี้ผมใช้ประโยชน์ทุกครั้ง

นายบัณฑิต เศรษฐศิโรตม์: ขออนุญาตเรียนสอบถามข้อมูลเพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์ หลายครั้งที่ได้รับฟังประเด็นชี้แจงของท่านปลัดฯ ทำให้เข้าใจเหมือนกับหลายเรื่องของการเจรจาทางออสเตรเลียมีการเสนอมาให้ ส่วนหนึ่งเขาเตรียมไว้ก่อนแล้ว อีกส่วนหนึ่งเป็นข้อเสนอที่มีอยู่แล้วใน WTO คำถามในส่วนนี้ของผมนั้นก็คือว่าในเมื่อหลายส่วนเราไม่ได้ประโยชน์แตกต่างไปจาก WTO เพราะฉะนั้นการทำ FTA กับออสเตรเลียส่วนที่ได้เพิ่มจาก WTO คือในส่วนไหน

ประเด็นที่ 2 ในส่วนของการเจรจาที่เราไปเจรจาในชนิดที่เขาไม่ได้เสนอ แต่ก่อนนี้ที่เราไปเจรจาได้เพิ่มมากกว่าที่เขาเสนอ อยากขอเรียนถามว่าเราเจรจาได้ในตรงนั้นเป็นส่วนไหนบ้าง ซึ่งผมมีข้อสังเกตว่าส่วนที่เขาออฟเฟอร์ (ข้อเสนอ) ให้นี้น่าจะมาเหตุผลที่ว่า

1. เขาพร้อมที่เขาจะแข่งแล้วในสิ่งที่เขาออฟเฟอร์ (ข้อเสนอ)
2. เขาได้มีข้อเสนอเหล่านั้นเป็นฐานอยู่แล้วใน WTO ซึ่ง

เขาอาจจะเปรียบเทียบได้ว่าเขาก็ไม่ได้แตกต่างไปจากสิ่งที่เขาต้องผูกพันตาม WTO อยู่แล้ว อันนี้เป็นส่วนของออสเตรเลีย

ในส่วนของไทยเองผมเองได้รับฟังจากท่านว่าเราได้มาโดยที่เราก็ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เสนอมาให้ เช่น ในกรณีเรื่องของ Service (การบริการ) เราจะได้ใช้ประโยชน์จากนั้นจริง หรือไม่ตรงนั้นเองทำให้นึกไปถึงว่าการที่เรามองในภาพรวมว่าส่วนหนึ่งเราจะต้องได้รับผลกระทบในทางลบ แต่อีกส่วนหนึ่งเราก็ได้ผลกระทบในทางบวก แต่ว่าผลกระทบในทางบวกแล้วบอกว่าเราก็ไม่แน่ใจว่าเราจะได้ประโยชน์

จากตรงนั้นจริง หรือไม่ ทำให้เราไปประโยชน์จากสิ่งที่จะได้เกินจากความ
ความเป็นจริง หรือไม่ ในเมื่อเรายังไม่แน่ใจว่าเราจะสามารถเข้าไปแข่ง
ในธุรกิจนั้นได้

ในประเด็นที่ 2 ในส่วนของฝั่งเรา Sector (ส่วน) ที่เรา
บอกว่าเราอาจจะได้รับผลกระทบในทางลบนี้ กรณีโคนมแน่นอนครับ
แม้ว่าจะมีมาตรการต่าง ๆ 2 - 3 ชั้น แต่ก็ เป็น Sector (ส่วน) ที่เราเห็น
แล้วว่าเมื่อเทียบความสามารถในการแข่งกับออสเตรเลียนี้เรา
เสียเปรียบอยู่คำถามในตรงนี้ก็คือว่า

1. ในเชิงแนวคิดนี้ปกติเรื่องการเปิดเสรีเรามักจะเปิดใน
Sector (ส่วน) ที่พร้อมจะแข่งได้ เมื่อมองไปที่ออสเตรเลียเขาเช่นนั้น
คือเขาออฟเพอร์มาก่อนเลยว่าเขาอยากจะแข่งในตรงนี้ เขาพร้อมเปิด
ในทางกลับกันเราเหมือนกับเอา Sector (ส่วน) ที่เรายังไม่ค่อยพร้อม
แข่งไปเปิด อันนี้ในเชิงแนวคิดนะครับว่าแล้วการเจรจาในแบบอื่น ๆ
กับประเทศอื่น ๆ เราจะใช้แนวคิดแบบใด

2. มาตรการ 2 - 3 ชั้นที่พูดขึ้นมาี้ผมไม่ค่อยแน่ใจว่า ถ้า
สิ่งเหล่านี้ผมเชื่อว่าทางโคนมรู้อยู่แล้วว่ามีมาตรการนี้จากการชี้แจงการ
ประชุมหลายครั้ง ทำไมเมื่อมีมาตรการเหล่านี้ 2 - 3 ชั้นแล้วคนที่เป็
ผู้ผลิตยังรู้สึกว่เดือดร้อนแน่ ๆ ในอนาคต ทำให้ผมไม่แน่ใจว่า
มาตรการนี้ Function (สามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม)จริง หรือไม่
ในทางปฏิบัติ นั้นเป็นคำถามที่ 1 นะครับ จากข้อเสนอที่บอกว่าเรามี
เรื่องของ Trigger Volume มีสเปเชียลเซฟการ์ด (Special
Safeguards) มาตรการเหล่านี้ทำไม่ทางผู้ประกอบการ ผู้ผลิตของเรา

ยังจะต้องออกมาประท้วง ยังบอกว่าสิ่งเหล่านี้ยังต้องเดือดร้อน นั่นหมายความว่า ย้อนไปนิดหนึ่งครับ

1. มาตรการเหล่านี้ท่านได้ปรึกษาหารือกับคนที่เป็นผู้ประกอบการคนที่ได้รับผลกระทบในทางลบเหล่านี้แล้วหรือยัง แล้วทำไมเขาจึงต้องออกมาประท้วงกันอยู่

2. Sector (ส่วน) ที่ได้รับผลกระทบในทางลบนี้ผมคิดว่าไม่ใช่มีแค่ส่วนเดียว แต่วันนี้ที่เราพูดกัน Sector(ส่วน)เดียว เพราะว่าเขาเริ่มออกมาไววาย เขาเริ่มออกมาแสดงสิทธิของเขาว่ารัฐบาลดูแลเขาอย่างไร โมเดลที่ทางคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ ผมเข้าใจว่าโดยความร่วมมือหรือจะเรียกว่าการว่าจ้างของกระทรวงพาณิชย์ทำนั้นก็ยังมี Sector อื่น ๆ ที่ได้รับผลกระทบในทางลบที่ไม่ใช่เรื่องของผลิตภัณฑ์นมอย่างเดียว ยังมีเรื่องของขนสัตว์ เรื่องของไหม เรื่องของพืชอื่น ๆ ซึ่งพืชอื่น ๆ ก็ไม่ได้แจกแจงว่าพืชอะไร เราพูดกันเฉพาะเรื่องของนม ไม่ทราบว่าใน Sector อื่น ๆ ที่จะได้รับผลกระทบในทางลบนี้เรามีมาตรการที่จะดูแลเยียวยา Sector เหล่านี้อย่างไรบ้างขอเริ่มต้นประเด็นเหล่านี้ก่อนครับ

ประธาน: อยู่ในประเด็นเรื่องเทรด (Trade: การค้า) นะครับ

นายวรินทร์ เทียมจรัส: เรียนถามท่านปลัดฯ บอกว่าทางออสเตรเลียที่เขาเสนอมา แต่สิ่งที่ผมอยากถามก็คือว่าแล้วที่เขาขอเรามีไหม อย่างกรณีที่จะมีการซื้อวัว 1 ล้านตัว ตรงนี้เขาขอเรา หรือเปล่า และอีกอันหนึ่งกระทรวงพาณิชย์เคยให้คำตอบกับกรมเจรจาหรือกระทรวงการต่างประเทศไหม เคยเห็นหนังสือไหมว่าเขาสอบถาม

มาว่าต้องแก้กฎหมายของท่าน หรือไม่อย่างไร ท่านเคยตอบไปไหม
ขอบคุณครับ

นายเชษฐ โทณะวณิก: พอตีท่านปลัดฯ พูดถึงเรื่อง
WTO แล้วคุณบัณฑิตขุรย์ก็ถาม ผมมีความสงสัยว่าเท่าที่ผมฟัง
ท่านปลัดฯ มา ไม่ทราบว่าผมสับสนหรือเปล่า ใน FTA นี้เราไม่เห็นจะได้
อะไรเพิ่มขึ้นมาจาก WTO เลย แล้วก็ทุก Sector (ส่วน) ที่ออสเตรเลีย
เปิดให้ ผมเห็นด้วยกับคุณบัณฑิตขุรย์อย่างยิ่งว่าเป็น Sector (ส่วน) ที่เขา
พร้อมที่จะลงทุน และในเรื่องของโทรคมนาคมที่ท่านปลัดฯ ชี้แจง

ถ้าหากว่ามองการตลาดอย่างง่าย ๆ เราเปิดตลาด
โทรคมนาคม ออสเตรเลียก็เปิด ไม่มีใครเข้ามาแข่งในตลาดประเทศ
ไทยหรอกครับ เพราะประเทศไทยตลาดแทบจะอิ่มตัวแล้ว แข่งกันเอง
ก็จะตายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ไทยก็กล้าเปิดอยู่แล้ว และตรงนี้อาจจะ
ไม่ต้องขอกัน เพราะว่าโดยหลักการเจรจาแล้วคุณทราบว่าคู่เจรจายาก
ได้อะไรก็ให้ไปเลย เพราะว่าคุณไม่เสียอะไรอยู่แล้วในกรณีนี้
นอกจากนั้นผมไม่ทราบว่าในการที่ไปเจรจาเราได้อ่านคำพิพากษาของ
ศาลรัฐธรรมนูญในเรื่องที่ตีความเกี่ยวกับมาตรา 224 ของรัฐธรรมนูญ
หรือเปล่า ว่ามีอำนาจของรัฐบาลที่จะไปทำได้จริงหรือ เพราะว่าในฐานะ
ผู้เจรจานี้ผมคิดว่าต้องดูให้รอบด้าน ถ้าเกิดเราดูรัฐธรรมนูญแล้วเรา
พิจารณาเองว่าไม่ต้องผ่านรัฐสภา คำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญนี้ผมจำ
เลขไม่ได้ อันนั้นบอกว่าจะต้องผ่าน เพราะเป็นเรื่องของเขตอำนาจรัฐ
ไม่ทราบว่าศาลรัฐธรรมนูญจะตีความผิดหรือถูก ตีความไม่เหมือน
บูรพาจารย์อย่างไรก็ตาม แต่ว่าในเมื่อศาลรัฐธรรมนูญตีความมาแล้วก็
เข้าทางของเรื่องนี้ ท่านได้พิจารณาตรงนั้น หรือเปล่า

ประธาน: ไม่ทราบว่าจะทางเจ้าหน้าที่กระทรวง 2 กระทรวง
นี้อ่านบ้าง หรือเปล่ารัฐธรรมนูญ มีอะไรใหม่พวกไหน

นายชนบุญ จิราวุฒินันท์: ก่อนทำการเจรจาท่านปลัดฯ
เคยรู้บ้างไหมว่ารัฐธรรมนูญออสเตรเลียนั้นอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ
ง่าย ๆ ของอังกฤษ 2 พระราชบัญญัติ หรือ 3 พระราชบัญญัติเท่า
นั้นเอง เคยอ่าน มาตรา 9 ของ West Minister Act 1932 บ้างหรือเปล่า
อันนี้ไม่ใช่มาสอบถามรู้แน่ครับ ผมถึงบอกว่าได้อ่านบ้างหรือเปล่า
ได้อ่าน Australia Act Request 1985 บ้างไหม มาตรา 12 มาตรา 2
สิ่งเหล่านี้จะส่งผลให้ FTA ทางด้านออสเตรเลียตกเป็นไม่ผูกพัน ผม
ไม่ได้บอกว่าไม่ชนะนะ ไม่ผูกพัน

ประธาน: ประเด็นนี้ก็ถือว่า เริ่มมีคำถามมากแล้วท่าน
ปลัดฯ อย่างเช่นยกตัวอย่างง่าย ๆ เวลาเราไปที่เชียงใหม่ทาง
เจ้าหน้าที่ของมณฑลยูนนาน หรือมณฑลอื่นเขาบอกว่าเขาไม่ได้รับรู้เลย
เรื่อง FTA กับประเทศไทย มีอย่างนี้จริง ๆ นะครับ มีอันนี้เกิดขึ้น
เพราะฉะนั้น เขาบอกว่าเขาไม่สนใจก็ต้องตรวจสอบต้องคิดภาษีอะไร
ต่ออะไร แล้วเลือกบริษัทด้วย บางทีอาจจะต้องจ่ายได้โตะหรืออะไรต่อ
อะไร แต่เอาเข้ามายังอยู่เรื่อย แล้วสิ่งที่เราเห็นเกิดขึ้นก็คือในที่สุด
แล้ว tariff go down (การลดภาษี) แต่ non tariff barrier (อุปสรรคที่
ไม่ใช่ภาษี) เพิ่มขึ้น รวมทั้ง VAT(ภาษี) ขึ้นด้วย รัฐบาลบางแห่งนี่ขึ้นจาก
7 เปอร์เซ็นต์ เป็น 17 เปอร์เซ็นต์ สำหรับผลไม้ไทย อันนี้อาจจะเป็น
คำถามในทำนองเดียวกัน เพราะว่าออสเตรเลียมีรัฐอิสระด้วยใช้ไหม
New South Wales หรือ Tasmania อย่างนี้เป็นต้น เขาอาจจะมี

กฎหมายเรื่องเกี่ยวกับ FTA ซึ่งแตกต่างกับรัฐบาลกลาง อันนี้เราไม่ทราบเรากำลังถึงหรือเปล่า

นายธนบุลย์ จิรานูวัฒน์: การที่บอกว่าใน Australia Act (กฎหมายของออสเตรเลีย) นี้จะต้องเป็น Good Governance (การบริหารจัดการที่ดี) การทำสนธิสัญญาทวิภาคีเพื่อทำลายพหุภาคีนี้จะเป็นยังเป็นคงเป็น Good Governance ตามมาตรา 2 ใหม่ ของ Australia Act ใหม่ รัฐต่าง ๆ ในออสเตรเลียยังสามารถออกกฎหมายพิเศษเก็บภาษีสินค้าจากประเทศไทยได้ ท่านดูมาตรา 2(1) ที่ผมส่งมาให้

ประธาน: ที่ New South Wales Consolidate Act ใช่ไหมครับ

นายธนบุลย์ จิรานูวัฒน์ : ใช่ครับ

ประธาน: ไม่ยุติธรรมนะ เพราะว่าเราไม่ได้ให้ออกสารต่อเจ้าหน้าที่เขาเลยแจกเจ้าหน้าที่หน่วยได้ไหมครับ เชิญทางโคนม लेकर อันนี้เป็นประเด็นทางกฎหมายเชิญครับ

นายบุญช่วย ทองเจริญ : ผม บุญช่วย ทองเจริญ เป็นที่ปรึกษาชมรมผู้เลี้ยงโคนม อยากจะขออธิบายทางเทคนิคนี้ ๆ หน่อย เรื่องโคนม ปัญหาเรื่องผลกระทบที่เป็นตัวหลัก ก็คือเรื่องของโคนม อยากจะให้มองอย่างนี้ว่า คนที่อยู่วงนอกอาจจะไม่เข้าใจเรื่องโคนม แล้วก็มาวินิจฉัยเรา คำว่า กระทบหรือไม่กระทบนี้ เราก็ได้พูดไว้หมดแล้วคงไม่พูดว่ามาเถียงกันไม่ดี อาจารย์ดรฐณี สาคริก ท่านไม่ใช่ชาประจำ ชุมชนผู้เลี้ยงโคนมของเราก็ไม่ใช่ชาประจำ ไม่เคยออกมาเคลื่อนไหวในลักษณะนี้เลย ตั้งแต่ก่อตั้ง เราพูดเพราะอยากให้ท่าน สื่อมวลชนได้ทราบว่า การเลี้ยงโคนม 1 ตัว กว่าจะได้ Production (ผลผลิต) มี League time (ช่วงระยะเวลา) ทั้งหมด 4.5 ปี สำหรับคน

ซึ่งเก่ง ผมเลี้ยงโคนมมาตั้งแต่ปี 2526 ปัจจุบัน 20 ปี เราไปได้นิดเดียว ไม่ได้เร็วอย่างที่ใครคิด ส่วนอาชีพนี้ที่ในหลวงพระราชทานมานี้ 47 ปีโดยประมาณ

ผมขอย้อนอดีตสักประมาณ 1 นาที เราอาจจะไม่รู้จักคุณ โชนะกาซึ่งเป็นตัวแทน FAO มาสอนเราเลี้ยงหมู เมื่อก่อนเราเลี้ยงแต่หมูอ้วน ๆ กลม ๆ เราเลี้ยงหมูยาว ๆ ก็คุณโชนะกา คุณโชนะกา กลับไปเดนมาร์ก 4 ปีแล้ว เห็นว่าเมืองไทยมีศักยภาพ มี Waste Product (ผลิตภัณฑ์ที่เสียหาย หรือของเหลือใช้) หรืออาหารเหลือเยอะมากนอกฤดูกาลก็เลยเกิดการเลี้ยงโคนมขึ้นมา แล้วก็ทางรัฐบาลเดนมาร์กก็มาติดต่อเราก็เลยเลี้ยงโคนม เพื่อที่จะเอาส่วนเกินของสิ่งที่เราเรียกว่าอาหารหยาบมาใช้ ปัญหาของการเลี้ยงโคนม ตั้งแต่เกิดมาวันนี้จนถึงปัจจุบัน เราไม่เคยที่จะมี Production (ผลผลิต) ราคาถูกกว่าคนอื่นเลย ต้องยอมรับก่อนนะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 2 ประเทศ คือ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อยู่หลายปี ที่เราเรียกว่า การปลูกสร้างทุ่งหญ้า โดยพื้นฐานทางด้านทรัพยากรธรรมชาติของเขา เขามีฝนตกประมาณ 11 เดือนครั้ง วันละประมาณ 4 - 6 มิลลิเมตร เข้าใจความหมายนี้ไหมครับ หมายความว่า เขามี Sprinkle (เครื่องจ่ายน้ำ) อยู่ 11 เดือนครั้ง

เพราะฉะนั้น Production Cost (ราคาสินค้า) เขานี้เมื่อ Convert (เปลี่ยนแปลง) เป็นนมพร้อมดื่มใส่ในแก้วที่เราเรียกว่านมดิบนี้ของเราราคาหน้าคอกจะอยู่ที่ 11 บาท ณ วันนี้ ราคา Convertible (สามารถเปลี่ยนแปลงได้) ด้วยคิดอะไรก็ตามมาถึงโรงงานเรียบร้อย หักเอา Import tax (ภาษีขาเข้า) ออกไปแล้วนี้จะเหลืออยู่ประมาณ 4 บาท

พอเราเก็บภาษีเสร็จแล้วก็จะต่างกันอยู่ประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ เสมอ เพราะฉะนั้น ผมจะเรียนให้ทราบว่า ตลาดนมทั้งหมดทุกอย่างรวมกัน ประมาณ 50,000 ล้าน มีนมดิบอยู่ 8,700 คิวเงินรัฐบาลจากโครงการนมโรงเรียนส่วนใหญ่ไปซื้อทั้งหมด อันนี้คือโครงสร้างพื้น ๆ เพราะฉะนั้นผมจะคำนวณตัวเลขให้ฟังว่า 20 ปีนี้ มูลค่าของมัน เรื่องของนม ผลิตภัณฑ์นม และอาหารที่เกี่ยวกับนมและเนื้อทั้งหมด น่าจะอยู่ประมาณ 1 ล้านล้าน เรื่องนี้ผมเกษตรกรพูดไม่ได้ปากเต็มคำ เพราะมองไม่เห็นโลกทั้งหมด รู้แค่นี้เองแต่บอกได้ว่า อาชีพเลี้ยงโคนม ย่าดูตัวเงินนะครับ ตั้งแต่ปากน้ำโพ(จังหวัด นครสวรรค์)ลงมา ในที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาเรานี้ นะครับกว่าเราจะได้อินเซ็นหนึ่งหมื่นปีนะครับ เราทำไร่เลื่อนลอยเราก็กินหน้าดินออกไปทุก ๆ วัน ทุก ๆ วัน มีอาชีพเดียวที่เพิ่มความหนาของมัน อาชีพเลี้ยง โคนมนะครับ ท่านจะต้องตื่นตีห้า พักนอนตอนหลังจาก 10 โมงกว่า แล้วพวกเราที่เป็นพรรคกระยาจกนี้ก็จะใช้เวลาไปนอนสบายเสียหน่อย เดี่ยวประมาณ 3 โมงตื่นมาแล้วครับ กว่าจะล้างคอกเสร็จเรียบร้อยก็ประมาณ 2 ทุ่มนะครับ มีมนุษย์พันธุ์หนึ่งทำงานวันละ 10 ชั่วโมง 365 วัน สามารถยืนยันได้ คุณไปดูวันไหนก็ได้ไม่เคยมีวันหยุด พวกนี้ไม่มีโอกาสไปทำชั่วเลยไม่ว่างยืนยันว่าไม่ว่างครับ ไม่ใช่เยอะนะครับมีอยู่ประมาณ 150,000 คน เหล่านี้ เราเรียกพอเพียง มันไม่รู้จะไปไหน จริง ๆ ไม่รวยนะครับ ถ้าสมมุติคิดทางเศรษฐศาสตร์ทั้งหมดเลย ก็ทำอยู่ไปอยู่มาอย่างนี้ แต่ก็มีความสุข ในรอบ 20 ปีพวกฟาร์มโคนมของผมนี้กลัวที่สุดคือถนนดำ ถ้าราวยามาเมื่อไหร่กลายเป็นสนามกอล์ฟหมดเลยครับ Following

(สิ่งที่ตามมา) ทั้งหมดที่สระบุรี ก็คือนิคมผู้เลี้ยงโคนม ก็ขายที่แล้วก็เปลี่ยนไป อันนี้คือผมพูดถึง Environment (สิ่งแวดล้อม) ทั่วไป

เพราะฉะนั้น ถ้าคนเหล่านี้มันไม่มีอาชีพแล้ว มันก็จะตัดร้างถางพง ไม่ใช่หน้าขาว ๆ พวกนี้ พวกนี้ก็อีกพวกหนึ่งก็จะเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ แต่ผมพูดถึงส่วนทั้งหมด ก็คือจะแค่นี้แค่นั้นเอง แต่ที่ดีกว่าคนอื่นตรงที่มันมีเงินสดทุกวัน ที่เราเรียก “Cash Cow” (วัวเงินสด) ถ้าคุณไปปลูกอ้อย คุณไปปลูกอย่างอื่น แล้งฝนที่เดียวเริ่มเป็นหนี้นะ เทียบหน้าไถแล้วมันไม่งอกแล้วมันแล้งอีกทีหนึ่งก็จนครับ ฉะนั้น พวกชาวโคนมมีความต่อเนื่อง ก็เพราะเหตุอย่างนี้ แล้ว 40 ปี สิ่งที่เราสร้างมายากมากคือระบบสหกรณ์ นามสกุลสหกรณ์ของกระทรวงเกษตร และสหกรณ์ ดัดทั้งได้ให้เป็น FTA ที่นี้คำวินิจฉัยว่า ผลกระทบหรือไม่กระทบนี้ ผมคิดว่าต้องถามพวกเราอย่าวินิจฉัยเองแล้วให้พวกเราลงคะแนนเสียงมาคุยกันอย่างไรก็ได้ ต้องลงลึกกว่านั้น คือประเภทไม่เห็นไม่ได้นะ ผู้สื่อข่าวที่นี้ผมจะเรียนเชิญไปเที่ยวฟาร์มวัว ไปกินไปนอน จะได้พูดว่าที่ผมพูดนี้จริง หรือเปล่า วันที่ฝนตกแดดออกไม่มีความสุขทุกวันนะ ตั้งแต่เดือนตุลาคมลดยกกระทงไปแล้วนี้ เวลาผมขึ้นมาตีสี่จบกระป๋องยังไม่ได้เลยมันหนาว ซึ่งมันไม่ใช่เป็นเรื่องที่สนุกสนานอะไรมาเลย แต่เราก็ มีความสุข อยู่อย่างนี้ เลี้ยงได้ครอบครัวหนึ่งประมาณ 4 – 5 คน เลี้ยงวัวประมาณ 6 – 7 ตัวอยู่ได้ไม่มีปัญหา เพราะว่ามันไปใช้สิ่งที่เรียกว่าส่วนเกิน (surplus) ตอนที่ฝนตกเยอะ ๆ 3 เดือน ทุ๋าระบัดเต็มบ้านเต็มเมืองมันก็จะเหลือ ขออธิบายทางเทคนิคแค่นี้เอง แล้วคงจะเหลืออยู่ที่อื่นก็คือเราจะบอกว่าโคนม

ได้รับผลกระทบเยอะแล้วก็ยังมีจุดยืนว่าเรามีผลกระทบ มาตรการที่ท่านเรียกว่า เซฟการ์ด หรืออะไรนี้ไม่มีผลเลยครับ

นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ: ดิฉันคิดว่าประเด็นสำคัญก็คือว่า ท่านปลัดฯยืนยันว่า การที่ถ้าเราไม่สามารถทำนมได้ราคาถูกถ้าเราจะคิดอีกมุมหนึ่งว่า เทคโนโลยีของออสเตรเลียกับนิวซีแลนด์ที่ดี ๆ นั้น จะมาช่วยให้เราดีขึ้นไม่ดีหรือ อันนี้คือคำตอบที่ท่านต้องตอบนะคะ ท่านต้องตอบคำนี้ให้ชัดเจนออกมาเพื่อท่านปลัดฯจะได้เข้าใจ เพราะว่าตรงนี้เป็นตัวที่จะบอกว่ามีประโยชน์หรือเปล่า

นายบุญช่วย ทองเจริญ: อันนี้ผมตอบได้นะครับ เรื่องนี้เรื่อง Technology Transfer (การถ่ายโอนทางเทคโนโลยี) เทคโนโลยีมันไม่ได้มีอะไรซับซ้อนเรื่องการเลี้ยงโคนมไม่ได้มีอะไรซับซ้อนเป็นเรื่องของการจัดการฟิซอาหารสัตว์เท่านั้นเอง แล้วก็สิ่งที่พวกชาวโคนมได้ทำมาตลอด 47 ปีนี้ก็ทำเต็มที่แล้ว เราไม่สามารถอยู่ดี ๆ แล้วมี Protection (การป้องกัน) ดีขึ้นอีก 5 เปอร์เซ็นต์ วันรุ่งขึ้นเลยนะครับ League Time (ระยะเวลา) ของวัวตัวหนึ่งจะดีขึ้น 5 ปีนะครับ แล้วอีกอย่างหนึ่งเขาเป็นคนต่างถิ่นเขามากกว่าจะคุ้นโรคคุ้นอะไรก็อีกนานนะครับ อันนี้ขอเลยพูดข้ามไปถึงเรื่องวัวอีก 1 ล้านตัวที่จะเอาเข้ามา คือในอดีตที่ผ่านมาเวลานำเข้าวัวส่วนใหญ่จะมี Protection (การป้องกัน) อยู่แป๊บเดียวแล้วตายไป ที่เราเรียกว่าพลาสติก วัวที่อยู่ทั้งหมดในประเทศไทยทั้งหมด ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้เท่านั้นเอง แล้วเราต้องอยู่ที่ Optimal Size (ขนาดที่เหมาะสมที่สุด) อย่าไปคิดว่า High Protection (การป้องกันระดับสูง) ของเขาเท่าไร แล้วก็เอามาเลี้ยงล้มเหลวหมดครับ มันได้เท่ารายการแต่ราคามันไม่ใช้ครับ ราคาที่เราทำอยู่นี้ถูกแล้วครับ

นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ: สรุปลือคือผู้เลี้ยงนั้นเห็นว่าด้วย Environment (สิ่งแวดล้อม) ของประเทศไทยด้วยภูมิศาสตร์ต่าง ๆ นั้น มัน Impossible (เป็นไปได้) ที่เราจะ Grow up (เพิ่มขึ้น) ได้อย่างนั้น เพราะฉะนั้นก็ เป็นห่วงว่า คือเรื่องของอาหารเป็นเรื่องสำคัญ เพราะว่าอย่างประเทศญี่ปุ่นเขายังยอมที่จะต้องให้ชาวเขาปลูกข้าวที่แพง ๆ เพราะฉะนั้น ถ้ามันหยุดไปแล้วเราเจอปัญหาเยอะมาก เคยทราบอยู่อย่างรัสเซียเมื่อก่อนนี้รับสินค้าจากจีนส่งมาถูก ๆ อย่างนี้ รัสเซียก็เลยไม่ปลูกข้าวไม่ทำอะไรเลย แต่พอรัสเซียแตกปั๊บจะเห็นได้ว่าจีนไม่สนใจรัสเซียไม่ส่งอาหารไป ตอนนี้รัสเซียก็อดอยาก เพราะฉะนั้น ดิฉันคิดว่าอันนี้เราคงไม่มองในมุมเดียว ขอเชิญท่านปลัดฯ คอบคำถามที่ท่านได้บอกว่าคุณไม่จำเป็นต้องดู Document (เอกสาร/รายงาน/การวิจัย) ต่าง ๆ ท่านได้ตอบ ได้เลย เชิญค่ะ

นายการุณ กิตติสถาพร: ก็มีหลายคำถามมาก ผมจะตอบตามลำดับที่ถามดีกว่า เพราะว่าผมไม่สามารถที่จะเรียงได้ อันแรกคิดว่า เป็นเรื่องของโคนมดีกว่านะครับ โคนมนี้ท่านวิญญูถามว่า เรื่องโคนม ออสเตเรียได้ตั้ง Target (เป้าหมาย) ไว้ตั้งแต่แรกว่าทำไม ถ้าไม่สำคัญกับเขาทำไมเขายืนยันว่าถ้าไม่เอาเรื่องนี้เข้ามาเขาจะไม่เจรจา ผมไม่ได้เรียนว่าเรื่องโคนมนี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญของเขา ผมไม่ทราบว่าคุณตอนที่ท่านรองอธิบดีมาตอบนี้มันอยู่ตอนไหนของการเจรจา แต่อย่างที่ผมเรียนแล้วว่าเรามีสิทธิที่จะทำ Sensitive List (รายการสินค้าที่มีความอ่อนไหว) มันก็คงจะเป็นลักษณะที่ว่าเราทำ Sensitive List (รายการสินค้าที่มีความอ่อนไหว) ไปแล้วก็มีโคนม

เราบอกเขาว่า โคนมนี้ Position (จุดยืน) แรกคือว่าขอไม่เจรจา แล้วเขาก็บอกว่าไม่เจรจาไม่ได้เพราะว่าเป็นสินค้าสำคัญของเขา เขาต้องขอเจรจา ซึ่งอันนี้ผมว่าเป็นเรื่องที่เขาเข้าใจได้ เพราะว่าทุกคนสินค้าที่เราอยากจะส่งไปเราต้องขอเจรจา อยู่ดี ๆ จะมาบอกว่า ตัวนี้ไม่เจรจาได้ไหม ผมคิดว่าคงไม่มีใครอยากจะเจรจากับท่าน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ผมว่าไม่ได้ขัดกับตรรกะอย่างไรเลยนะครับ เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ทำไมไม่เอามาพูดตั้งแต่แรก ผมคิดว่าคือการเจรจามีการพัฒนาขั้นตอนของมันไปเรื่อย ๆ ในสถานการณ์ในแต่ละขั้นตอนของการเจรจានี้ไม่เหมือนกัน เรื่องโคนมเป็นเรื่องสุดท้ายที่ผมไปเจรจาเอง ผมไม่ได้เข้าเริ่มเจรจาตั้งแต่วันแรก แต่ผมไปเข้าเจรจา 2 ครั้งสุดท้ายที่มีประเด็นที่ติดขัดกันอยู่แล้ว แล้วผมก็เข้าไปดูในเรื่องของโคนมเป็นหนึ่งในเรื่องนั้น เป็นเรื่องที่เราถือว่า ที่ผมขอเรียนย้ำอีกทีว่าไม่ใช่ที่เราไม่ให้ความสนใจ เราให้ความสนใจเรื่องโคนมนี้ถือว่าเป็นสินค้าที่อ่อนไหวที่สุดของเรา แล้วเราไปต่อสู้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ อันนี้เป็นเรื่องของโคนม เดี่ยวจะมีประเด็นโคนมที่หลายท่านได้ยกขึ้นมา

เรื่องที่ยกมาทำไม เรื่องวัว 1 ล้านตัว เขาขอเราหรือเปล่า อันนี้ผมขอเรียนว่าเรื่องนี้ความจริงไม่เกี่ยวอะไรกับ FTA เลย ไม่เกี่ยวข้องกันเลยแม้คิดเดียว ไม่มีอะไรแม้กระทั่งเส้นผมมาเชื่อมกันเลย มันเป็นเรื่องหนึ่งที่บังเอิญยกขึ้นมาอาจจะโดย Accident (อุบัติเหตุ) หรือโดยอะไรผมก็ไม่ทราบที่เราอยากจะซื้อโคเนื้อออสเตรเลียเขา 1 ล้านตัว ซึ่งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้เลย เพราะฉะนั้นผมไม่อยากจะตอบตรงนี้

ส่วนเรื่องของท่านบุญช่วย ท่านบุญช่วยนี้ผมเห็นใจท่านนะครับ ท่านได้อธิบายเรื่องความทุกข์ยากของผู้เลี้ยงโคนมทั้งหลายกว่าจะออกมาได้นี้ 4 ปีครึ่ง แล้วก็ท่านก็ตื่นตั้งแต่ตี 5 อะไรทั้งหลายนี้ อันนี้ผมเห็นใจท่าน ผมไม่ได้พูดอะไรที่เป็นการดูถูกดูหมิ่นท่านเลย แต่ผมขอเรียนว่าทุกอาชีพมีความยากลำบากในตัวของมันเองทั้งนั้น ทุกอาชีพมีสิทธิที่จะ Complaint (ร้องทุกข์/เรียกร้อง) ทั้งนั้น และทุกอาชีพผมเชื่อว่าเป็นอาชีพที่จะต้องมีการปรับตัว เราจะหยุดนิ่งอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ ท่านบอก ผมเห็นใจท่าน ท่านบอกท่านเหนื่อยยากลำบาก แต่ท่านก็มีความสุขของท่าน ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านก็มีความสุขของท่านได้ นะครับ แต่ว่าผมถามว่าทำไมเราไม่มองในแง่ดีบ้าง คุณหมอมาลินีก็กรุณาถามให้ผมด้วยว่าทำไมเราไม่มองว่าเราใช้เทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาเรา เพิ่มขีดความสามารถเราในการแข่งได้ ท่านก็บอกว่าเทคโนโลยีไม่มีอะไรอยู่แล้ว เพราะทุกคนก็รู้อยู่แล้ว คือผมคิดว่าท่านอาจจะต้องกลับไปคิดใหม่ ผมไม่ได้ว่าอะไรท่าน คือถ้าผมจะบอกว่าคุณขับแท็กซี่เดือดร้อนไหม ก็เดือดร้อน ผมถามคนขายก๋วยเตี๋ยวขายขาดทุนใครเข้าไปพยุ่ง มีใครช่วยไหม คือทุกคนในทุกอาชีพไม่ใช่สังคมไทยนะครับ ผมว่าทุกสังคมในโลกนี้มันจะต้องมีการแข่งขัน อันนี้คือความเป็นสัจธรรมของมนุษย์

ผมไม่ได้ว่าอะไรท่าน รัฐบาลไม่ได้มองว่าปัญหาของท่านไม่สำคัญ แต่ว่าเราพยายามช่วยท่านมากที่สุด ผมถึงเรียนว่าโคนมเป็นตัวเดียวที่เราเข้าไปช่วยเต็มที่ โดยขอเวลานานที่สุดเท่าที่จะทำได้ขอในเรื่องที่ว่าเราจะจำกัดผลกระทบ แล้วผมก็เรียนท่านว่า ใน 20 ปีแรกหรืออย่างน้อย 15 ปีแรกนี้ผลกระทบมันไม่มีเลย มันเป็นเรื่องของเรา

ว่าเราต้องการเอาเข้ามาอย่างน้อยแค่ไหนเท่านั้น ผมก็ไม่รู้ว่าเราจะเจรจาได้มากกว่านี้ได้อย่างไร แล้วถ้าบอกว่าเราไม่เจรจาโคนม คือไม่ให้เขาเลย อันนั้นคือ Optimum (ภาวะที่ดีที่สุด) ของไทย ซึ่งอันนี้ผมก็เรียนท่านบอกว่าเราพยายามเจรจาจากจุดนั้น แต่เขาไม่มีทางยอมหรือกลายเป็นไปไม่ได้ถ้าบอกอย่างนั้นเราเลิกโคนมไปเลย แล้วยกเลิกทั้งหมดท่านอาจจะ มีความสุข ผมไม่ทราบนะแต่ว่าดูในแง่ผลรวมแล้ว ผมขอยืนยันว่า ไทย – ออสเตรเลีย ครั้งนี้เราเป็นฝ่ายที่ได้ประโยชน์เนื้อ ๆ ประโยชน์เนื้อ ๆ ทั้งหมดในภาพของอุตสาหกรรมรวมทั้งหมดเราได้ประโยชน์เนื้อ ๆ ตกที่ใครบ้างผมพยายามชี้แจงแล้ว

มีเรื่องอย่างเช่นว่า เรื่อง WTO ถามว่า WTO คือ ท่านตั้งจากใจทักที่ว่าหลายเรื่องเขาเสนอมามาแล้ว คือ หมายความว่า เขาพร้อมที่จะเปิดแล้ว หลายเรื่องก็ได้อยู่ใน WTO อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น เราได้อะไร หรือเปล่า ปรากฏว่าเราไม่ได้อะไรเลย นั่นคือใจทักว่า เราไม่ได้อะไรเลย ทีนี้ผมขอเรียนว่าไม่ใช่ นะครับ คือ ในเรื่องของสินค้า เขาต้องไปเปิดใน WTO แต่สิ่งที่เขาเปิดใน WTO นั้นมันไม่ใช่ลงเหลือศูนย์มันเป็นเรื่องที่ว่า

1. ไม่ทราบว่า จะเจรจาเสร็จเมื่อไหร่ อาจจะอีกปี 2 ปี 3 ปี 4 ปี ลงไปถึง 5 ปี หรือแม้กระทั่งล้มไปเลยก็ได้เป็นไปได้อันนี้พูดถึงเรื่องสินค้า

2. ภาษีที่ลดกันใน WTO จนป่านนี้ยังไม่ตกลงเลยว่าสูตรจะเป็นอย่างไร อาจจะลดลง เศษ 1 ส่วน 3 อาจจะลดลง เศษ 1 ส่วน 4 ยังไม่ตกลงกันเลยนะครับ แต่ว่าที่เราได้แน่ ๆ คือว่าลดลงเหลือศูนย์ทันที อันนี้ต่างกันแน่นอน

3. คือในเรื่องของบริการ ที่ถามว่าเราได้อะไร ที่ผมเรียนท่านแล้วเขาอยากจะเปิดอยู่แล้ว มันไม่ใช่เรื่องของเราที่จะไปเขาคูณไม่ต้องเปิด แต่เรื่องที่เขาเปิดเรารับมาเรื่องอะไรที่เราต้องการเพิ่มเติมนั้น ผมก็เรียนท่านว่ามีเรื่องของสปา มีเรื่องของสถาบันสอนภาษาไทย ทำอาหารไทย ซ่อมบำรุงรถยนต์อะไรต่าง ๆ พวกนี้ผมก็เรียนท่านพวกนี้ถึงเขาจะเปิดใน WTO แล้วเขาก็ไม่ได้ปิดให้คนอื่น ได้ประโยชน์มากหรือน้อยเท่าไร อันนี้ก็แล้วแต่เรามีความสามารถมากน้อยแค่ไหน อันนี้ท่านก็กลายเป็นประเด็นที่ว่าเราเองยังไม่ได้ประโยชน์เลยแล้วไปขอทำไม อันนี้ผมขอเรียนว่าที่เราไปขอทั้งหมด คณะเจรจันี้ได้พูดคุยกับทุกฝ่ายแล้ว มีคนที่คิดว่าจะได้ประโยชน์ แต่ที่ผมเรียนก็คือว่าเราจะได้ประโยชน์มากน้อยมันขึ้นอยู่กับฝีมือเราเอง ไม่ใช่ว่าเขาเปิดตลาดบิ๊ปเราจะต้องได้ประโยชน์ทันที มันไม่ใช่หรอกครับ มันเพียงแต่เขาเปิดประตูเราจะเข้าไปขายของหรือไม่ขายของมันเรื่องของเรา กลับมาเรื่องโคนมอีกที่ว่า ทำไมผู้ผลิตถึงยังไม่แน่ใจ ต้องออกมาประท้วงเราได้หรือกับผู้ผลิตโคนมก่อนหรือไม่ก่อนที่จะไปเจรจันะครับ อันนี้เท่าที่ผมรับทราบมาคือเราหารือกับผู้ผลิตโคนมไปในขั้นแรกแล้ว แล้วกระทรวงเกษตร และสหกรณ์เองก็รับที่จะไปหารือด้วยอย่างที่ผมเรียนแล้วว่า โคนมเป็นเรื่องที่ผมต้องนั่งคุยกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ตลอดเวลา เขาดูมาว่าเขามั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่างไม่ผมเรียนแล้วว่า เรานำเข้าขณะนี้ 15,000 ตัน ต่อให้อีก 20 ปี เราก็นำเข้า 3,000 ตัน อยู่ภายใต้กรอบนี้ ฉะนั้นไม่มีอะไรกินเลย

เพราะฉะนั้น อันนี้เชื่อแน่นอนเลยว่าอย่างไรก็ตามไม่เกิดผลกระทบ ถ้ามันเกิดก็เป็นความผิดของผม เอาอย่างนี้ดีกว่า แต่ว่า

คือไม่ใช่ท่านอย่ามาบอกว่าผมเจรจาโดยไม่นั้น แต่ว่าคือได้ทำเต็มที่แล้ว เป็น Human Capacity (ความสามารถของมนุษย์) ที่เจรจาได้ ขณะนี้ ในเรื่องของเขตอำนาจรัฐหรืออะไรนี้ มาตรา 224 เดี่ยวทางผู้แทนกระทรวงต่างประเทศคงจะตอบให้ผมนะครับท่านถามว่ากระทรวงพาณิชย์ได้ทำหนังสือถึงกรม เจรจาหรือเปล่าขอประทานโทษ อันนี้จะเกิดจากความเข้าใจผิด ผมเจรจาก็เป็นส่วนหนึ่งของกระทรวงพาณิชย์ แต่ประเด็นอยู่อย่างนี้ว่า เราทั้งหมดที่เราไปนั่งเจรจาตั้งแต่วันแรกเลย แม้กระทั่งในปัจจุบันส่วนที่เรายังไม่เจรจาทั้งหมดนี้กรอบการเจรจาทั้งหมดเขียนไว้ในข้อแรกเลยว่า อย่าไปเจรจาให้อะไรเกินกว่าที่กฎหมายในปัจจุบันได้ให้อำนาจเอาไว้แล้ว พุดง่าย ๆ กรอบการเจรจาของเราคือว่าอย่าไปเกินกฎหมาย อันนี้ของคณะผู้แทนไทยนะครับแล้วเราก็ระวังตรงนี้เป็นพิเศษท่านยกตัวอย่างอย่างเรื่องของเหมืองแร่ว่าเราให้เขา 60 เปอร์เซ็นต์ นี่เกินหรือเปล่า

ผมขอเรียนว่าเรื่องของเหมืองแร่เป็นเรื่องที่อยู่ในบัญชี 2 ของ พ.ร.บ. ประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวซึ่งใน พ.ร.บ. ประกอบธุรกิจคนต่างด้าวนี้ระบุว่า ธุรกิจที่คนต่างด้าวจะมาประกอบธุรกิจเกินกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ จะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีพาณิชย์ โดยความเห็นชอบของ ครม. อันนี้เป็นอำนาจของฝ่ายบริหารที่จะพิจารณาให้ได้ อยู่แล้วไม่จำเป็นต้องมีการแก้กฎหมายเพียงแต่ว่ามาตรา 2 อันนี้ต้องขออนุมัติ ครม. ซึ่งสิ่งที่ก่อนที่เราจะให้เขานั้นก่อนที่จะให้ออสเตอร์เลียนั้นเราขออนุมัติ ครม. แล้วถ้าเป็นเหมืองแร่จากออสเตอร์เลียนเราให้ ครม. บอกโอ.เค.ให้เลย เพราะฉะนั้น อันนี้ได้ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย ตามอะไร ทุกอย่างแล้วไม่จำเป็นต้องมีการแก้กฎหมายใน

เรื่องของส่วนที่เกี่ยวข้องกับเหมืองแร่ (Mining Sector) นี้ อันนั้นในแง่กฎหมาย ในแง่ของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ เรื่องของการลงทุนเหมืองแร่ขนาดใหญ่ อันนี้มีเงื่อนไขระบุไว้แน่ชัดว่าต้องลงทุนเท่าไร อะไรต่าง ๆ พวกนี้ นโยบายของรัฐบาลไทย ของ BOI ส่งเสริมให้เขามาลงทุนอยู่แล้ว เราสอบถามผู้ประกอบการไทยว่าสนใจลงทุนหรือไม่ ไม่มีใครสนใจลงทุนในเหมืองแร่ขนาดใหญ่

เพราะฉะนั้น อันนี้เรามองทั้งในแง่กฎหมาย มองทั้งในแง่เศรษฐกิจว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อเราแน่ ต้องขออนุญาตกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติ อันนั้นต้องขอไว้ อันนั้นเป็นเรื่องอีกส่วนหนึ่งมาประกอบธุรกิจได้ อันนี้มาผ่านกฎหมายกระทรวงพาณิชย์แค่นี้ไปขออนุญาตประกอบอะไรทั้งหลายนี้ก็มีอีกส่วนหนึ่งต้องไปขออนุญาตนะครับ

ส่วนที่ท่านพูดเรื่องกฎหมายผมขอเรียนว่าผมไม่ได้อ่าน แต่ว่าหลักการชัดเจนอยู่แล้ว หลักการชัดเจนว่าการทำสัญญารัฐต่อรัฐ ผมก็ไม่ใช่นักกฎหมาย แต่ว่าผมบังเอิญรู้เรื่องของ WTO เรื่อง WTO นี้ มีผลผูกพันกันอยู่แล้วว่าสัญญาที่รัฐบาลของเขาทำกับรัฐบาลไทย ไม่ว่าจะป็นรัฐบาลไหนก็ตาม รัฐบาลจีน รัฐบาลอเมริกา รัฐบาลออสเตรเลีย ในเมื่อ Federal State (รัฐบาลกลาง) ผู้มีอำนาจ Represent (ผู้แทน) รัฐบาลเขาทำสัญญาอยู่แล้ว สัญญานั้นมีผลผูกพัน ถ้าเผื่อว่าท่านกฎหมายภายในที่มา Contradict (ในเชิงเปรียบเทียบ) กับอันนี้ สัญญาของท่าน Over Rule (นอกกรอบแห่งกฎหมาย) เป็นกฎหมายภายใน มีข้อนี้เด็ดขาดเท่านั้นว่า

ถ้าเผื่อว่าเรามีการเก็บภาษีข้าม State (รัฐ) อะไรของท่านนี้ อย่างภาษี อะไรทั้งหลายนี้ ที่ท่านบอกว่าเก็บภาษีผลไม่ไทย 17

เปอร์เซ็นต์ เก็บภาษีของเขา 7 เปอร์เซ็นต์ อะไรนี่ไม่จริงหรือครับ เพราะว่าเขามีข้อมาตรา 3 ของ WTO บอกว่า National Treatment (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ) ถ้าเขาใช้กับของไทยอย่างไร ต้องใช้กับสินค้าของเขาอย่างนั้นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าเขาจะออกกฎหมายอะไรมาบังคับธุรกิจของไทยอีก เขาต้องบังคับธุรกิจของเขาเหมือนกัน อย่างนั้น MFN (Most Favoured Nation) ส่วนหนึ่ง National Treatment (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ) ส่วนหนึ่งคนละเรื่องกันนะครับ แล้วเขาจะออกกฎหมายภายในมาอ้างว่าเขามีสิทธิที่จะเก็บภาษีเพิ่มของเขา ถ้าเขาเก็บภาษี สมมุตินะครับผมเพียงแต่ยกตัวอย่างว่า ผลไม้ไทยเข้าไปในซิดนีย์ เข้าไปในนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) หรืออะไรนี่นะครับ เสียภาษีศูนย์ พอจะข้ามรัฐไปอีกรัฐหนึ่ง เขาเก็บภาษีเรา 10 เปอร์เซ็นต์ อาจจะเป็นไปได้ แต่ว่าผลไม้ของเขาเองที่ออกไปจากนิวเซาท์เวลส์ไปรัฐนั้นก็ต้องเสียภาษี 10 เปอร์เซ็นต์ เหมือนกัน อันนี้คือหลักการ National Treatment (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ) เพราะฉะนั้นผมถึงว่าผมคงไม่ได้หลงกลเขาหรือว่าโง่เสียจนกระทั่งไปเจรจาไม่รู้เรื่องนะครับ ผมไม่ใช่นักกฎหมาย แต่ผมยืนยันได้ว่าประเด็นนี้ผมไม่เป็นห่วงเลย

นายวรินทร์ เทียมจรัส: ท่านประธานครับขออนุญาดินหนึ่ง ตรงนี้สักนิดหนึ่ง ประเด็นที่ว่าไม่ได้ส่งจดหมายกันและกัน ผมเรียนถามอย่างนี้ท่านปลัดฯครับ ท่านอธิบายเรื่อง National Treatment (การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ) การปฏิบัติเยี่ยงชนชาติมันเป็นภาษาในกฎหมายระหว่างประเทศ ถ้ารัฐไทยให้สิทธิคนไทยถือหุ้นในบริษัทได้

100เปอร์เซ็นต์ การปฏิบัติ National Treatment (การปฏิบัติเทียบคนชาติ) สำหรับคนออสเตรเลียเขาจะได้ 100 เปอร์เซ็นต์ ใหม่

นายการุณ กิตติสถาพร: เขาจะได้ ถ้าเราให้เขา เขาได้ แต่ว่าเราไม่ได้ให้เขาประเด็นคือว่าในสัญญาทั้งหมดเราจะเขียนเอาไว้ อันนี้ผมขอเรียนท่านย้อนกลับไปถึงเรื่องของ WTO เลยในการเจรจาเรื่องการค้าบริการ

นายวรินทร์ เทียมจรัส: ผมต้องการคำตอบว่าท่านยืนยันว่าไม่ให้ ไม่เป็นไรถ้าวันไหนให้ผมจะได้เป็นนายฟ็อง

ประธาน: คุณจักรชัย เชิญครับ

นายจักรชัย โฉมทองดี: ขอบพระคุณครับ ผม จักรชัย

โฉมทองดี กลุ่มศึกษาข้อตกลงเกี่ยวกับการค้าเสรีภาคประชาชน

ประการแรก ผมต้องขอขอบพระคุณท่านประธานอย่างยิ่ง และคณะกรรมการต่างประเทศ วันนี้เป็นวันที่ผมตั้งใจมาก ๆ ที่ได้มีโอกาสมารับฟังข้อมูล และก็ได้รับโอกาสแลกเปลี่ยนอย่างนี้ แต่เสียใจเนื่องจากโอกาสอย่างวันนี้เกิดขึ้นหลังจากที่ทางรัฐบาลได้มีมติเห็นชอบ และได้ลงนามไปแล้วหวังว่าในกรณีของประเทศอื่น ๆ ที่จะทำต่อจากนี้ไปในอนาคตเราจะมีโอกาสเยี่ยงนี้นะครับ ตั้งแต่ขั้นตอนเตรียมการเจรจา การเจรจา และก่อนที่คณะรัฐมนตรีจะมีมติเห็นชอบ ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นไปได้ นะครับ ถ้าเป็นไปได้อย่างไรช่วยเดี่ยวเราอาจจะคุยต่อจากตรงนี้

อย่างนี้ครับที่ท่านปลัดฯบอกที่เราได้เนื้อ ๆ แล้วก็คือแบบโง่ หรือไม่โง่ผมไม่อยากจะพูดถึงประเด็นนั้นผมคิดว่าไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญ ผมคิดว่าประเด็นที่สำคัญที่สุดในฐานะที่เราทำงานกับ

ภาคประชาชน คือ เราอยากที่จะให้ข้อมูลภาพรวมทั้งหมด อย่างที่พูดคุยกันวันนี้ หรือมากกว่านี้ออกสู่สังคมนะครับ คือผมไม่ยากให้การแก้ไขปัญหา FTA เป็นการไปจ้างบริษัท PR (ประชาสัมพันธ์) นะครับ โดยใช้งบประมาณของรัฐ จ้างบริษัทเอกชน PR เพื่อจะไป Promote (สนับสนุน/การส่งเสริม) ว่า FTA หน้าตาดีแล้วคนจะได้ไม่ตื่นเต้นกับเรื่อง FTA นะครับ เพราะในขณะนี้มีการดำเนินการไปแล้ว คือ อย่างนี้ครับการพูดทั้งหมดเป็นเรื่องสำคัญ เขาจะลดภาษีให้เราลง 83.2 เปอร์เซ็นต์ของสินค้าทั้งหมด 0 เปอร์เซ็นต์ ภายใน 1 มกราคมนี้ ก็เป็นเรื่องจริงนะครับ เราจะลดให้เขาเพียง 49.4 เปอร์เซ็นต์ ก็เป็นเรื่องจริงนะครับ แต่ว่าจริง ๆ แล้วภาษีเฉลี่ยของเขาอยู่ที่ระดับ 5 เปอร์เซ็นต์ หรืออยู่ระดับต่ำกว่าเรามากอยู่แล้ว ซึ่งเป็นแนวโน้มทั่วไปของประเทศพัฒนาแล้ว ในขณะที่ประเทศกำลังพัฒนาอย่างประเทศไทยเรามีระดับภาษีเฉลี่ยสูงกว่าเขาอยู่มาก เพราะฉะนั้น ตรงนี้ก็จะต้องพูดให้หมดเหมือนกัน

นอกจากนั้น มาตรการอื่น ๆ ที่เป็นมาตรการที่ไม่ใช่ภาษี ก็จะเป็นเครื่องมือเช่นเดียวกับประเทศพัฒนาแล้วอีกจำนวนมาก โดยที่ของเราเองบ้านเรามักจะใช้นั้นในเรื่องมาตรการทางภาษี การเจรจา ผมเชื่อว่าทางกระทรวงพาณิชย์ก็ทราบที่อยู่แล้วว่า อย่างของสหรัฐอเมริกาก็ต้องไปคุยกันเรื่อง Subsidy (การอุดหนุน) จะต้องไปคุยกันเรื่องมาตรการต่าง ๆ Quarantine (การกักกัน) อะไรต่าง ๆ แต่มาตรการอย่างนี้ก็ต้องบอกเล่ากำสับให้ประชาชนทราบด้วยว่าสินค้าเกษตรของเราโดยส่วนใหญ่ โอ.เค. สินค้าที่เข้าบ้านเขาภาษีมันต่ำอยู่แล้ว ลดลงเหลือ 0 เปอร์เซ็นต์ ผลของราคา ผลต่อการยืดหยุ่นของการ

เปลี่ยนแปลงต่อราคาต่อ Demand (ความต้องการ) ต่อสินค้าชนิดนั้น ๆ ย่อมมีผลน้อยกว่าในการที่เราลดให้เขาในสัดส่วนของเปอร์เซ็นต์ที่มากกว่านั้นครับ

ในส่วนที่ 2 ก็คือเรื่องของ SPS (Sanitary and Phytosanitary) หรือมาตรฐานสุขอนามัยก็ยังติดอยู่ตรงนี้เช่นเดียวกันว่า ก็แน่นอนมีการพูดคุยกัน แต่ว่ามาตรการนี้จะไม่ได้รับการแก้ไขภายใน 2 ปี คืออย่างน้อยภายใน 2 ปีนี้แหละครับ เช่น ทูเรียน 1,000 ลูก ก็ยังต้องเปิด 600 ลูก ไก่ก็ยังคงตัมกันจนเปื่อยหรืออะไรนี่แหละครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็อาจจะต้องบอกออกมาด้วย เพราะฉะนั้น พูดแต่เรื่องว่าเขาลดภาษี 83 เราลด 49 นี่ผมคิดว่าอาจจะไม่ได้เห็นภาพทั้งหมดนะครับ หรือถ้ามีอะไรมากกว่านี้ก็คงจะต้องคุยกันในเรื่องมากกว่านี้ แล้วที่อาจจะยังไม่ชัดเจนแล้วต้องขอความกรุณาช่วยอธิบายเพิ่มเติมให้พวกเราทราบก็คือว่า คณะทำงานที่เราตั้งมาศึกษาเรื่อง SPS นี่นะครับมีข้อผูกมัดว่าอย่างน้อยต้องได้ข้อสรุปภายใน 2 ปี หรือคณะทำงานชุดนี้มีอายุ 2 ปี ถ้า 2 ปีสรุปกันไม่ได้ก็ยังไม่ได้อะไรต่อจากนั้น เพราะการอ่านเป็นภาษาอังกฤษกับภาษาไทยต่างกันครับที่ทางกระทรวงพาณิชย์มีการแปลนะครับ

นอกจากนั้น เรื่องโคนมชนิดหนึ่งผมจะไม่ลงรายละเอียดนะครับ เพราะในห้องนี้มีผู้เชี่ยวชาญ แต่อย่างนี้ครับ ผมว่าวันนี้สังคมทราบและเราก็ตราบกันมานานเรื่องโควตา WTO 55,000 เรื่อง 70,000 เรื่อง 15,000 สิ่งที่เราเป็นห่วงก็คือหลังจากที่เราไม่มีมาตรการที่จะใช้การบริหารการนำเข้า ไม่ว่าจะเป็น SSM (Special Safeguards Measure) ซึ่งจะเป็นการใช้ในคนละตัวกับที่ใช้เรื่องการเพิ่มสินค้าตาม

อัตราโควตา ในเรื่อง 2,200 ต้นที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ คำถามวันนี้ก็คือว่า หลังจาก 20 ปี เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมของเราจะอยู่ได้หรือไม่ ในห้องถกเถียงวันนี้ก็คือท่านบอกว่าจะเรื่อง Technology Transfer (การถ่ายโอนเทคโนโลยี) หรืออะไรก็แล้วแต่ ผมไม่อยากจะให้การ คือ ชะตากรรมของคนร่วมแสนครอบครัวนี้ควรจะต้องการการศึกษาที่ลึกซึ้งและเป็นการศึกษาที่ทำมาก่อน ก่อนเริ่มการเจรจาด้วยซ้ำ เพราะเรารู้อยู่แล้วว่านี่คือสิ่งสำคัญที่ออสเตรเลียคงต้องการได้ และคงจะต้องมีการศึกษาว่าอะไรที่จะเป็นผลประโยชน์ Technology Transfer (การถ่ายโอนเทคโนโลยี) 20 ปี พอใหม่และปัจจัยทางด้านความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ อย่างเช่น สัดส่วนของวัวต่อตัวต่อไร่ซึ่งเราคงไม่มีวันจะสู้ออสเตรเลียได้ เราจะขยายพื้นที่ประเทศไปเลี้ยงวัวที่ไหน อาจจะทำได้ในกรณีนั้นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง หรือความแตกต่างในเรื่องของฝนฟ้าอากาศที่ทางท่านบุญช่วยได้พูดก่อนหน้านี เป็น Factor (ปัจจัย) ขนาดไหน ที่ผมเรียนอย่างนี้เนื่องจากผมเข้าใจว่าไม่มีการศึกษา เพราะว่า ผมพยายามดูติดตามจากหน่วยงานเอกสารของทางการทุกตัวก็ไม่เห็น เห็นของคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ ซึ่งมองเป็นภาพ Macro (ภาพรวม) แล้วก็ไม่ได้มีการลงผลในรายละเอียดตรงนี้ นอกจากนี้ยังดูว่ากองทุนหมื่นล้านซึ่งมีการประกาศขึ้นมาถ้ามีการศึกษากันจริง ๆ เรื่องกองทุนหมื่นล้านจะต้องประกาศออกมาตั้งแต่ก่อน เพราะว่า จะต้องเป็นความจำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องมีการปรับเปลี่ยนมี Adjustment Cost (การปรับราคา) มีอะไรต่าง ๆ นานาที่จะเกิดจากการปรับเปลี่ยน ตรงนี้จะต้องประกาศออกมาก่อนการลงนามหรือตั้งแต่เตรียมการเจรจา ไม่ใช่บินอยู่ที่ไหนแล้วประกาศ

เพราะฉะนั้น อันนี้ผมเข้าใจว่าน่าจะเป็นกระแสอื่น ปิละ พันล้านครับ อีกส่วนหนึ่งก็คืออย่างที่ท่านเพิ่งเรียนว่าตัวเลขรายงานใน Sector (ส่วน) ต่าง ๆ ที่เหมือนกับเขาจะยกให้เราโดยที่เราแทบไม่ได้เรียกร้องอะไร ท่านก็บอกว่าท่านเพิ่งได้รับแล้วก็ยังไม่แน่ใจเรื่องตัวเลขด้วยซ้ำ ตรงนี้ผมเข้าใจว่าจริง ๆ จะต้องเป็นหัวใจก่อนการเจรจาว่า เวลาที่เราไปแลกเปลี่ยนกับเขา แน่นนอน มีทั้งได้และมีทั้งเสีย สินค้าที่เราได้มีแรงงานใน Sector (ส่วน) นั้นอยู่อย่างไร เท่าที่ผ่านมาแต่อดีต การได้ Market Access (การเปิดตลาด/การขยายตลาด) เพิ่มขึ้น การขยายตัวในการส่งออก แรงงานใน Sector (ส่วน) นั้นมีการขยายตัวเป็นความยืดหยุ่นขนาดไหน ค่าจ้างแรงงานมาตรฐาน เงื่อนไขในการจ้างงานเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ ถ้าเกิดว่าไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่ผลประโยชน์ตกอยู่กับผู้ประกอบการในระดับบนเพียงบางส่วน คุ่มหรือไม่ที่จะไปแลกเปลี่ยนอย่างองแต่เพียงเม็ดเงิน เทียบแล้วผลกระทบที่จะมีผลกระทบต่อที่เราเปิด Market Access (การเปิดตลาด/การขยายตลาด) ให้เขาในสินค้าอื่น ๆ อย่างเช่น สินค้าเกษตร ผลกระทบที่ผ่านมาแต่อดีตมีผลกระทบต่อเกษตรกรรายย่อยหรืออะไรอย่างใด ยกตัวอย่างเช่น Market Access (การเปิดตลาด/การขยายตลาด) ของสินค้าที่เราพยายามเจรจาในสินค้าเกษตรที่ได้เพิ่มมากขึ้น

ผมเคยเรียนถามเจ้าหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์ และ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ จริง ๆ หลายครั้งว่ามีการศึกษาหรือไม่ว่า การที่เราได้ Market Access (การเปิดตลาด/การขยายตลาด) เพิ่มขึ้น สมมุติว่าเราเจรจาประสบความสำเร็จจริง Market Access (การเปิดตลาด/การขยายตลาด) ที่ได้เพิ่มมากขึ้นนั้นผลประโยชน์ตกอยู่ที่ใคร

ยกตัวอย่างเช่น ข้าวที่เราภูมิใจว่าเราส่งออกได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ 2 ปีที่ผ่านมา เราส่งออกสูงที่สุดเท่าที่เคยมีประวัติศาสตร์ชาติไทยมาแล้ว เราก็เป็น Top of the world ในเรื่องนี้ ปรากฏว่ารายได้ที่แท้จริง Real Income (รายได้ที่แท้จริง) ฟาร์มเกจไพร์ช (Farm Get Price) ของข้าวนาที่ได้ใน 10 ปี ไม่เคยขยับขึ้นเลย ตรงนี้หมายความว่าผลประโยชน์และสวัสดิการต่างๆ ไม่ได้ตกกับคนส่วนใหญ่ ตรงนี้ควรจะเป็น Position (จุดยืน) และผมเชื่อว่าเป็น Position (จุดยืน) ที่รัฐบาลไทยเวลาไปเจรจาจะมีน้ำหนักมากในการจะเปิด หรือไม่เปิด

ประธาน: แต่ข้าวไม่ได้อยู่ในรายการนี้

นายจักรชัย โฉมทองดี: ข้าวไม่ได้อยู่ในรายการ ผมยกตัวอย่างในการทำวิจัยในการไปเจรจา แต่ก็อยู่ที่เขาเปิดให้เราครับ เขาเปิดให้เราด้วย อีกส่วนหนึ่งก็คือสุดท้าย

ประธาน: ผมหมายถึงไม่ได้อยู่ในรายการ จีนนี้ไม่ได้อยู่นะ

นายจักรชัย โฉมทองดี: ยังไม่อยู่ผัก ผลไม้ 07 และ 08 สุดท้ายก็คือว่า ในเรื่องของนมเมื่อสักครู่ผมเข้าไปนิดหนึ่ง ก็คือว่าอเมริกาซึ่งมีความก้าวหน้าทางวิทยาการมากกว่าเราแล้วก็ทำเรื่องฟาร์มโคนมมากับเรา เขายังไม่กล้าเปิดให้ออสเตรเลีย เพราะฉะนั้น 20 ปี ผมยังคิดว่าตรงนี้ยังเป็นตัวเลขที่เป็นปัญหาครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า: จังหวัดสกลนครเป็นจังหวัดหนึ่งที่คิดว่าขณะนี้ประชากรก็คงจะเตรียม ประมาณ 3,000 ครอบครัว กำลังอยู่ในภาวะที่ไม่รู้ว่าจะขายวัวได้ตัวเท่าไร เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา 11 กรกฎาคม ก็มีการคุยกัน รัฐบาลไทยกับภาวะละเมิดสิทธิมนุษยชน ประเด็นนี้เป็นประเด็นหนึ่งที่กลุ่มศึกษา วันนั้นดิฉันเองถูกเชิญโดยที่ไม่

รู้ว่าตัวเองจะไปเจออะไร เราก็คิดว่าคนไม่ก็หอรอก เพราะเขาโทรศัพท์มาบอกว่าไม่ก็คน ปรากฏว่าเข้าไปมีนักวิชาการที่เป็นชาวสกลนครรวมกับตัวแทนเกษตรกรอยู่จำนวนหนึ่ง ทั้งหมดคือจัดเป็นห้องนอนแรกกะว่านั่งได้ประมาณ 30 คน แต่เผื่อก็คือเอาห้องประมาณ 60 คน สุดท้ายเก้าอี้เสริมพอ ๆ กับห้องนี้ เสริมมาก เพราะว่าประเด็นที่เขาจุดขึ้นมาก็คือเรื่องของ FTA ไทย - ออสเตรเลีย เกษตรกรโคนมไทยจะไปอยู่ตรงไหน ข้อสรุปวันนั้นก็คือ ความหมายนี้ดิฉันยังไม่ถาม

แต่จะเรียนว่า ณ วันนี้เกษตรกรที่เป็นชาวโคนมทั้งหลายบอกว่าอีก 15 ปีตาย กับ Retire (หยุด/เลิกกิจการ)ของวันนี้ดีกว่าจะหยุดวันนี้ก็หยุดไม่ได้ เพราะเท่ากับตายวันนี้ ก็คือจะหยุดวันนี้ก็คือขายวัวก็ไม่ได้ ราคาซื้อมาตัวละเท่าไร วันนม 16,000 เป็นอย่างต่ำ ถ้ามีคุณภาพรีดได้ 12 กิโลกรัมต่อวันต่อตัว เพราะฉะนั้น ดอนนี้วันนมขายได้ตัวละ 7,000 - 8,000 นี่คือผลกระทบที่รัฐบาลหรือว่าเจ้าหน้าที่ที่ไปเจรจา ดิฉันไม่ได้โทษท่าน ทำตามนโยบาย ท่านทำกรอบที่ท่านมีแต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือภายใต้ที่เราไม่ได้ค่อยได้คิดถึงเกษตรกรคือสิ่งที่คุณเค้ากำลังเรียน บางคนถามดิฉันทั้งน้ำตาบอกว่าเขาจะไปกู้เงินที่ไหนให้ลูก ทุกวันนี้ก็กู้ยืมแล้วเพื่อให้ลูกเรียนปริญญาตรี แต่จะเอาเงินที่ไหนให้ลูกเรียน ถ้าหากว่าต้องขายวัวตัวละ 7,000 ไปดอนนี้ และทำอาชีพอะไร จะไปเปลี่ยนอาชีพอะไร อายุตอนนี้ 46 ทั้งนั้น 40 ขึ้นไป เหมือนกับอย่างนี้ ไปเริ่มอาชีพอะไรถึงจะสามารถที่จะเลี้ยงลูกอายุ 10 กว่าขวบ มีตั้งแต่ 10 กว่าขวบไล่ไปเรื่อย ๆ นี่คือการถามที่เกษตรกรได้รับ แต่สิ่งที่ชาวไทยจะได้รับที่ท่านปลัดฯ ชี้แจงมาไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมยานยนต์ก็กรอบครัวของไทยที่จะไปลงทุนเรื่องยานยนต์

ในออสเตรเลียได้อินซัวร์วัน คนไทยก็คนที่ครอบครัวที่จะไปลงทุน Insurance (การประกันภัย) ในออสเตรเลียได้ ยกเว้นออสเตรเลียมาลงทุนในประเทศไทย อาหารไทย สปา อาจจะมีพีทีพี(วงศ์ทิพย์ ชุ่มภาณี) อาจจะมีคุณหญิง(ชดช้อย โสภณพณิช)สามารถที่จะไปลงทุนได้

คนไทยก็คนไปลงทุนสปาในออสเตรเลียได้ ชายเฟรนไชน์ คนไทยคนไหน ดิฉันก็อยากทำ ดิฉันบอกจะไปเรียนแล้ว พุดกับเพื่อนที่ทำงานด้าน Human Rights (สิทธิมนุษยชน) บอกว่าเราเลิกทำดีกว่า ทำทางจะมีอนาคต แล้วรัฐบาลก็บอกมีอนาคต บอกไปชายสมุนไพรสติดีกว่าที่ออสเตรเลีย ถ้ามามีศักยภาพพอไหม ใครจะมาช่วย คนไทยที่อยากจะทำแบบนี้ ชาวไร่ชาวนาทำได้หรือเปล่า คนส่วนใหญ่ของประเทศทำได้ไหม ผลกระทบต่อกีครอบครัว อันนี้เป็นปัญหาที่อยากจะฝากท่านคิด ไทคอมเนคมอาจจะไม่อยู่ในรายการ แต่ถ้ามามีใครไปทำให้ออสเตรเลียเสนอรายการมา ในปี 2544 ใครที่ไปลงทุนที่ออสเตรเลีย เรื่องไทคอมเนคม ไปลงทุนโดยที่คนไทยไม่รู้ ก็เป็นสิทธิใครก็ไปลงทุนได้ถ้ามีศักยภาพพอ แต่ใครล่ะ เราต้องตอบคำถามตัวเราด้วย ในฐานะที่เราเป็นข้าราชการภายใต้การกำกับดูแลที่ประชาชนเสียภาษี ข้าราชการภายใต้องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ท่านทรงห่วง ผสกนิกรเรา เพราะฉะนั้น คำถามที่ดิฉันจะถามอุปสรรคนี้ท่านบอกมาแล้วว่าเจรจาตามกรอบของกฎหมาย

เพราะฉะนั้น ดิฉันมองเห็นแล้วว่าอะไร กรรมการการต่างประเทศศึกษาตั้งแต่ปีก่อนเรื่อง พ.ร.บ. 11 ฉบับ เรามีคำตอบของ กรรมการการต่างประเทศบอกว่าต้องแก้บัญญัติแนบท้าย บัญชี 2 เรา พุดไว้แล้ว เพราะเราเห็นแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้นภายใต้กรอบภาวะของ

WTO หรือว่า FTA ก็ตาม ไทยไม่ได้เตรียมการเลย ข้าราชการไทยเองก็ไม่กระดุกเดือนรัฐบาลทุกรัฐบาลที่เข้ามา ดิฉันไม่ได้พูดถึงรัฐบาลนี้เท่านั้น แต่เรื่อง WTO ก่อนรัฐบาลนี้ด้วย แต่ข้าราชการไทยดิฉันคิดว่าจะต้องพัฒนาศักยภาพตัวนี้ให้รอบด้านให้ทั่วถึงที่จะเดือนสติคนไทยทั้งประเทศ เดือนสติรัฐบาลที่จะเข้ามาดูแล ซึ่ให้เห็นว่าอะไรบ้าง จะต้องกล้าทำ ธรรมชาติการการต่างประเทศพูดไปแต่ก็ไม่มีใครรับก็ทำทำว่าตั้ง NGO ตั้งใครต่อใครมาแก้ พ.ร.บ. 11 ฉบับ เสร็จแล้วคุณหมอเหวงก็พูดคุณหมอเหวงตอนนี้จบนิติศาสตร์ มสธ. แล้วดู 11 ฉบับนี้ก็อยู่เหมือนกันว่าจะโดนเขาหลอกใช้เอาชื่อไปประกันว่าตัวเองเป็น หนึ่งในคนที่จะไปแก้กฎหมายของรัฐบาล เสนอแก้ สุดท้ายรัฐบาลก็ไม่หยิบใช้

เพราะฉะนั้น ดิฉันเห็นปัญหาแล้วจะทำนประธาน ปัญหาที่กรรมการเราต้องทำด้วยก็คือ พ.ร.บ. 11 ฉบับนี้ ณ วันนี้ดิฉันไปคุยหลายที่ดิฉันไปเรียนกฎหมายแต่ยังไม่จบ อีก 4 วิชาจะจบ ก็ไปคุยแลกเปลี่ยนกับ 3 สถาบันแล้ว ของนิติศาสตร์ในประเทศไทย แทบทุกที่ประเด็นคำถามก็คือ ใครจะชี้ว่า มาตรา 224 หรือไม่ กระทรวงก็ชี้ไม่ได้คนที่ชี้ได้มีสถานเดียวก็คือศาลรัฐธรรมนูญ แต่ศาลรัฐธรรมนูญนี้เกิดอะไร ดิฉันก็ไม่อยากจะให้เจ็บปวดไปมากกว่านี้ ดอนนี่องค์กรอิสระที่ตั้งขึ้นมาเราก็ไม่รู้ เมื่อเข้าดิฉันตอบคำถามเรื่องคอร์ปชั่นไม่รู้ว่ามีดีไม่ดีเอาเป็นว่าทุกกระบวนการทุกภาคส่วนมีปัญหาาร่วมกัน เพราะฉะนั้นอยากจะขอให้เรามาช่วยกันดู ท่านชี้แล้วว่าท่านเจรจาตามกรอบของ พ.ร.บ. ประกอบธุรกิจคนต่างด้าว เป็นไปตามบัญญัติแนบท้ายเลย เพราะฉะนั้น ในวันนี้ใจทักที่เราต้องตั้ง เราจะทำอย่างไรกับบัญญัติ

แนบท้ายนี้ ผ่ากเป็นข้อสังเกตสำหรับการเจรจาต่อ ๆ ไป โดยเฉพาะ
ภาวะที่กำลังจะเผชิญหน้าเราอยู่ ไม่รู้ว่าตกลงไปถึงไหนแล้ว

ขอความโปร่งใส กระบวนการที่โปร่งใส ความโปร่งใสนี้
อย่างนี้กว่าประชาชนโง่ ก็คือให้เขาารู้ได้ใหม่ว่าจะอะไรบ้างที่จะกระทบ
สหรัฐอเมริกาวันนี้เย็บ ๆ กันอยู่ที่อิมแพคเมืองทองบอกให้รู้ว่ายาเอตส์
มีปัญหาแน่ ๆ ถ้าเปิด FTA กับอเมริกาแล้วคุณไม่ทำให้ดี คุณไม่ดูให้ดี
อันนี้เห็นชัด Access for All (การเปิดเพื่อส่วนรวม) นี้ สำหรับอะไร นัก
ธุรกิจ หรือกลุ่มธุรกิจอะไรก็แล้วแต่ ไม่ใช่ For All (ส่วนรวม) แน่การ
เจรจากับประเทศสุดท้ายที่อยู่ใน 9 ประเทศ นิวซีแลนด์เตรียมอะไร
ต้องให้คนไทยรู้ต้องให้ช่วยกันคิด เป็นไปได้ใหม่่ว่าศึกษาผลกระทบ
ก่อนแล้วก็เปิดกระบวนการที่โปร่งใส

ประธาน: โคนมอีกรอบหนึ่งนะครับ นิวซีแลนด์ นมกับ
แกะ เตี้ยวท่านรองปลัดฯ ท่านยกมือมาแล้วนะ ให้ท่านพูดสักหน่อย
ท่านตั้งใจมากกับเราทุกครั้ง เชิญครับ

นายพิศาล มาตนาวัฒน์: ผมอยากจะเสริมคุณจักรชัย
และอยากจะเสริมท่านกรรมาธิการจากสกลนครว่าเราเห็นความจำเป็น
แล้วก็นในเรื่องของการปรึกษาหารือในเรื่องของความโปร่งใสจริง ๆ แล้ว
ท่านประธานคงจำได้ว่าทุกครั้งที่ท่านประธานเชิญมาคราวนี้ท่าน
ประธานเชิญท่านรัฐมนตรีมาแต่ท่านรัฐมนตรีมอบให้ผม และด้วยความ
ตั้งใจว่าจะมีเรื่องไทยญี่ปุ่นแต่ถึงไม่มีผมก็ตั้งใจ เพราะว่า ผมจะเก็บ
คะแนนสะสมไว้ในการไปบอกญี่ปุ่นเสมอว่าผมเห็นแนวคิดกับการ
ทำงานของฝ่ายนิติบัญญัติ แล้วผมเห็นท่าทีของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว
ผมได้ใช้ประโยชน์ อันนี้ผมคิดว่าเป็นประโยชน์ เมื่อวันที่ 10

พฤษภาคม ผมก็ได้เชิญนักวิชาการอิสระหลาย ๆ ท่านในที่นี้ก็ไปร่วม แล้วก็ติดต่อกับ สกว. ไว้แล้ว วันที่ 23 สิงหาคม ที่ธรรมศาสตร์ก็จะจัดการอภิปรายใหญ่ในคณะเศรษฐศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องไทยญี่ปุ่น คุณวิฑูรย์เป็นคนที่กรุณา ขอภัยที่เอ่ยนาม เมื่อวันที่ 10 นี้ได้กรุณาชี้แนะว่าจะให้ข้อคิดเห็นได้อย่างไรในเมื่อไม่มีข้อมูลไทยญี่ปุ่น

หลังจากวันนั้นผมให้เจ้าหน้าที่จบปริญญาเอกคนหนึ่งนั่งแปลเอกสารไทยญี่ปุ่นทั้งหมดลงในเว็บไซต์แล้วผมก็โฆษณาเว็บไซต์ให้กับหนังสือพิมพ์ ผมพยายามจะลงบทความ ท่านประธานเชียงใหม่ บทความในหนังสือพิมพ์ถ้าท่านประธานเขียนหรืออาจารย์เขียนหรือ NGO เขียนเขาลงทันที แต่ถ้าเมื่อข้าราชการเขียนเขารอจนวันไหนที่เขาไม่มีอะไรจะลงแล้วเขาถึงจะลงให้ 10 วันให้หลัง แต่ผมก็ไม่ว่าอะไร แต่ผมอยากจะเรียนว่าผลการประชุมที่ผมเจรจากรอบที่ 3 ผมก็มีรายงานให้ท่านประธานแล้วผมก็เขียนถึงประธานกรรมการสภาผู้แทนราษฎร ผมก็หวังว่าท่านสมาชิกทุกท่านจะได้รับอ่าน และผมก็หวังว่าเวลาผมเชิญท่านนักวิชาการอิสระ ท่าน NGO ทั้งหลายกรุณามาร่วมให้ผมชื่นใจนิดหนึ่ง เพราะว่า เวลาท่านไม่มาร่วมผมก็เหงาแล้วผมก็ไม่ทราบว่าคุณมีข้อคิดเห็นอย่างไรผมไม่อยากจะให้ท่านไม่มาร่วมจนใกล้ ๆ จะลงนาม แล้วคราวนี้ท่านมาแจ้งผมตลอดว่าทำไมอันนั้นไม่ถาม ทำไมอันนี้ไม่เรียกมา เพราะว่าผมมีความคิดว่ายิ่งท่านมาร่วมเท่าไร แล้วท่านมาดึงเร็วเท่าไร แล้วผมจะสบายใจและมั่นใจว่าเป็นประโยชน์กับประชาชนมากขึ้นเท่านั้น

สิ่งที่ผมยึดในการเจรจากับญี่ปุ่น คือ คำถามที่บอกกับเพื่อนร่วมเจรจาคือคนไทยได้ประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดท่าน

จะดึงท่านช่วยชี้ให้ผมด้วยว่าจะไรที่คนไทยจะได้ประโยชน์จากการเจรจากับญี่ปุ่น ท่านจะส่งมาหาผม ท่านจะเขียนอีเมล หรือท่านจะโทรศัพท์มาหาผม หรือเวลาผมเรียกประชุมนี้ผมให้คนเช็คเวลาท่านว่างล่วงหน้าครับ แต่ถึงเวลาจริงท่านไม่มา อันนี้ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

ประธาน: ผมก็ขอแนะนำให้ไปสักหน่อยนะครับ เวลาท่านพิศาลเชิญมา เพราะท่านพิศาลก็รู้สึกเป็นทีมที่ตั้งใจมาก ทีมที่เราหนักใจที่สุดก็คือทีมสหรัฐอเมริกาไม่ได้มาวันนี้ แต่วันหน้าผมขอเรียนในที่ประชุมว่าผมขอท่านนิตย์ พิบูลย์สงคราม ซึ่งหนังสือพิมพ์มักจะเขียน MRS. NITAYA ไม่รู้เป็นอะไร ทั้ง ๆ ที่มีหมวดคดีเรา โดยเฉพาะบางกอกโพสต์กับเนชั่น ผมขอเรียนอย่างนี้ว่าทางเรามองอย่างนี้ว่าเรารู้สึกซึ่งดีถ้าส่งชิ้นส่วนของพลาสติก หรือพลาสติกเม็ดก็ตาม หรือรถยนต์ก็ตามส่งไปออสเตรเลียได้มากขึ้น คนที่จะทำโรมาศาสตร์ก็คือญี่ปุ่นพูดจริง ๆ เขาก็คือเจ้าของทุกอย่างในประเทศไทยอยู่แล้ว เรามีหุ้นส่วนส่วนหนึ่งแค่นั้น ต้องเข้าใจอันนี้ก็อยู่ในเครือข่ายของเมทาไดเนชั่นแนลคอร์ปอเรชั่น (Multinational Corporation: บริษัทข้ามชาติ) ของญี่ปุ่นอยู่แล้ว อันนี้ก็เลยแบบว่าเวลาจะเจรจากับญี่ปุ่นนี้เหมือนกับเราไปเจรจากับออสเตรเลียตอนนี้ ก็คล้าย ๆ อย่างนั้น ผมก็เลยเหนื่อยใจเหมือนกัน เพราะว่าเราก็เสี่ยงประมาณของเรากันไป

เพราะฉะนั้น คนอาจจะไม่ตื่นเต้นเท่าไรกับญี่ปุ่น เพราะว่าทุกอย่างก็ญี่ปุ่นหมดแล้ว การลงทุนในประเทศไทย เทคโนโลยีทั้งหมดก็อยู่กับเขาอยู่แล้ว เชิญครับ

นายวีรชัย พลาศรัย: ขออนุญาตเสริมท่านรองปลัดฯ เรื่องความโปร่งใสก็คือเราก็เชิญ หวังว่าจะมาทันแล้วก็ใครเชิญเรา ๆ

ก็ไป วันจันทร์ที่ 19 นี้กรุงเทพฯธุรกิจเขาจองเวลาผมว่าให้ไปสัมมนา เขายังไม่ให้รายละเอียดผมเลย แต่ถ้าอย่างไรถ้าท่านจะไปนี่เชิญเลย ในวันนั้นท่านก็จะได้คุยเรื่องญี่ปุ่นหรือเรื่องอื่น ๆ ที่ท่านต้องการก่อนที่จะลงนาม หวังว่าจะได้พบกันนะครับ ประเด็นถัดไปกระผมอยากจะขอกล่าวเห็นว่าเห็นด้วยกับท่านที่กล่าวเรื่อง มาตรา 224 ก่อนหน้าผมมานี้ รัฐธรรมนูญมาตรา 224 เห็นด้วยในแง่ที่ว่า

1. คำตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญนี้ต้องอ่านแล้วก็ก็เป็นภาคบังคับ ผมมาจากกรมสนธิสัญญาเดิม คือพูดอะไรก็ไม่ได้ที่จะพูดเรื่องกฎหมาย ที่กรมสนธิสัญญานี้เป็นภาคบังคับ ใครไม่อ่านก็จะต้องโดนผู้บังคับบัญชาดูว่า เราอ่านแน่นอนครับ แล้วก็ความเห็นของเราในฉบับออสเตรเลียนี้ก็ได้ออกมาเมื่อได้อ่านแล้ว กระผมเรียนท่านว่า เรื่อง Bio Diversity (ความหลากหลายทางชีวภาพ) ที่ไปศาลรัฐธรรมนูญนี้ ก่อนไปศาลรัฐธรรมนูญกระทรวงการต่างประเทศบอกว่าไม่ต้องขอความเห็นชอบจากรัฐสภา หลังคำตัดสินฉบับนี้กระทรวงการต่างประเทศเป็นหัวหอกของส่วนราชการที่ไปเรียน ครม.ว่าต้องมาสภา อันนี้ถ้าท่านไปค้นเอกสารท่านจะเห็นเลย กระทรวงการต่างประเทศเป็นกระทรวงแรกที่เรียนท่านเลขาธิการ ครม. เลยว่าต้องมาสภา เพราะศาลรัฐธรรมนูญตัดสินแล้วผูกพัน แต่เราก็ได้อ่านแล้วและเราก็ยังเห็นว่าฉบับนี้ไม่ต้อง เพราะเราไม่ต้องออกพระราชบัญญัติ ไม่เปลี่ยนแปลงเขตอำนาจรัฐ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเขตแดน แน่แน่นอนความเห็นทางกฎหมายย่อมจะเห็นตรงกันได้ นี่เป็นรัฐประชาธิปไตยเสรีนิยม นี่คือความสวยงามของเสรีนิยม เห็นไม่ตรงกันไม่เป็นไร ศาลรัฐธรรมนูญจะเป็นผู้ชี้ขาดเพียงแต่ว่าพวกเราอยู่ในฝ่ายบริหาร แล้วเราก็ทำหน้าที่

ของเราตามนี้ เราทำหน้าที่ให้ความเห็นอย่างมืออาชีพและบริสุทธิ์ใจ ถ้าหากท่านไม่เห็นด้วยเราก็พร้อมจะรับฟังท่าน นั่นคือประเด็น มาตรา 224 กระทบก็ไปพูดแทนกรมสนธิสัญญา ถ้าหากว่ากรมสนธิสัญญา มีอะไรจะขออนุญาตท่านประธานให้เสริมนะครับ

ประเด็นต่อไป กลับมาเรื่องออสเตรเลีย ผมขอเสริมท่าน ปลัดกระทรวงพาณิชย์ในเรื่องที่ว่าเราได้มากกว่า WTO คือในแง่ของการค้าบริการนี่สิ่งที่ออสเตรเลียวางบนโต๊ะ ออสเตรเลียเขาวางไว้ในฐานะออฟเฟอร์ใน Doha Round (รอบโดฮา) ตอนนี้ท่านก็ทราบว่ายังไม่จบและลูกมีลูกคน ภายใน 31 กรกฎาคมนี้ถ้าเรื่องเกษตรตกลงไม่ได้ ก็ไปหมดแล้วจะไปยาวด้วย ผมคาดว่า 12 เดือน ถ้า 31 กรกฎาคมตกลงกันไม่ได้ ก็คือ 12 เดือนนี้เราไม่ได้แน่นอน อย่างไรก็ตามก็ติดต่อให้การเจรจา Doha Round สรุปลงได้ก็ไม่ว่าผลการเจรจาจะออกมาเป็นเหมือนที่ออสเตรเลียเสนอ เพราะเขาอาจจะตั้งอะไรออกหรืออะไร มีการต่อรอง แต่ตอนนี้เราได้แล้ว เราได้มาก่อนแล้วในกระเป๋า เรื่องทางด้านการสื่อสารนี้จริง ๆ แล้วถ้าหากท่านอ่านแนก (Annex: ภาคผนวก) นี้เราไม่ได้เปิด เพราะว่าจริง ๆ แล้วหน่วยงานที่ดูแลอันนี้อยู่ 2 หน่วยงานสำคัญเขาเห็นว่ายังไม่พร้อม เขาเห็นไม่ตรงกับที่ท่านกล่าว เขาเห็นว่าเราไม่พร้อม เขาไม่ต้องการเปิดเลย และสิ่งที่เราเปิดไว้ในภาคผนวกที่ 8 ของออสเตรเลียนี้ อ่านดี ๆ แล้วก็เหมือนกับว่าเราไม่ได้เปิด คือถ้ามองในแง่ผู้เจรจา ถ้าผมเป็นฝ่ายออสเตรเลียผมคงจะต้องตีหัวอีกทีหนึ่งว่าอะไรกัน ทำไมของเราเปิดหมด ของเขาไม่เปิด เพราะว่าในการเจรจาการค้าบริการเปิดปิดไม่เหมือนกันแล้วแต่ใครจะเสนอ ถ้าพอใจกันแล้วก็มิตติดต่อบังคับไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน

ส่วนประเด็นของท่านทางด้านนี้ที่กรุณาเอากฎหมาย ออสเตรเลียมาให้ดู ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นกฎหมายที่ชาวออสเตรเลียเขา เรียกว่าเป็นการเชิญรัฐธรรมนูญกลับบ้าน ผมก็ยังมองไม่เห็นใน ความเห็นของกระผมว่าอันนี้จะทำให้ FTA ฉบับนี้ไม่ผูกพันออสเตรเลีย ตรงไหน รัฐบาลออสเตรเลียทำอันนี้อย่างถูกต้องตามขั้นตอนของ กฎหมายระหว่างประเทศ ตอนนี้ได้ลงนามไปแล้ว ผูกพันในฐานะรัฐ ลงนาม เมื่อไรเขาแจ้งเราว่าเขาปฏิบัติภายในเสร็จเขาจะต้องถูกผูกพัน และถูกผูกพันทั้งระดับสหพันธ์และระดับรัฐ (Federal and State) จะมี อยู่ข้อหนึ่งในนี้ที่บอกชัดเจนว่าจะต้องผูกพันทั้ง 2 ระดับ และในการที่ เขาจะปฏิบัติตามอันนี้เขาจะอ้างกฎหมายภายในใด ๆ มาขัดอันนี้มิได้ อันนั้นเป็นกฎหมายจารีตประเพณี อย่างไรก็ตามผมเข้าใจว่าท่านเป็น ผู้ทรงคุณวุฒิทางกฎหมาย ทางกระผมตอนนี้ไม่ได้อยู่กรมสนธิสัญญา แล้วก็พร้อมที่จะรับฟังคำแนะนำจากท่าน

ประเด็นสุดท้าย เมื่อสักครู่นี้ก่อนจะไปอันนั้นผมต้องขอ definition (คำนิยาม) จากท่านนิดหนึ่งที่ท่านบอกว่าทำลายพหุภาคีนี้ หมายความว่าอย่างไร ผมเข้าใจว่าท่านหมายความว่าไปทำฉบับนี้แล้ว ไปทำลาย WTO อย่างนั้นใช่ไหมครับ ที่ท่านกล่าวว่าจะขัดข้อ 2 อันนี้ แล้วก็บอกว่า Good Governance ต้องไม่ทำลายพหุภาคีท่าน หมายความว่าอันนี้เป็นทวิภาคีแล้วไปทำลาย WTO อย่างนั้นใช่ไหมครับ

นายธนบุลย์ จิรานูวัฒน์: ไม่ใช่ครับ ที่ผมพูดหมายถึง อาฟต้า มาตรา 11 อาฟต้า คุณอนันท์ (ปัญญารชุน) เป็นคนเซ็น คุณอนันท์มีความชำนาญงานสูง ถ้าคุณไม่เข้าใจหลักการตลาดร่วมคุณ เจริญไม่ได้ หลักการตลาดร่วมเขามีอะไร มีคำพิพากษาเขียนชัด

ศาลยุโรปเป็นคนตัดสินเอง 3 คดีหลัก เขาบอกเลยว่าสิทธิตามสัญญาเหล่านี้เป็น Legal Heritage of People (กฎหมายที่ว่าด้วยทรัพย์สิน สาธารณะ)

นายการุณ กิตติสถาพร: ผมเป็นคนเจรจาเอง วันนั้นผมทราบทุกอย่างในเรื่องอาฟต้า แล้วผมไม่เคยเห็นเลยว่าขัดกับ FTA อย่างไร อันนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผมงงจริง ๆ ว่ายกขึ้นมาได้อย่างไร

นายวิรัช พลาศรัย: ผมขอบพระคุณที่ท่านกรรณชาติแจ้ง

ข้อ 1. ผมคงต้องขอความรู้จากท่านว่าศาลยุโรปมี Ruling (คำวินิจฉัย) แล้วจะมีผลอย่างไรกับการตีความอาฟต้า (AFTA) แต่เดี๋ยวลักครุ่ผมขออนุญาตเรียนท่านนิดหนึ่งก็คือว่า ข้อ 11 ปกติแล้วสนธิสัญญาเราจะเรียกว่าข้อ เราไม่ได้เรียกมาตรา มาตราเราใช้กับกฎหมาย ข้อ 11 วรรคสองเขาบอกว่าไม่ให้ไปทำความตกลงใด ๆ ที่จะขัดกับวัตถุประสงค์ของความตกลง Frame Work (กรอบ) ที่ว่าด้วย Corporation (บริษัท) เพราะฉะนั้น ความตกลงอาฟต้าไม่มี ซึ่งข้อ 2 เขาบอกว่า ในเรื่องของ Corporation (บริษัท) คือในสัญญาให้คุณไปตั้งอาฟต้า เพราะฉะนั้น ในกรณีที่ FTA จะเกี่ยวกับวัตถุประสงค์อันนี้ ความตกลงต้องไม่ขัดกับอาฟต้า และอาฟต้าคืออะไร คือคุณให้ประโยชน์กับสมาชิกอาเซียน ครอบคลุมที่คุณไปทำความตกลงฉบับใหม่ ไม่ได้ห้ามคุณไปให้ประโยชน์ตามที่อาฟต้าต้องให้ ก็ไม่ขัด แต่ถ้าหากว่าท่านเห็นว่า Ruling (คำวินิจฉัย) ของศาลยุโรปจะมีเหตุให้ขัดนี้กระผมก็ขอเรียนรู้อีกจากท่านต่อไป ขอบพระคุณครับ

ประธาน: แต่เรื่องนี้ผมขอเรียนอย่างนี้ว่า เมื่อคืนนี้เป็นข่าวใหญ่ ก็คือว่าทางสภาของ EU มองว่าเยอรมันกับฝรั่งเศสนี้ผิด

กฎระเบียบของการคลังของ EU อย่างสิ้นเชิงเลย โดยใช้ขาดดุล (Deficit) มากเกินไป แต่ไม่มีมาตรการอะไรที่จะลงโทษเลยทั้งสิ้น เพราะว่าฝรั่งเศสก็ยื่นกระดาษเดียวบอกเขาไม่ผิด เยอรมันก็บอกว่าเขาไม่ผิด เพราะฉะนั้นอันนี้ก็อาจจะเป็นกรณีเดียวกันอย่างนี้ อาจจะถูกต้อง หรือผิดทั้งคู่ เรื่องนี้เราจะต้องประชุมกันภายในสัปดาห์หนึ่ง เพราะเป็นเรื่องใหญ่มาก ท่านเพิ่งกลับมาจากออสเตรเลีย เป็นข่าวใหญ่โตมโหฬาร เราจะต้องมีมาตรการสัปดาห์หนึ่ง ประเด็นสุดท้ายได้ไหมครับ ขออนุญาต เพราะว่าท่านปลัดฯ ก็เหนื่อยแล้ว ทุกท่านก็เหนื่อยกันแล้ว เชิญครับ

นายเจริญ โทณะวิณิก: ขอขอบคุณท่านประธาน ผมรู้สึกสนใจท่านปลัดฯ ท่านรองปลัดฯ แล้วก็ท่านรองอธิบดีและทุก ๆ ท่านที่นี่ แต่ว่าผมก็รู้สึกขอบคุณมากที่ทุกท่านพยายามที่จะมานั่งช่วยกันคุย แล้วพยายามที่จะถกกัน แล้วก็รู้สึกดีมากที่ทางกระทรวงการต่างประเทศบอกว่าได้อ่าน มาตรา 224 แล้ว วัตถุประสงค์ที่ผมถามไม่ได้บอกว่าจะต้องผ่านหรือไม่ผ่าน แต่ผมต้องการที่จะถามดูว่า ถ้าเกิดท่านอ่านแล้ว สิ่งที่จะต้องทำกันต่อไป ก็คือมีนิวซีแลนด์ มีญี่ปุ่น มีสหรัฐอเมริกาอีก ถ้าหากว่าเราอ่านแล้วเราก็ต้องพิจารณาว่า ที่เราจะต้องดำเนินการต่อไปจะไปเข้า มาตรา 224 หรือไม่

บังเอิญตอนท้ายท่านปลัดฯ การุณ บอกว่าถ้าหากว่าเราไปเจรจาในระดับระหว่างประเทศแล้ว ข้อตกลงระหว่างประเทศนั้นจะมีผลทำให้เราต้องปฏิบัติตาม แม้ว่ากฎหมายภายในของเราจะไม่สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศนั้น แต่ที่นี้ผมเรียนปรึกษาแล้วเราอาจจะต้องศึกษากันต่อไปก็คือว่า ในกรอบทำที่ของการทำ FTA ไทย - สหรัฐฯ

นี้ ประเทศไทยเราพยายามที่จะบอกว่าไม่ขอลุยเรื่องแรงงานกับ
 สิ่งแวดล้อม แต่ทางสหรัฐอเมริกาบอกว่าไม่ได้ คุณต้องเจรจา อย่างนี้ก็
 แปลว่า สหรัฐฯ มองไม่เหมือนไทย ไทยมองว่ากฎหมายระหว่างประเทศ
 ไปยกเลิกเพิกถอนกฎหมายภายในประเทศ แต่สหรัฐฯบอกว่า กฎหมาย
 ภายในประเทศต้องใหญ่กว่า

เพราะฉะนั้น ผมคิดว่า ตรงนี้คงจะต้องศึกษา เพราะว่าถ้า
 เกิดเรามองไม่เหมือนเขาก็เสียเปรียบกันแน่นอน ท้ายที่สุดผมอยากจะ
 ขอเสนอตัวที่ทางท่านรองปลัดฯกระทรวงการต่างประเทศบอกว่า ท่าน
 ส่งอะไรไปที่หนังสือพิมพ์แล้วหนังสือพิมพ์ไม่ลงให้มัน ถ้าท่านส่งมาให้
 ผม ผมพอมีความสามารถที่จะลงให้ท่านได้ทุกอาทิตย์ แล้วท่านจะเอา
 อย่างไร ให้ผมเขียนให้ก็ได้ หรือว่าจะให้ทางหนังสือพิมพ์เขาช่วยก็ได้

ประธาน: ก็คงอาจจะจำสาระของตัวเองไม่ได้ถ้าท่านเขียนให้

นายเชษฐ โทณะวณิก: ถ้าเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อ
 ประชาชน ผมพร้อมแนะนำตัวเอง ผม เชษฐ โทณะวณิก ผมเป็น
 นักวิชาการอิสระ

ประธาน: ประเด็นสุดท้ายแล้วครับท่าน

นายวีรชัย พลาศรัย: ขออนุญาตชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องปัญหา
 ที่ว่าการที่จะอ้างกฎหมายภายในเป็นเขตขัดข้องที่ยังไม่ปฏิบัติตาม
 สนธิสัญญาระหว่างประเทศไม่ได้ อันนี้เป็นกฎหมายจารีตประเพณี
 ระหว่างประเทศ ซึ่งมาบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษรอยู่ในอนุสัญญา
 กรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ซึ่งก็ผูกพันทุกประเทศรวมทั้ง
 ไทยด้วย ตรงนี้เป็นบทบัญญัติซึ่งระบุไว้สำหรับประเทศซึ่งได้ทำความ
 ตกลงไปแล้ว เมื่อทำไปแล้วเราจะมาอ้างข้อขัดข้องว่ากฎหมายไม่มีขัด

อะไรอย่างนี้มาเป็นเหตุในการที่จะปฏิบัติทางสนธิสัญญาไม่ได้เป็นที่ทราบกันดีในนักกฎหมายระหว่างประเทศ ในส่วนที่ว่าสหรัฐฯ ทำไม่ได้ ต้องมาอ้างกฎหมายภายในของเขา เป็นข้ออ้างในการทำสนธิสัญญากับไทยว่าต้องปฏิบัติตามกฎหมายของเขา

อันนี้เป็นเรื่องซึ่งก่อนทำสนธิสัญญา ก่อนทำข้อตกลง สัญญากฎหมายเขามีระเบียบภายในของเขา มีกฎหมายข้อระเบียบ บังคับภายในของเขาว่า เราต้องทำอะไรอย่างโน้นอย่างนี้ ซึ่งกฎหมาย บังคับอยู่ของไทยก็เหมือนกัน กฎหมายของไทยก็มีกฎหมาย รัฐธรรมนูญ ยกตัวอย่างให้เห็นชัด ๆ ว่าถ้าเป็นเรื่องต้องแก้ พ.ร.บ. ต้องออก พ.ร.บ. รองรับอย่างนี้ เขตแดน หรือว่าอำนาจแห่งชาติ ต้องให้สภาร่วมกันให้ความเห็นชอบ อันนี้ก็ Internal Procedure (แนวทางปฏิบัติระหว่างประเทศ) ของแต่ละประเทศในเฉพาะเรื่องนี้ ของสหรัฐอเมริกาเหมือนกัน กฎหมายภายในของเขาอยู่ในกระบวนการของขั้นปฏิบัติ แต่ว่าเป็นเรื่องซึ่งเขา Require (เรียกร้อง/ต้องการ) ให้ทำนั่น เพราะฉะนั้น เขาต้องปฏิบัติตามกฎหมายของเขาในการที่จะเจรจากับเรา แต่เมื่อใดก็ตามที่ทำสนธิสัญญา ลงนามผูกพันไปแล้ว เขาจะอ้างเหตุขัดข้องภายในมาปฏิเสธไม่ได้ว่า ไม่ปฏิบัติตามไม่ได้ อันนี้ข้อชี้แจง อันนี้เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งสหรัฐอเมริกาก็ผูกพันอยู่เหมือนกัน

ประธาน: ท่านปลัดฯ ครับ

นายการุณ กิติสตาพร: ผมไม่อยากจะใช้เวลาทำนาน ประเด็นแรกคือว่า ทางผมอยากที่จะแลกเปลี่ยนความเห็นของท่าน ผมก็พร้อมที่จะรับฟังความเห็นของท่านผมไม่ได้มายืนยันเลยว่า ที่เราเจรจา

ไทย-ออสเตรเลีย ไปแล้วอันนี้เป็นสิ่งที่เลอเลิศประเสริฐสุด ไม่มีอะไรที่จะพิสูจน์ ผมไม่เคยยืนยันอย่างนั้น แน่นอนว่าที่เราทำไปบางส่วนก็มีข้อบกพร่องมีอะไร อันนี้ผมได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ไปรวบรวมแล้วประเด็นไหนที่เราแก้ได้ ในขีดความสามารถเรา เราก็จะแก้ รวมถึงเรื่องของการสื่อสารกับทางของท่านประชาชน สื่อสารกับทางด้านของวุฒิสมาชิก สื่อสารกับทุกคนที่เกี่ยวข้องต้องไป Improve Process (ปรับปรุงกระบวนการ) นี้ ผมได้เรียนแล้ว

อันที่ 2 ก็อย่างที่ท่านรองฯ พิศาลได้พูดไว้แล้ว เวลาผมเชิญท่านมา ขอความกรุณาท่านมาด้วย ไม่ใช่ท่านบอกว่าไม่มา เพราะว่ากระทรวงฯ นี้ไม่ฟังความเห็น ก็ไม่มา อันนี้ขอให้เราทำงานร่วมกันในฐานะเพื่อประเทศชาติ ท่านประธานพูดตั้งแต่ต้นซึ่งผมก็ยึดถืออันนั้นไว้ว่า เวลาที่เราไปเจรจา ท่านเหมือนกองทัพหมุนของเราเพียงแต่ท่านไม่ได้ออกมาผลักดันเรา ท่านเป็นตัวที่ดึงเราไว้ เพื่อที่ว่าให้เรามีอำนาจต่อรองมากขึ้น อันนี้ผมยึดไว้ตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเจรจากับสหรัฐฯ ซึ่งผมบังเอิญไม่ได้เป็น Chief Negotiator (หัวหน้าคณะเจรจา) แต่ว่าก็ดูในภาพรวมอยู่ด้วย ก็คิดว่าอันนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก โดยเฉพาะเรื่องกับสหรัฐต้องเอานโยบายเรื่องการเมืองภายในประเทศต่อรอง แล้วเรื่องสหรัฐฯ ผมขอเรียนท่านว่า ไม่ใช่ว่าเขาเสนออะไรมาเราต้องรับ ไม่ใช่ อันนั้นนโยบายชัดเจนว่า อะไรก็ตามที่เรารับได้รับ ถ้ารับไม่ได้ไม่รับ

ประธาน: ท่านปลัดฯครับ ถ้าท่านปลัดฯ มั่นใจในตัวเองมากนักเกี่ยวกับสหรัฐอเมริกา ผมขอเรียนอย่างนี้ว่า ท่านไปดูงานที่มีการวิจัยขึ้นมาเกี่ยวกับ 10 ปีของ NAFTA งานวิจัยอันนี้จะสั้น ๆ มี

Executive (สรุปรวบยอดสั้นๆ) อะไรนี้ ท่านจะเห็นชัดเจนเลยว่า NAFTA ส่งผลกระทบต่อเม็กซิโกอย่างไร ท่านไปดูรายงานเกี่ยวกับทุกประเทศใน 18 ประเทศละตินอเมริกาที่ทำสัญญาคล้าย ๆ กับ Free Trade Agreement (ข้อตกลงว่าด้วยเขตการค้าเสรี) กับ สหรัฐว่าสภาพทางสังคมเขาอยู่อย่างไร โดยเฉพาะภาพทางเกษตร แล้วสภาพของรัฐวิสาหกิจที่ขายไป แล้วสร้างปัญหาที่เพิ่มขึ้นมาอย่างไรในทุกประเทศ ผมคาดไม่ถึงเลยว่า เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้มีระเบิด 4 ลูกที่เม็กซิโกที่ดี ผมคาดไม่ถึง อันนี้ไม่ใช่ธรรมดา แล้วข้อมูลจากวารสาร อย่างเช่น Business Week หรือ News Week พุดไปในทำนองเดียวกันเลยบอก Liberalization(กระบวนการเสรีนิยม) ก็คือ นรกของละตินอเมริกา เพราะว่า Food Security (ความมั่นคงทางอาหาร) หายไปหมด ดอนนี่มีหน่วยที่เขาเรียกว่าจรรยาที่ไ้ใช้กันรุนแรง เพิ่มขึ้นอย่างน่ากลัว เพราะไม่มีทางออกที่จะต่อสู้กับรัฐบาลที่เป็นประชาธิปไตยเกือบทั้งหมด แต่เผด็จการโดยรูปแบบ ซิลีเฟิงจะมารู้กันเมื่อ 2 – 3 เดือนนี้เองคือว่า ถ้ามีข้อครหาระหว่างบริษัท เอเมริกัันนี้ไปลงทุนที่ซิลีต้องไปตัดสินใจข้างนอก ไปตัดสินใจที่ศาลของธนาคารโลก (World Bank) เขาตั้งศาลขึ้นมา หมายความว่า ซิลีเป็นอาณานิคมแล้ว 80 เปอร์เซนต์ของเกษตรกรในเม็กซิโกหายไป อันนี้ผมคาดไม่ถึง เม็กซิโกซึ่งเป็นประเทศที่ให้โลกเราได้ชิมรสชาติของข้าวโพด ไม่ผลิตข้าวโพดของตัวเองแล้ว อันนี้เป็นบทเรียน

เพราะฉะนั้น เราอ่านพวกนี้กัน เราเป็นห่วงประเทศไทย เรื่อง Food Security (ความมั่นคงทางอาหาร) เราเป็นห่วงมาก แล้วท่านปลัดฯ สุดท้ายของสุดท้าย เราจะสู้เงินอย่างไร ประเด็นนี้

ที่ผมไม่เข้าใจเลยสินค้ากว่า 200 ชนิดที่กำลังเจรจาเพิ่มขึ้นเป็นสินค้าทางอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอีก รอบหน้าต้องยาวเรื่องเงิน แล้วผมเข้าใจว่าทางกระทรวงกำลังจะให้เงิน Full Market Access (การเปิดตลาดอย่างเต็มรูปแบบ) ในประเทศไทย หมายความว่า WTO ไม่ต้องสนใจ Dumping Market (การทุ่มตลาด) ตามใจชอบใช้หรือเปล่า อันนี้เป็นข่าวลือที่ผมหวังมาก หวังว่าไม่ใช่ความจริง

นายการุณ กิตติสถาพร: ขอนิดหนึ่ง มีประเด็นข้อเท็จจริงอยู่ 2 - 3 ข้อ ประเด็นเรื่องที่ทำนจกรชัชยกมาว่า เรื่องของการ Expert Group (กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ) ภายใต้ NAFTA ที่พูดปัญหาเรื่อง SPS สลับกัน ท่านถามว่าอ่านแล้วไม่เข้าใจว่า มีอายุ 2 ปีหรือว่าต้องแก้ปัญหาก็จบภายใน 2 ปี ขอเรียนว่าต้องแก้ปัญหาก็จบภายใน 2 ปี แต่ว่าคณะกรรมการชุดนี้ก็ยังคงอยู่ต่อไป เขาอาจจะมีปัญหาใหม่เกิดขึ้นหรือปัญหาเดิมที่ยังไม่ได้แก้ก็ต้องแก้ให้จบ อันนี้ประเด็นข้อเท็จจริงทั้งนั้น

ส่วนอันที่ 2 คือในเรื่องที่ว่าแม้กระทั่งสหรัฐฯ ก็ไม่กล้าเปิดตลาดนมให้กับออสเตรเลีย อันนี้ขอเรียนว่าไม่ถูก ที่จริงสหรัฐฯ เปิดตลาดสินค้านมให้ออสเตรเลียภายใต้ระบบโควตา เปิดไว้ประมาณ 20,000 กว่าตัน แล้วขยายขึ้นจนถึงปีที่ 20 เป็น 50,000 กว่าตัน อันนี้ก็เป็นที่ข้อเท็จจริงที่จะเรียนให้ทราบ

ประธาน: ก็เรียกว่าลักปิดลักเปิดก็แล้วกัน เรื่องนี้คุณต้องทราบเอาไว้ว่าทางฝ่ายโคนม อย่างน้อยทางไทย - ออสเตรเลียมีประเด็นที่ดีกว่าไทย - จีน อีกอันหนึ่งก็คือว่า ภายใน 2 ปีถ้าประเทศไทยประเทศหนึ่ง มีเงื่อนไขหนึ่งว่าประเทศไทยประเทศหนึ่งไม่เห็นด้วยที่จะ

ดำเนินต่อไปในการค้าเสรี ใน FTA อันนี้ เราสามารถที่จะอยู่ใน Unilateralist (ฝ่ายเดียว) ถอนได้ใช่ไหม

นายการุณ กิตติภาพร: ไม่ใช่ภายใน 2 ปี เราจะถอนเมื่อไรก็ได้ คือหมายถึงว่า แจ้งเขาไปล่วงหน้าแล้วจะมีผลบังคับใน 12 เดือนหลังจากนั้น

ประธาน: เพราะฉะนั้นประเด็นที่ไม่ผูกมัดแบบถาวรใช่ไหม เพราะฉะนั้น เรายังมีสิทธิเคลื่อนไหวได้ คุณเอาวิวมาเลยมา รัฐสภานี้แต่อย่ามาเทนมก็แล้วกันมันเหม็นเหลือเกิน ต้องขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มาช่วยสนับสนุนทั้งฝ่ายรัฐสภา และทั้งฝ่ายทางข้าราชการที่มาชี้แจงให้เรา ต้องขอขอบคุณท่านปลัดฯ คนแรกเลยวันนี้ เราได้เจอกันจัง ๆ เรายินดีที่ได้ฟังท่าน ทุกคนตั้งใจฟังท่านมาก เพราะท่านก็คือ สถาปนิกของ FTA คนหนึ่ง นอกเหนือจากคนซื้อทักซิโด้แล้ว ผมต้องขอขอบคุณท่านรองปลัดฯท่านพิศาล แล้วก็ท่านอธิบดีทุกท่าน

วันนี้เป็นประโยชน์มากต่อพวกเรา และทุกท่านที่ได้เข้าร่วมวันนี้ ได้เป็นประโยชน์มาก เราจากกันด้วยความคิดเห็นอาจจะไม่ตรงกันนักก็ได้ แต่หลายเรื่องเราเริ่มกระจ่างขึ้น เราเริ่มฟังเหตุผลจากท่านได้มากขึ้นก็เป็นสิ่งที่ดี อาจจะลดอุณหภูมิของการวิพากษ์วิจารณ์กันหน่อยบ้าง ไม่น่าอาจจะมีประเด็นใหม่ขึ้นมาก็ได้ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับสหรัฐอเมริกา ตอนนี้ก็รู้สึกว่ามี Furnish (จัดหา/จัดให้) หรือ Heat (อุณหภูมิ) สูงมากในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะท่านไปดูที่ผลกระทบเมื่อวานนี้เดินขบวนไปตั้งเป็นหมื่นต่อด้าน FTA สหรัฐฯ กับทั่วโลก โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับยา แล้วนายกฯ ก็ได้ประกาศในที่

สาธารณะเลย บอกจะไม่ให้ทรัพย์สินทางปัญญาต่อสหรัฐอเมริกาเป็น
อันขาด ขอขอบคุณมากทุกท่าน ขอปิดประชุม

*****

สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้: ปฐมเหตุ และทางออก³

สถานการณ์ชายแดนใต้: บทสำรวจเบื้องต้น

เหตุการณ์ความรุนแรงรายวันที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้รับความสนใจในหมู่ชาวไทยเป็นอย่างมาก ไม่เพียงแต่คนไทยเท่านั้นเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซียก็ให้ความสนใจเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ประเทศมหาอำนาจต่างๆ พยายามที่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือในการปราบปรามขบวนการก่อการร้าย เช่นเดียวกับที่

---

³ อัมพร สีทา. รายงานสรุปผลการเดินทางไปศึกษาดูงานและประชุมสัมมนาเพื่อติดตามสถานการณ์ชายแดนใต้ ณ จังหวัดสงขลา และจังหวัดปัตตานี ในระหว่างวันที่ 29 - 30 กรกฎาคม 2547

เคยทำในอัฟกานิสถาน และอิรัก เนื่องจากมองว่าประเทศไทยนั้นถูก
ขบวนการก่อการร้ายคุกคาม และมีสายสัมพันธ์ที่โยงใยกับขบวนการ
ก่อการร้ายสากล แม้ว่ารัฐบาลไทยจะลดทอนกระบวนการก่อความไม่
สงบในพื้นที่ชายแดนได้ว่าเป็นเพียง “โจรกระจอก” แต่เหตุการณ์ความ
ไม่สงบกลับทอดยาวเกินความถี่ปี และยังไม่คลี่คลายเท่าที่ควร
ดังนั้น คณะกรรมาธิการ จึงพยายามแสวงหาทางออกด้วยสันติวิธี
โดยหวังว่าจะเป็น การแก้ไขปัญหาย่างยั่งยืนอย่างแท้จริง

ในโอกาสนี้รองผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลาได้กล่าวรายงาน
และให้ข้อมูลว่าสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ไม่สงบในพื้นที่ชายแดนได้
นับตั้งแต่วันที่ 4 มกราคม 2547 เรื่อยมาจนถึง วันที่ 28 เมษายน
2547 จวบจนปัจจุบัน ได้ส่งผลกระทบต่อพื้นที่จังหวัดสงขลา
โดยเฉพาะพื้นที่อำเภอเทพา, อำเภอจะนะ, อำเภอสะบ้าย้อย, อำเภอนาทวี
และอำเภอสะเดา และพื้นที่มัสยิดสุโสะ ตำบลธารคีรีแห่งนี้ได้มี
ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีบางท่านได้เข้ามาเยี่ยม และมีการ
พูดคุยใน 2 - 3 ประเด็นได้แก่ ประเด็นที่เกี่ยวกับทุนการศึกษา และ
ประเด็นที่เกี่ยวกับส่งเสริมอาชีพแก่ประชาชนในพื้นที่ในขณะเดียวกัน
ส่วนราชการที่ปฏิบัติงานในพื้นที่ไม่ว่าจะเป็นแม่ทัพภาคที่ 4
ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 ก็ได้เข้ามาเยี่ยมเยียนด้วยความห่วงใย
โดยไม่มีการละทิ้งแต่อย่างใด

จากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้
ที่ผ่านมาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากเนื่องจากเป็นภาพสะท้อนที่สำคัญ
ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งคณะกรรมการการ
ต่างประเทศมีความเห็นต่อเรื่องนี้ คือ การแก้ไขปัญหาทหารภาคใต้ของเรา

จะต้องเริ่มต้นด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซียรวมถึงการเสริมสร้างความสัมพันธ์ทั้งในระดับรัฐต่อรัฐ และประชาชนต่อประชาชน เนื่องจากประชาชนที่อาศัยในแถบนี้มีความเป็นพี่น้อง และเครือญาติสูงมากกล่าวคือ มีลักษณะเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic group) เดียวกันที่พรมแดนไม่สามารถแยกขาดจากกันได้

สอดคล้องกับคำกล่าวของสมาชิกวุฒิสภาแห่งมาเลเซีย กล่าวคือ ในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเรา(มาเลเซีย) ก็รู้สึกเช่นเดียวกัน เพราะคนไทยในภาคใต้มิได้เป็นแค่เพื่อนแต่เปรียบเสมือนครอบครัวเดียวกัน ดังนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นมิใช่เป็นปัญหาของใครคนใดคนหนึ่ง หากแต่เป็นปัญหาที่ต้องร่วมกันแก้ไขทั้งในระดับประชาชนต่อประชาชน และรัฐต่อรัฐ ซึ่งหวังเป็นอย่างยิ่งว่าปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นนี้อาจจะคลี่คลายในเร็ว ๆ นี้

ในการลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลข้อเท็จจริงที่อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา และมัสยิดกรือเซะ จังหวัดปัตตานี รวมถึงการประชุมหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่เสมอ พบว่า ขณะนี้ประชาชนรู้สึกหวาดผวากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมาก และต้องการลี้ภัย เหตุการณ์ร้าย ๆ ที่เกิดขึ้น และไม่ต้องการให้เรื่องนี้ยืดยาวออกไป ส่วนหนึ่งอาจจะเพราะความหวาดกลัวสิ่งที่ไม่คาดคิดที่จะเกิดขึ้นซ้ำซ้อน และขอให้รัฐบาลจ่ายเงินชดเชยแก่ครอบครัวที่ได้รับความสูญเสีย และการบรรเทาทุกข์ช่วยเหลือทางด้านศาสนา คือ การคัดสรรตัวแทนเพื่อไปทำพิธีฮัจญ์ที่นครเมกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย

กรณีการสังหารที่มัสยิดกรือเซะที่เป็นข่าวโด่งดังไปทั่วโลก นั้นมีเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับรัฐมนตรีท่านหนึ่ง กล่าวว่ามีชาวเขาจาก

เชียงรายมาเสียชีวิตที่มีสยิดแห่งนี้ถึง 8 ราย และผู้ตายส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ติดยาเสพติดแทบทั้งสิ้น แต่จากการสอบถามอุสตาซ หรือครูสอนศาสนาที่อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาสพบว่าชาวเขาทั้ง 8 คนยังมีชีวิตอยู่ และเป็นนักเรียนที่เรียนดีมาก ซึ่งหน่วยงานความมั่นคงต่าง ๆ ได้ไปสอบถามข้อมูลจากอุสตาซก็เห็นจริงตามนั้น ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ที่อยู่เชียงรายกลับไปแจ้งพ่อแม่ของเด็กเหล่านี้ว่าลูกหลานของพวกเขามาภาคใต้เพื่อฝึกอาวุธ ซึ่งไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด ต่อมาอุสตาซถูกยิงตายต่อหน้าลูกเมีย จึงได้มีการสอบถามไปยังข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในหน่วยงานต่าง ๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ได้คำตอบในทำนองที่ว่า “ทหาร ตำรวจก็ตายทุกวัน อุสตาซ ตายบ้างคงไม่เป็นไรหรอก” ทศนะคดีดังกล่าว นอกจากจะไม่ใช้การแก้ปัญหาแล้วยังทำให้ปัญหานี้เพิ่มขึ้นอีก เพราะมีความหวาดระแวงไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ยิ่งไปกว่านั้น เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงทัศนคติของผู้ที่ดูแลปัญหาบ้านเมืองต่อการใช้ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อมวลชนหากความผิดพลาดอันนี้เป็นความผิดพลาดทางการข่าวสิ่งที่เราต้องเร่งแก้ไข คือ การปรับปรุงหน่วยงานข่าวทั้งหมดให้ดียิ่งขึ้น หากความผิดพลาดดังกล่าวเป็นความจงใจในการเบี่ยงเบนประเด็นความสนใจของประชาชนเป็นเรื่องที่อันตราย และจะต้องมีผู้ที่แสดงความรับผิดชอบในกรณีดังกล่าวด้วย

สถานการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เราเห็นว่าการนำผู้ที่ไม่เข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณี หรือวัฒนธรรมอิสลามเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ที่มีปัญหาอยู่แล้ว เป็นการสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นอีก นอกจากนี้

32 ชีวิตที่จบลงที่มีสยิดหรือเซะล้วนแต่เป็นคนต่างถิ่น เช่น อำเภอ

เสบ้าย้อย อำเภอนาทวี อำเภอมะลัน และอำเภอกองปินัง ในจำนวนนี้มีชาวเขา 1 ราย และศพที่ไม่มีผู้แสดงตัวเป็นญาติอีก 1 ราย ซึ่งสาเหตุสำคัญที่ญาติไม่มาแสดงตนเนื่องจากกลัวการถูกลงโทษจากรัฐบาลเพราะรัฐบาลประกาศว่าจะมีการสืบสวนในเชิงลึก และจะเอาผิดกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด เป็นต้น

จากเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น ประเทศไทยถูกประณามในเรื่องของการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่เป็นที่น่าประหลาดใจที่องค์กรนิรโทษกรรมสากล , Amnesty International และองค์กรอื่น ๆ ที่ดูแลในด้านการละเมิดสิทธิมนุษยชนในต่างประเทศกลับมีท่าทีนิ่งเฉยในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในภาคใต้ของไทยเป็นอย่างมาก ซึ่งเราก็ได้ทำการประณามและประท้วงอย่างรุนแรงไปแล้ว ข้อสังเกตที่เราตั้งขึ้นมา คือ การละเมิดในภาคใต้นั้นเกิดกับชาวมุสลิมใช่หรือไม่ ซึ่งทัศนคติของชาวตะวันตกที่มีต่อชาวมุสลิมก็ไปในเชิงลบ หรือผู้ก่อการร้ายอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังมีความพยายามในการโยนโยนเหตุการณ์ไม่สงบในภาคใต้กับประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซีย อินโดนีเซีย รวมถึงกลุ่มก่อการร้ายในอัฟกานิสถานและตะวันออกกลางอีกด้วย

สาเหตุของการก่อความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้: บางแง่มุมที่รอการพิสูจน์

เจ้าหน้าที่ระดับสูงได้ชี้แจงรายละเอียดในเรื่องของการโจมตีเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างมีที่มาที่ไปที่น่าสนใจดังนี้ การก่อความไม่สงบหรือบางคนอาจจะเรียกว่าการก่อร้ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นมีวิวัฒนาการขึ้นมาตั้งแต่เริ่มต้นสมัยที่อยู่จังหวัด

ยะลา ปัตตานี นราธิวาส ตั้งแต่ปี 2540 เป็นต้นมา มีการลอบยิงเจ้าหน้าที่ จนถึงในวันนี้ตำรวจที่จักรยานยนต์ เป็นสายตรวจถูกลอบยิง ประทศบยงเสียชีวิตไปหลายคน พิกาก็หลายคน คนร้ายมีความชำนาญในการลอบยิงเป็นรายบุคคล พัฒนาเป็นการโจมตีที่พัทสายตรวจเมื่อปี 2544 ที่พัทสายตรวจนั้นถูกลอบโจมตีวันเดียวประมาณ 7 แห่ง เจ้าหน้าที่เสียชีวิต 2 คน ในวันเดียว ประมาณเดือนธันวาคม 2544 นี้เป็นพัฒนาการของคนร้าย แล้วก็มีการลอบวางระเบิดในปัตตานี ที่เดียว 8 จุด ทำให้ตอนนั้นผู้การฯ(ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด) ปัตตานีถูกย้ายเข้าไปอยู่ในกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 เนื่องจากบกพร่อง เพราะตำรวจที่อยู่ที่ป้อมนั้นทำไมถูกวางระเบิด นี่คือการพัฒนาการคนร้าย

สำหรับขั้นที่ 3 นอกจากการโจมตีพัทสายตรวจ ป้อมยาม ตำรวจ ปล้นปืนตำรวจ ฆ่าตำรวจแล้ว มีการปล้นปืนหน่วยทหาร คือหน่วยทหารพัฒนาที่ 4 อำเภอธารโต จังหวัดยะลา และหน่วยทหารพัฒนาที่ 12 อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส ฆ่าทหารตายไป 4 ศพ ปล้นปืนไปหลายสิบกกระบอกไปปล้นปืนหน่วยคุ้มครองรักษาป่าของกรมป่าไม้ที่อำเภอธารโต ฆ่าเจ้าหน้าที่ปล้นปืนไปได้หลายกระบอก จังหวัดยะลา แล้วก็ไปปล้นปืนลูกซองของหน่วยรักษาป่าที่จังหวัดนราธิวาส คืออำเภอระแงะ หลังจากนั้นก็มี การส่งเด็กวัยรุ่นแนวชนไปลักไปปล้นปืนขององค์กรที่ทำงานรองแม่ทัพฯ พุดซึ่งเป็นการพัฒนาแล้ว ทำให้เจ้าหน้าที่หวั่นเกรงว่า ถ้าปืนอยู่กับชาวบ้านนั้นจะต้องถูกปล้น จะต้องถูกลักก็เลยเรียกปืนไว้ที่อำเภอทำให้กองกำลังประชาชนที่อยู่ในหมู่บ้าน ตำบล ไม่มีอาวุธปืน อันนี้จึงเกิดเป็นช่องว่างตรงนี้

ผมจะเรียนท่านว่านี่คือการพัฒนาการของฝ่ายคนร้ายที่ดำเนินการเป็นระบบ หลังจากมีการปล้นปืนของหน่วยป่าไม้ ปล้นปืนของทหารแล้ว ท้ายที่สุดก็มีการปล้นปืน กองพันทหารพัฒนาที่ 4 เป็นจุดสุดท้าย เริ่มต้นจากหน่วยเล็ก ๆ พัฒนาเป็นการฝึกเด็ก และเยาวชนกระทำต่อเจ้าหน้าที่ ที่นี้เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ผมก็เลยไปกระชั้นตรวจตระเวนชายแดนถึงได้เข้ามา เข้ามาทำไม เข้ามาคุ้มครองเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธร ไปช่วยเฝ้าเวร เฝ้ายาม เพราะตำรวจภูธรอยู่ไม่ไหว เพราะว่าป้อมยามได้ถูกปล้นถูกฆ่า ถูกโจมตีก็เอา ดชด. ไปช่วยไปเฝ้าอยู่ในป้อมยามตำรวจ ไปตั้งฐานในหมู่บ้านใกล้สถานีตำรวจ หรือไปตั้งฐานอยู่ในสถานตำรวจ ไปช่วยตำรวจภูธรก็ส่งเข้ามา ๆ ตำรวจภูธรภาค 4 เข้ามาช่วย ก็เกิดเหตุการณ์ 28 เมษายน 2547 ทำไมจึงเอาเข้ามาเกี่ยวข้องกับตรงนี้ เพราะว่า ดชด. ไปตั้งฐานอยู่ที่ตำบลบาเจาะ จังหวัดนราธิวาส ก็มีคนร้ายกลุ่มนี้ เยาวชนกลุ่มนี้เข้ามาโจมตีฐานตำรวจ ดชด. แล้วก็ถูกยิงตาย 8 ศพ แล้วก็ตำรวจ ดชด. บาดเจ็บ 5 คน แต่ที่กรือเซะที่ ดชด. เข้าไปเฝ้า ตำรวจภูธรที่กรือเซะ ดชด. ศพแรกที่ตายถูกจับตายที่กรือเซะเหมือนกัน

เมื่อเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นเราก็ ننังดู ศึกษาเอกสารกันว่าจากที่ท่านรองแม่ทัพภาคที่ 4 ได้พูดถึงเมื่อสักครู่นี้ เราก็พบเอกสาร จีฮัต ที่ปัตตานี หรือการติดตามแนวทางของพระเจ้าที่ปัตตานี ก็พบว่าในการผลิตเอกสารชิ้นนี้ขึ้นมาเมื่อเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 2002 ที่บ้านกวานลอดินยอ อยู่ที่รัฐกลันตัน มาเลเซีย ผมได้อ่านเอกสารนี้แล้วก็แปลเอกสารนี้มอบแจกจ่ายให้ทางกองทัพภาคที่ 4 ก็ได้รู้ว่าได้มีโต๊ะครูคนหนึ่งจากการที่สอบสวนเด็กและเยาวชนที่จับได้วันนั้น เขาบอกว่า

ได้มีโตะครูคนหนึ่งเขาเรียกว่าเปาะชู อันแซร์ เปาะชู อันชัน อยู่ที่ กวานลอดตินยอ มาเลเซีย รับสมัครโตะครูต่าง ๆ เข้าไปเรียนวิชาอยู่ยงคง กระพันเด็กคนนี้เล่าให้ผมฟัง บางคนก็จ่ายค่าเล่าเรียน 3 - 5 หมื่นบาท ะดับ 1 - ระดับ 7 ก็มีโตะครูหลายคนที่ไม่ไปเรียน โดยเฉพาะอุซเซ อุโตะ อุซเซยาร์ ที่ท่านพูดเมื่อสักครู่นี้ไปเรียนแล้วโตะครูก็แจกเอกสารนี้มาให้ แล้วเอาเอกสารนี้มาสอนต่อที่มีสยิตตามปอเนาะต่าง ๆ มาสอน มาเผยแพร่ จากเอกสารนี้มาเผยแพร่ที่จังหวัดชายแดนภาคใต้สาม จังหวัด เสร็จแล้วแต่ละคนที่มาเผยแพร่ มาหาสมาชิก 10 - 15 คน สำหรับเผยแพร่ต่อไปเรื่อย ๆ เหมือนแอมเวย์ 1 คนหาสมาชิก 10 คน ขยายไปเรื่อย ๆ เป็นรูปของการค้าแบบสายตรงแอมเวย์ เพราะฉะนั้น ผมไม่แน่ใจว่าขณะนี้สมาชิกที่เรียนวิชาการต่อสู้ยึดเท่าไร แต่การที่ เราไปค้นบ้าน มะแซ อุซง เขาบอกเขาต้องสร้างพวกนี้ให้ได้เป็น แสนคน แนวร่วมแสนคนมีทหารบ้านอย่างน้อย 1 คน ต้องมี คอมมานโดประมาณ 300 คน ครบหรือยังไม่ครบ แต่ไม่แน่ใจแต่เขามี ความคิดว่าจะต้องสร้างคอมมาโดมาเป็นจี้ยึดอิสลาม 300 คน ในสาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ แล้วก็ยังมีทหารบ้านอีก 3,000 คน แล้วก็ เป็น สมาชิกหนึ่งแสนคน นี่คือนโยบายทำงาน วิธีการก็นำเอาความรู้ ทางด้านประวัติศาสตร์ปัตตานีมาแล้วว่าปัตตานีเคยเป็นรัฐเอกราช เคยเป็นดินแดนของตนเอง เคยมีกษัตริย์ของตนเอง แต่ถูกรุกรานโดย นำเอาหลักศาสนามาบูรณาการกับหลักประวัติศาสตร์ปัตตานีว่า ในสมัยท่านศาสดาก็เคยต่อสู้กับชาวมุซาริก เพราะฉะนั้น การต่อสู้ของ เรานั้นต้องเป็นความชอบธรรม เขาจะต้องต่อสู้

เอกสารนี้ผู้เขียนชื่อว่าคาซุสึก ซึ่งเป็นชื่อแปลกอยู่ที่ กวานลอคตินยอ รัฐกั้นตัน มาเลเซียที่ผลิตเอกสาร ผมกำลังติดต่อ ประสานกับสันติบาลว่าจะขอพบโต๊ะครูคนไหนหน่อยแต่ไม่ได้พบ ซึ่งไม่ ทราบว่ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าผู้ที่ผลิตเอกสารนี้ ผมเล่าไปถึงว่าเมื่อเกิด เหตุการณ์ขึ้นมาเราได้มีการศึกษาจากเอกสารที่ท่านไปตรวจค้น บ้านโต๊ะครูต่าง ๆ ก็รู้ว่าเป็นขบวนการขึ้นมา การที่กลุ่มเด็ก และ เยาวชนเข้ามาศึกษากับโต๊ะครู โดยเฉพาะครูโรงเรียนปอเนาะ ครุศาสตร์แบบนี้ที่ไปรับความรู้มา เขาเรียกปออุดอร์ แปลว่าเยาวชน เพื่อกู้เอกราชปัตตานี ปออุดอร์ ที่ท่านถามว่ากลุ่มอะไร กลุ่มเพื่อกอบกู้ เอกราชเพื่อปัตตานี พุดตรง ๆ อย่างนี้ก็เกิดเป็นกลุ่มปออุดอร์ขึ้นมา ซึ่งนายมะแซ อูเซ็ง ก็มีบทบาท นายแวชะยา นายยูโซะก็มีบทบาทใน สามจังหวัด คือ แบ่งพื้นที่กันออกไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ตั้งแต่การ ปล้นปืนมาตลอดมา ยิ่งป้อมยามตำรวจเราก็บอกว่าจะผิดพลาดก็ไม่ได้ เพราะหน่วยราชการที่ส่งเจ้าหน้าที่จากภาคกลางมาสอบสวนเรื่องนี้ ผมเองในพื้นที่ผมผมก็ต้องดูเขาการสอบสวนของหน่วยสอบสวนกลาง ลงมาช่วงนั้นเกิดปัญหานิดหนึ่งว่าได้มีการใช้วิธีทางลัด ของเราใช้สอบ พยานไปซัก ไปตาม ไปเก็บ อะไรทำนองนี้ ก็เกิดเหตุการณ์ขึ้นมา อื้อฉาวในเรื่องของ เข้าคุก โดยเฉพาะ นายตอเลาะ มะแต อยู่ที่อำเภอ ยะหา จังหวัดยะลา ถูกอุ้มไป 2 ศพ หายตัวไป ยาโก๊ะเดกก็หายตัวไป ก็ว่าตำรวจอุ้มไป นายซอฟาก็ถูกอุ้มไป อาทิตย์ วันที่ 28 ตุลาคม ก็ถูกยิงแล้วก็ปะทะกับตำรวจ ปะทะกับกันอย่างไรถูกอุ้มไป 7 วัน แล้ว นายทหารว่าอย่างนั้น พอข่าวออกมาความเดือดร้อนชิงชังก็เกิดขึ้น

สาเหตุและเงื่อนไขในการโจมตีสี่ประการ

ข้อที่หนึ่ง ความเชื่อว่าวิชาอาคมที่เขาไปเรียนกับครูโตะสุที่รัฐกลันตันนั้นมีความเป็นจริง เชื่อกันจริงว่าวิชาอาคมที่เขาไปเรียนมาจริง เชื่อว่าเมื่อเขาไปกระทำต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหารมองไม่เห็น ถึงมองเห็นก็ยิงไม่ออก ถึงยิงออกไม่ยิงไม่ถูก ถึงยิงถูกก็ยิงไม่เข้า เขาเชื่ออย่างนั้นนะครับ ผมถามเด็กพวกนั้นที่ถูกควบคุมตัว มีงเชื่อไหมบอกเชื่อ ถ้ามันไม่ตายสักศพเขาเชื่อ แต่เขาว่าคุณสังเกตุไหมว่าตอนปล้นปืนที่ 4 มกราคม มีใครตายสักคนไหม ไม่มี เพราะว่าใช้วิชานี้ นั่นแหละพวกนี้เชื่อว่าถ้าจะเป็นอย่างวันที่ 4 ได้เพราะความจริงวันที่ 28 ไม่เป็นอย่างที่วันที่ 4 วันที่ 4 ไม่มีใครตายสักคน แต่วันที่ 28 เจ้าหน้าที่ยิงตาย 106 ศพ แต่นั่นสร้างความเชื่อในหมู่เด็ก และเยาวชน

ข้อที่สอง เกิดความศรัทธาในพระเจ้าเขาบอกว่าถ้าปฏิบัติ คุณออกจีฮัด ออกมาต่อสู้อาณาจักรของรัฐซอลเล็ม ซอลเล็ม เป็นการที่รุกรานชนชาติมาลายูสมัยอดีตจนกระทั่งปัจจุบัน ถ้าฝ่ายเจ้าหน้าที่ของรัฐ คุณทำได้ คุณก็จะได้ผลประโยชน์ ได้รับการตอบแทนในโลกหน้า ถ้าพวกคุณตาย ผู้ที่กระทำพวกจีฮัดท่านก็จะเข้าสวรรค์ เพราะถือว่าท่านได้กระทำตามหน้าที่ในฐานะผู้จีฮัด คนถามว่าการกระทำคือการจีฮัด กล่าวได้เลยว่าเป็นการจีฮัด ได้รับผลตอบแทน เขาเชื่ออย่างนั้น ก็เขาบอกว่าเมื่อมุสลิมถูกข่มเหงรังแก สมัยตั้งแต่หะยีสุหลง โตะมีนา เขาถูกอุมฆ่า เกิดชาวมุซริก คือ ชาวที่ไม่ใช่มุสลิม แล้วก็นายยา โตะเตเด ก็ถูกฆ่า นายซอฟาก็ถูกฆ่าต่อเลาะห์ถูกฆ่า โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการยุติธรรม เพราะฉะนั้นการต่อสู้ถือเป็นการชอบธรรมสำหรับเขา เป็นการปกป้องชาวมุสลิม เป็นการชอบธรรมนี้คือการ

จี้อัดของเขาข้อ 1 ท่านนิมรอนจริงไม่จริงผมไม่ทราบ ผมอ่านจากเอกสารนะครับ เพราะรัฐบาลสยามเขาบอกกระทำต่อมุสลิมอย่างนี้ เป็นสิ่งที่ชอบธรรมด้วยความตอบโต้ นี่คือการศรัทธาในพระเจ้าว่า ถ้าเขาทำอย่างนี้แล้วเขาได้รับการตอบแทนถึงแม้เขาจะตายทำไมเด็กพวกนี้ถึงตาย 106 ศพ โดยใช้เพียงแค่มืดไปสู้ เพราะเขายินดีตายเพื่อพระเจ้า เพราะเขาทนไม่ได้ต่อการกระทำร้ายต่อพวกเขา เพราะฉะนั้น ผมบอกท่านตรง ๆ ว่าในข้อนี้หมายความว่ากระทำใด ๆ ที่กระทำพวกเขาอย่างเปิดเผย ไปอ้อม ไปฆ่าเขา นี่ก็ คือ เป็นสิทธิที่เขาจะตอบโต้

ข้อที่สาม เหตุผลที่เขาทำวันนั้น รู้สึกความเป็นชาตินิยมเนชั่นแนลลิซซึม (Nationalism) มาเลย์ คือความรู้สึกว่าตัวเองเป็นมาลายู เป็นคนละชาติกัน คนสยามมากระทำเขา เขาตอบโต้เขาเป็นคนมาลายูตอบโต้คนสยาม นี่ความรู้สึกของเขาเป็นอย่างนั้น ในเอกสารพูดถึงความเป็นมาลายูของเขา เขาไม่ได้เป็นคนไทย เขาไม่ได้เป็นคนสยาม คำว่าสยามคือพุทธในความหมายของที่นี่สามจังหวัดภาคใต้ ถ้าบอกไอ้พวกสยามนี้หมายความว่าดูถูก พอใครบอกมึงเป็นคนสยามไม่ใช่ กูไม่ใช่สยาม กูมาลายู ความหมายมาลายูมีสองนัย เหมือนเหรียญสองด้าน คนที่บอกมาลายูหมายถึงอิสลาม อีกด้านหนึ่งเป็นชาติ อีกด้านหนึ่งเป็นอิสลามมาลายูหมายถึงทั้งอิสลามกับความเป็นชาติมาลายูด้วย คนอิสลามที่นี่ถ้าเขาเป็นมาเลเซียถ้าคนมาเลเซียบอกคนสยาม เขาโกรธ เขาบอกว่าคนสยามนี้หมายถึงคนที่นับถือศาสนาพุทธ แม้การสู้ครั้งนี้เพราะเกิดจากความเป็นเนชั่นแนลลิซซึม ความรู้สึกที่เป็นชาติมาลายู การต่อสู้ครั้งนี้เขาไม่ได้ต่อสู้กับชนมาลายูด้วย เขากำลังต่อสู้กับคนสยาม แล้วมีคำถามว่า ทำไมเขากระทำกับ

คนมาลาญต์ด้วยกัน เช่น มุสลิมด้วยกัน ดำรวจ ทหาร เพราะพวกนั้น พวกมูนาฟิก เพราะผมมารับราชการเพื่อมารับราชการเพื่อมารับใช้ ชาวสยามและไปกระทำต่อคนมุสลิมด้วย เขาบอกว่าพวกนี้เป็นมูนาฟิก อันดับแรกเขาบอกว่าต้องยิงพวกมูนาฟิกเสียก่อน มูนาฟิก คือ พวกมุสลิมที่ไปเข้าข้างสยามไปเข้าข้างรัฐบาลแทนนี่คือคำอธิบายใน บัตตานี ผมไม่ได้พูดเอง ผมอ่านคำอธิบายในนั้น

ข้อที่สี่ ในขณะที่เขาไปทำวันที่ 28 เมษายน 2547 เพราะเกิดจากความเกลียดชัง เจ้าหน้าที่อันเนื่องมาจาก ประการแรก ความเป็นชาติมาลาญต์ ประการที่สอง ความเป็นมุสลิม ประการที่สาม เชื่อว่าสิ่งนั้นศักดิ์สิทธิ์ และสุดท้ายความเกลียดชัง ก็เจ้าหน้าที่ไปอุ้มไป ฆ่าพวกเขา เขาว่าอย่างนั้น และเกิดไม่สิ่งที่ชอบธรรม นี่จึงเป็นการ ดอบได้ การเกลียดชัง เพราะฉะนั้นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นขณะนี้เขาบอก ไม่ใช่เรื่องของศาสนานะครับ ศาสนาเป็นเพียงเครื่องมือเอามือใช้ ประกอบแต่เป็นสงครามระหว่างชนชาติต่อชนชาติ มาลาญต์กับสยาม เขาว่าอย่างนั้นเป็นการต่อสู้ระหว่างชนชาติมาลาญต์กับคนสยามไม่ใช่ เรื่องศาสนา แต่เอาศาสนาเป็นส่วนประกอบเป็นเครื่องมือประกอบใน คำอธิบายในการต่อสู้ ทุกอย่างในเอกสารเล่มนั้น ท่านเอาไปศึกษาให้ ลึกซึ้ง เข้าใจมากขึ้น แล้วเขาบอกว่าในการกระทำครั้งนี้เป็นเรื่องของการ ฝึกจิต ท่านจะแก้อย่างไร ถ้าเป็นปัญหาหลักที่จะต้องช่วยกันคิด ที่นี้เรา ก็มองภาวะเหตุการณ์ ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์วันที่ 28 เมษายนนี้มี อะไรหลาย ๆ อย่างที่เราพอจะลำดับให้ท่านเห็นนิตหนึ่งว่า อะไรเกิดขึ้น ก่อนหน้านี้นี้ แล้วทำไมไม่มาเกิดตอนนี้

LIRT

สาเหตุ และเงื่อนไขที่เป็นปัจจัยเร่งให้สถานการณ์สงบ

ข้อที่หนึ่ง ข้าราชการไม่ต้องพูดถึงแล้ว ที่มาอยู่พื้นที่นี้เป็น การตอบแทนในพื้นที่สามจังหวัดภาคใต้ระดับหัว เป็นการตอบแทนจากการทำความดีในพื้นที่อื่น แล้วก็มาตอบแทนตำแหน่งที่พื้นที่ตำแหน่ง พออยู่ปีหนึ่ง ก็ย้ายกลับไป นราธิวาส ปัตตานี ยะลา เป็นพื้นที่เข้ามา ตอบแทนความดีสำหรับข้าราชการ กระทำความดีในจังหวัดอื่นแล้วก็มา ให้ตำแหน่งที่นี่ ไปอยู่ปีหนึ่งก็กลับ แล้วจะอยู่เพื่ออะไร เขาอยู่เพื่ออะไร ตอบหน่วยซี เพราะฉะนั้น ชาวบ้านจะไปฟังข้าราชการคงจะยาก

ข้อที่สอง ข้าราชการที่อยู่พื้นที่นี้เขาบอกว่ามาซ้อลเส็ม กับเขา มากระทำร้ายต่อเขา ไม่ได้ช่วยเหลือเขา เพราะฉะนั้น เขาจะ ฟังข้าราชการไม่ได้ ข้าราชการเป็นที่ฟังยากพวกชาวบ้านเขาว่าอย่าง นั้น ฝ่ายปกครองผิดแล้วนะครับ อันนี้อย่าฟ้องผมนะครับ เพราะหน่วย ของผมเอง ผมไม่ได้ไปว่าฝ่ายทหาร ฝ่ายปกครอง ตำรวจที่มาอยู่ที่นี้ มักจะอยู่สักแป๊บหนึ่ง หายไปย้ายออกไป ๆ เพราะฉะนั้น ตำรวจตระเวน ชายแดน 2 ศพ ถูกเหยียบเพราะความไม่เข้าใจ หาว่าเป็นพวกนินจา ตำรวจตระเวนชายแดนอยู่ ๆ ก็ถูกเหยียบนี่คือความบกพร่องในเรื่อง การบริหารบุคคลของกรมตำรวจเอง ผมยอมรับ ผมไม่ได้ตำหนิฝ่ายอื่น นะครับ ขอโทษเพราะฉะนั้น ชาวบ้านบอกว่าจะฟังพาข้าราชการไม่ได้ หรือจะไปฟังข้าราชการการเมืองปรากฏว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกรณีการ จับกุมเจไอก็ดี การจับกุมคนมุสลิมในลาว เขมร กิติ การจับกุมที่อื่น นักการเมืองไม่ได้เข้าข้างประชาชน ไม่ได้ปลอบใจประชาชนไม่ได้ให้ ความหวังอะไรเลย ซ้ำยังพูดว่ามาเลเซียจับมากกว่านี้อีกไม่เห็นเขา เดือดร้อนอะไร นักการเมืองบางคนพูด ผมได้ยินกับหูปราศรัยในที่

ชุมชนบอกว่าจับถูกต้องแล้ว เพราะว่าการทำร้าย ชอบธรรมแล้วไปจับเขา บางครั้งไปจับเขาไปถามว่าที่นายเจ๊ะอา ถูกจับท่านรู้ไหมบอกผู้เจ้าหน้าที่เขาจับไป ถ้าคุณอยากจะนั่น เตี้ยวเขาก็ปล่อยกันเอง ถ้าไม่ผิด ปรากฏว่าทางตำรวจเขาปฏิเสธว่าไม่ได้จับแล้วเจ๊ะอา ก็ได้หายไปในกระท่งบัดนี้ เขาเรียกร้องให้รัฐมนตรีเอาตัวมาคืน อันนี้คือนักการเมืองเริ่มแสดงอาการออกมาให้เห็นว่าประชาชนฟังไม่ได้ เตี้ยวนี้หนังสือพิมพ์เขาบอกว่านักการเมืองในสามจังหวัดไม่มีการเคลื่อนไหวอะไรเลย แต่นักการเมืองที่อื่นต่างหากที่เคลื่อนไหวมีท่านบุญญา แต่ในสามจังหวัดเงียบกริบ ส.ว. เองก็เงียบ ไม่พูด ไม่กล่าวอย่างที่ว่า บัญชีตามตัว แล้วชาวบ้านหาที่ฟังไม่ได้ โต๊ะครูก็เหมือนกัน เมื่อก่อนก็ยื่นเอกสารยื่นแถลงการณ์บอกขอยุติให้การร่วมมือกับทางราชการ ปรากฏว่าเตี้ยวนี้โต๊ะครูก็เริ่มเป็นเป้าหมายที่ต้องถูกจับ

สรุปแล้วประชาชนสามจังหวัดตะพังโต๊ะครูก็ไม่ได้ จะฟังผู้นำศาสนาก็ไม่ได้ จะฟังนักการเมืองก็ไม่ได้ ฟังข้าราชการไม่ได้ เพราะฉะนั้นเขาบอกแบบนี้ประชาชนสามจังหวัดจนมุม อยู่ในภาวะที่จนมุม หาที่ฟังไม่ได้อีกแล้ว เพราะฉะนั้นคุณต้องช่วยตัวเอง หยิบไม้ หยิบปืน หยิบมีด หยิบอะไรก็ได้เอาหมด นี่คือปัญหาในสามจังหวัดที่แท้จริงสะท้อนให้ท่านเห็นแล้วจริงจุดไหนที่ผมยังพูดไม่หมด ผมยินดีจะพูดเพิ่มเติม

ขณะเดียวกัน เจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า การปล้นปืนที่กองพันพัฒนาที่ 4 นั้น บางกระแสได้ประณามทหารว่ามีการนำปืนไปขาย และสร้างสถานการณ์ทำให้ทหารเกิดความบอบช้ำในใจอย่างมาก ซึ่งก่อนหน้านี 27 เมษายน 2546 อาสาสมัครเราถูก

โจมตี และถูกปล้นปืนไปราว 28 กระบอก และปืนของ อพป. ถูกปล้นไปกว่าร้อยกระบอกทำให้ต้องยึดส่วนที่เหลือเข้าคลังทั้งหมด ณ ห้องเวลานั้นกองกำลังทหารถูกเคลื่อนย้ายออกจากพื้นที่ พตท. 43 ถูกยุบหน่วยงานความมั่นคงถูกลดบทบาทลง จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาพบว่า มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกันแต่อาวุธที่ใช้แตกต่างกันเหตุการณ์ 28 เมษายน 2547 บางคนถามว่าทำไมเจ้าหน้าที่เสียชีวิตน้อย คำตอบคือเจ้าหน้าที่ตื่นตัวตลอดเวลา คำถามต่อมา คือ ผู้ก่อการมีเพียงมิดทำไม้ เจ้าหน้าที่จึงใช้ปืนสังหารพวกเขา ข้อเท็จจริงคือ เจ้าหน้าที่ที่เสียชีวิตล้วนแต่ถูกฟันทั้งหมดคำถามคือเจ้าหน้าที่ที่มีปืนถูกมิดฟันได้อย่างไร คำตอบคือ เจ้าหน้าที่พยายามใช้ความนุ่มนวลแล้ว

จากการสอบถามผู้ที่ถูกจับกุม และมอบตัวที่แม่ทัพภาคที่ 4 นำไปดูแลที่บ้านพบว่าความกล้าเกิดจากการนำเอาคัมภีร์ 7 วัน 7 ชั้นตอน มาสวด และกินน้ำร่วมสาบานและก่อนจะออกมาให้มีการสูบบุหรี่ร่วมกันเพื่อให้เกิดความฮึกเหิมและโจมตีอย่างบ้าระห่ำ ส่วนการตายหมู่ที่มีสยิดกรือเซะนั้น ทางเจ้าหน้าที่ของเราที่สามารถพูดภาษายาวีได้พยายามจะเข้าไปเจรจาแต่กลับถูกยิงตายและผู้ก่อการได้ประกาศผ่านไมโครโฟนว่าจะสู้ตาย ณ มีสยิดแห่งนี้ เมื่อการเจรจาล้มเหลวฝูงชนเริ่มบิบบเข้ามามากขึ้น ทางเจ้าหน้าที่จึงต้องรีบเผด็จศึกก่อนค่ำให้ได้

เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปเรามาวិเคราะห์การข่าวของเราพบว่า มีไม่เพียงพอ และไม่ชัดเจนมากนักจนกระทั่งการพบเอกสารที่บ้านมะแซ อูเซ็ง การปฏิวัติ 7 ชั้นตอน นำไปสู่การวิเคราะห์ต่อไปและเอกสารชุดที่ 2 ที่เป็นประโยชน์มาก คือ มีครูสอนศาสนาชื่อมัสกัศยารวมอยู่ด้วย และ

ครูสอนศาสนาที่เสียชีวิตที่กรือเซะ 6 - 7 คนด้วย เมื่อไปค้นเอกสารที่บ้านมุสกีฮยา ทำให้ทราบถึงกระบวนการ และรายชื่อผู้เข้าร่วมในการแบ่งแยกรัฐปัตตานี

เรื่องดังกล่าวเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์อย่างมากโดยเฉพาะเรื่อง ไสยศาสตร์ และการบิดเบือนคำสอนทางด้านศาสนา ที่นำมาผูกโยงเข้ากับขบวนการแบ่งแยกดินแดน ลักษณะดังกล่าวทำให้เราได้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของผู้ก่อความไม่สงบจากเดิมการจัดตั้งกองกำลังบนป่าบนเขาที่ชัดเจนแต่ปัจจุบันลงจากเขาปะปนกับคนธรรมดา ซึ่งง่ายต่อการโจมตีเจ้าหน้าที่ของรัฐและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่เป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มคน

อย่างไรก็ตาม ทางกองทัพก็เปิดโอกาสให้ผู้ที่ยังหลงผิดเข้ามา “รายงานตัว” (มอบตัว) ไม่ถือว่าเป็นผู้ก่อการร้าย ขณะนี้มี “ผู้ร่วมสร้างสันติสุข” (ผู้ก่อความไม่สงบ) มารายงานตัวแล้ว จำนวน 272 ราย (ข้อมูล ณ วันที่ 30 กรกฎาคม 2547) อนึ่ง ภายหลังจากวันที่ 12 กรกฎาคม 2547 (ประกาศกฎอัยการศึก) เป็นต้นมา ยังไม่มีการจับกุมคุมขังผู้ก่อการร้ายแม้แต่รายเดียวหากมีการจับได้ก็ถือได้ว่าเป็นคดีทางด้านความมั่นคงและจะนำเข้าพิจารณาตัดสินในศาลทหารต่อไป

จากเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีผู้ถูกจับกุมแต่มีรายชื่อผู้ตายทั้งพระสงฆ์ โต๊ะอิหม่าม เจ้าหน้าที่และชาวบ้านเป็นต้น ทำให้เกิดคำถามว่าเจ้าหน้าที่ความมั่นคงของเราได้ปฏิบัติการที่เหมาะสมหรือไม่อย่างไร เพราะไม่มีการจับกุมเพื่อนำไปดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมเลยหากดูเผิน ๆ ก็คล้ายกับวิธีการปราบปรามยาเสพติด คือ การฆ่าตัดตอนนั่นเอง

ความร่วมมือ ความเข้าใจ และการเคารพในความหลากหลาย: ทางออกที่ต้องไปให้ถึง

ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหากจะคลี่คลายให้ลดระดับความรุนแรงลงเราต้องคุยกันในระดับวิถีคิดโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนทางศาสนาอิสลามซึ่งถือได้ว่าเป็นศาสนาแห่งวิถีชีวิต ต้องสร้างความกระจ่างในหลักคำสอนที่คลุมเครือ/พรัมมัวให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องไสยศาสตร์/มนตร์ดำ และในส่วนของหน่วยงานราชการสามารถแบ่งได้ 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นราชการส่วนท้องถิ่น และราชการส่วนกลาง ข้าราชการหน่วยงานต่าง ๆ ในท้องถิ่นเข้าใจปัญหาดีกว่าข้าราชการส่วนกลางมากทำให้ความคิดและวิธีการจัดการปัญหาแตกต่างกัน แต่อำนาจการสั่งการมักจะอยู่ในลักษณะของการรวมศูนย์เสมอ จึงต้องมีการปรับทัศนคติในเรื่องของการแก้ไขปัญหาลักษณะหนึ่ง นอกจากนี้เรื่องของการนำเสนอของสื่อมวลชนที่ใช้คำว่า “โจรมุสลิม” ได้สร้างบาดแผลฉกรรจ์ในใจของชาวไทยมุสลิมอย่างมากซึ่งเป็นสิ่งที่ควรจะมีการพิจารณาและนำเสนอข่าวให้มีความเป็นธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าห่วง และปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่เราเผชิญอยู่ขณะนี้ คือ ประชาชน 72 จังหวัด และคนชั้นกลางในเมืองนั้นไม่เข้าใจปัญหาเหล่านี้เลย ซึ่งสะท้อนออกมาในเว็บไซต์ของ www.Pantip.com สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติในเชิงลบต่อชาวไทยมุสลิม และมีแนวโน้มในการสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ใช้ความรุนแรงในการปราบปรามอีกด้วย เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจใน

เรื่องของความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมในหมู่คนไทยด้วยกันเอง
นั้นมีน้อยมาก

ขณะเดียวกันสมาชิกรัฐสภาแห่งมาเลเซียได้แสดงทัศนะ
ต่อประเด็นดังกล่าว ดังนี้ การหารีหรือร่วมกันระหว่างตัวแทนของ
ประชาชนของทั้งสองประเทศในครั้งนี้เป็นนิมิตหมายที่ดี ในการสร้าง
สัมพันธภาพที่แท้จริงให้เกิดขึ้นในภูมิภาค อย่างไรก็ตามทุกภาคส่วน
ของสังคมต้องมีความไว้วางใจกัน และต้องร่วมมือกันแสวงหา
ทางออกร่วมกันเพื่อจะได้ทำความกระจ่างและตระหนักในประเด็น
ปัญหาาร่วมกัน ซึ่งทางมาเลเซียมีความยินดีที่จะให้ความร่วมมือ
เพราะนอกจากจะแก้ปัญหาในไทยแล้วยังเห็นประโยชน์ต่อมาเลเซีย
ด้วย นอกจากนี้ การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้คิดนั้นสำคัญ แม้ว่า
บางกลุ่มจะมีแนวคิดในการแบ่งแยกดินแดน หรือแม้แต่การก่อตั้งรัฐ
อิสลามรัฐปัตตานี ก็ควรจะให้พวกเขามีโอกาสได้คิดอย่างน้อยๆใน
แง่มุมมองประวัติศาสตร์ท้องถิ่นตราบเท่าที่พวกเขายังไม่จับอาวุธ
หรือก่อความไม่สงบขึ้นในสังคม สุดท้ายการแลกเปลี่ยนข้อมูลของ
หน่วยงานความมั่นคงระหว่างมาเลเซียกับไทยที่จะทำให้อาจเกิด
ประโยชน์อย่างมากแก่สองประเทศ เพราะจะนำไปสู่การปรับแก้
กรอบความคิด วิธีการ ตลอดจนยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมต่อไป

ข้อสังเกต และเสนอแนะ

ในการสำรวจตรวจสอบข้อมูลข้อเท็จจริงจากหน่วยงาน
ต่างๆทั้งภาครัฐ องค์กรเอกชน และภาคประชาสังคม ทำให้พบ
ข้อสังเกตที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งของความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้ ก็คือ การทอดทิ้งจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่ทำให้พี่น้องชาวมุสลิมต้องเดินทางไปทำมาหากินในประเทศมาเลเซีย ปัจจุบันชาวไทยอาศัยอยู่ในมาเลเซียประมาณ 300,000 คน ซึ่งสามารถสร้างรายได้ถึง 5,000 ล้านบาท แต่การท่องเที่ยวใน 3 จังหวัดภาคใต้มีแค่ 3,500 ล้านบาทเท่านั้น เป็นภาพสะท้อนให้เราเห็นว่าการไม่ได้รับการเหลียวแลจากรัฐทำให้พวกเขาต้องพลัดถิ่น และดิ้นรนเพื่อแสวงหาทางออกด้วยตัวเอง ภาพการณ์เช่นนี้ไม่ต่างจากลูกที่ไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัวพอลูกติดยา หรือเป็นโจร เราจึงไม่อาจจะโทษใครได้นอกจากตัวเราเอง(พ่อแม่-ผู้ปกครอง)ที่ไม่ใส่ใจตั้งแต่ต้น พอเกิดปัญหาค่อยดูแลแก้ไขที่ปลายเหตุซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เราจะต้องจดจำ และนำไปเป็นบทเรียนเพื่อมิให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำอีกในอนาคต

ประการที่สอง ในเรื่องของความไม่สงบในพื้นที่ชายใต้นั้น รากเหง้าของปัญหา ส่วนหนึ่งเกิดจากระบบการศึกษาโดยเฉพาะกรณีโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามโดยได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ 100 บาทต่อหัว แต่หน่วยงานทางราชการละเลยไม่ติดตามประเมินผลว่าเด็กเหล่านี้มีกระบวนการเรียนรู้อย่างไร สภาพแวดล้อมในหมู่มุสลิม ทั้งเพื่อนฝูงและครูผู้สอนโดยเฉพาะในเด็กประถมวัยไม่คำนึงถึงปรัชญา หรือวิถีแห่งการเรียนรู้เท่าที่ควร พอเข้าสู่ระดับชั้นมัธยมก็มีทางเลือกระหว่างโรงเรียนสามัญและโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนา ซึ่งโรงเรียนสอนศาสนาจะมีนายหน้าเข้าไปติดต่อเด็กในหมู่บ้านเพื่อจะได้มีนักเรียนเพิ่มขึ้น เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้ลูกหลานมุสลิม

ขาดโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับศาสนิกอื่น ๆ ทำให้สังคมมุสลิมแคบลง และไม่สามารถปรับตัว และก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลกได้

ประการที่สาม จากข้อมูลของข้าราชการระดับสูงที่ปฏิบัติงาน ในท้องถิ่นพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งเกิดจากโครงสร้างของระบบราชการเมื่อมีการกระจายอำนาจ ส่วนกลางเรียกเจ้าหน้าที่ที่เคยปฏิบัติงานเข้ามายังส่วนกลาง และทำให้เจ้าหน้าที่ที่ทำงานในท้องถิ่นมีน้อย และไม่เพียงพอต่อการบริการประชาชนทำให้ประชาชนเดือนร้อนมาก และกรณีที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของเยาวชนที่เป็นทีมฟุตบอลในอำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ข้อเท็จจริงก็คือว่า เด็กที่เสียชีวิต 19 ศพ และนำมาฝังที่มัสยิดสุโสะ 18 ศพ โดยทั้งหมดบอกพ่อ-แม่/ผู้ปกครองว่าจะไปเข้าเวรที่โรงเรียน และได้มีการขอผ้าสีแดง ข้าวสาร และพ่อ-แม่/ผู้ปกครองก็อนุญาตตามคำขอ สุดท้ายก็เสียชีวิตในเหตุการณ์ดังกล่าว เหตุที่เกิดขึ้นทำให้เราทราบว่าผู้ปกครองไม่ทราบและเชื่อว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ดังกล่าวจริง ๆ ว่าบุตรหลานของตนไปทำอะไรที่ไหนเมื่อไหร่ อย่างไร

ประการที่สี่ การจัดทำแบล็กลิสต์ (บัญชีดำ) กระบวนการสอบสวน หน่วยงานความมั่นคง ตลอดจนกระบวนการยุติธรรมของเรา ได้ลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน ซ้ำยังทำให้ประชาชนบางส่วนตกเป็นแพะรับบาป และจำต้องสารภาพ หรือพูดในสิ่งที่เจ้าหน้าที่ต้องการเพราะได้รับการทรมานอย่างหนักเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะการจับกุมของเจ้าหน้าที่ต้องมีความรอบคอบและรัดกุมมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งเราควรมีการบังคับใช้กฎหมายให้ตรงตามเจตนารมณ์

อย่างแท้จริง และผลกระทำของการทำแบล็กลิสต์พบว่าประชาชน ผู้นำทางศาสนา นักการเมือง ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ และบุคคลสำคัญที่เป็นที่ยอมรับในหมู่ประชาชนต่างถูกคุกคามอย่างทั่วหน้าทำให้กระบวนการตรวจสอบโดยภาคประชาชนอ่อนแอและน่าเป็นห่วงมาก นอกจากนี้ การแสวงหาความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนภายใต้ความล้มเหลวของกระบวนการยุติธรรมย่อมเป็นเรื่องที่ยากยิ่งเช่นกัน ดังนั้น เราจะต้องแสวงหาวิธี/แนวทาง ตลอดจนทางเลือกในการต่อสู้ให้คนเหล่านี้ตามวิถีทางแห่งประชาธิปไตย เพื่อป้องกันมิให้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน จากกระบวนการยุติธรรมเดินเข้าไปเป็นสมาชิกของผู้ที่ไม่หวังดีต่อบ้านเมืองในท้ายที่สุด

ประการที่ห้า ข้อสงสัยในประเด็นที่เกี่ยวกับการแบ่งแยกดินแดนซึ่งกรณีการแบ่งแยกดินแดนเป็นเรื่องที่ตระกูลโตะมีนาได้รับผลกระทบตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ซึ่งส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากความพรัมัว/ไม่ชัดเจน และเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถจับตัวผู้ร้าย/ผู้กระทำ ความผิดได้เลย ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ของรัฐมักจะอ้างสาเหตุของความผิดพลาดดังกล่าวว่าคนร้ายหลบหนีเข้าประเทศมาเลเซียไปแล้ว เป็นข้อสงสัยที่ค้างคาใจคนไทยมาโดยตลอด ซึ่งการปิดความรับผิดชอบของหน่วยงานราชการไทยด้วยการโยนความผิดกับมือที่สามเป็นสิ่งที่ใช้กันจนเคยชิน และปัจจุบันคำอธิบายเช่นนี้ไม่เพียงพอ หรือตอบคำถามสังคมได้อีกต่อไป ซึ่งสมาชิกรัฐสภาแห่งมาเลเซียได้กล่าวเพิ่มเติมต่อกรณีดังกล่าวว่า นี่คือสิ่งที่ยืนยันว่าทำไมเราจึงต้องร่วมมือกันมากขึ้น เพราะต่างฝ่ายจะได้ไม่ต้องปิดความรับผิดชอบที่ตนเองมีอีกต่อไปขณะเดียวกันการบังคับใช้กฎหมายภายในประเทศต้องกระทำ

อย่างจริงจัง และตรงไปตรงมา อย่างไรก็ตามคนที่กระทำผิดกฎหมาย แม้จะอยู่ที่ไหนเขาก็จะเป็นคนผิดเช่นเดิมโดยไม่มีพรมแดน หรือเขตแดนขวางกันได้

ประการที่หก ในโอกาสนี้ประชาชนในพื้นที่ได้นำเสนอความคิดที่น่าสนใจ กล่าวคือคนที่อาศัยในแถบนี้มีความหลากหลายมากและอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจและสันติสุขเสมอมา ดังนั้น เราควรที่จะมีการสร้างพิพิธภัณฑ์ หรือศูนย์วัฒนธรรมเพื่อสะท้อนลักษณะชาติพันธุ์ของคนที่อยู่ในพื้นที่ชายแดนใต้ทั้งส่วนที่เป็นพุทธ คริสต์ และอิสลาม เพื่อเป็นแหล่งศึกษา และท่องเที่ยวเป็นอันเป็นการสร้างความเข้าใจร่วม และลดการปะทะกันทางวัฒนธรรมเป็นการสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน ซึ่งความเจริญก็จะตามมา

กล่าวโดยสรุปคือ สถานการณ์ความไม่สงบในภาคใต้ ได้วางฐานคิดบนเรื่องของ “การก่อการร้าย” ทั้งในระดับภูมิภาค และเชื่อมโยงสู่ระดับสากล ทำให้เจ้าหน้าที่รวมถึงประชาชนบางส่วนมองปฏิบัติการด้วยความรุนแรงในช่วงที่ผ่านมาเป็นการกระทำที่ชอบธรรมด้วย อย่างไรก็ตาม ในกรณีของนักข่าวชาวเยอรมันที่เขาได้รับรู้เหตุการณ์ และเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างใกล้ชิดต้องการจะนำเรื่องนี้ไปฟ้องศาลที่ยุโรป และจะว่าจ้างทนายที่ดีที่สุดเพื่อฟ้องรัฐบาลไทย ในฐานะอาชญากรเพราะมีการเช่นฆ่าประชาชนไปจำนวนมาก

LIRT

บทส่งท้าย

การสั่งการเจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนรายวันหรือ “การฆ่ารายวัน” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่องภายหลังจากการปล้นปืนที่กองพันทหารพัฒนาที่ 4 เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 เป็นเครื่องบ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่าการก่อความไม่สงบในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังคงดำเนินอยู่และสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวในการแก้ไขปัญหาของหน่วยงานรัฐบาลได้อย่างชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นการใช้ความรุนแรงในการปราบปราม (28 เมษายน 2547 ณ มัสยิดกรือเซะ) การประกาศกฎอัยการศึก และกรสั่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงจำนวนมากเข้าไปตรง ในพื้นที่จังหวัดมาก ยังไม่สามารถคลี่คลายปัญหาให้ทุเลาเบาบางลงไปได้ ทำให้ประชาชนที่เฝ้ามองอยู่เกิดข้อสงสัยว่ามาตรการการแก้ไขปัญหาสัมฤทธิ์ผลมากน้อยเพียงใด เนื่องจาก การทุ่มเทงบประมาณและสรรพกำลังเป็นไปในลักษณะ “เห็นใจ” มากกว่า “ความเข้าใจ”

วิธีการทำความเข้าใจพื้นที่ชายแดนภาคใต้นั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาในระดับมโนคติ สังคมวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ท้องถิ่น เป็นต้น ให้มีความต่อเนื่อง ทะลุปรุโปร่งเพื่อที่จะทำความเข้าใจในต้นตอของปัญหาที่แท้จริงว่ามีความสำคัญ และมีวิวัฒนาการอย่างมีนัยสำคัญอย่างไร เมื่อพิจารณาดูแล้วพบนัยของปัญหาที่น่าสนใจดังนี้

LIRT

1. การครองความเป็นเจ้าของรัฐสยาม (Siamese Hegemony)

ในอดีตรัฐสยามที่มีกองกำลังเข้มแข็งมากในอุษาคเนย์ พยายามที่จะแพร่ขยายอาณาเขตอยู่ตลอดเวลา รวมถึงหัวเมืองแขก (รัฐปัตตานี) ด้วย การทำสงครามประเพณีระหว่างสยามกับปัตตานีเมื่อปี พ.ศ. 2329 ส่งผลให้ปัตตานีพ่ายแพ้แก่รัฐสยาม และมีการเผา มัสยิดกรือเซะด้วย ก่อนที่รัฐปัตตานีจะเป็นส่วนหนึ่งของสยามโดย สมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2445 มีการเผา มัสยิดแห่งนี้ถึง 3 ครั้ง (พ.ศ. 2329, พ.ศ. 2334 และ พ.ศ. 2335) ในขณะเดียวกันก็ได้มีการสร้างศาลเจ้าแม่ ลี้มกอเหนี่ยวขึ้นมาข้าง ๆ ตามนิยายปรัมปรา (Myth) ของท้องถิ่นซึ่งก็ มีบันทึกในสมัยราชวงศ์เหม็ง (พ.ศ. 2064 – 2109) เป็นหลักฐาน รองรับอีกชั้นหนึ่ง

การขยายอาณาจักรของฝ่ายพุทธเข้าไปยังอาณาจักร อิสลามที่มีวัฒนธรรมที่เข้มแข็งมากนั้นสร้างความยุ่งยากให้กับ ผู้ปกครองฝ่ายพุทธอย่างมาก จึงมีความพยายามในการครอบงำทาง อุดมการณ์ผ่านนิยายปรัมปราของท้องถิ่น (Local Mythology) เพื่อตอกย้ำ การครองความเป็นเจ้าของสยามโดยการสร้างศาลเจ้าแม่ลี้มกอเหนี่ยว (เดิมมีเพียงรูปแกะสลัก) ขึ้นสมัยรัชกาลที่ 5 ไว้ข้าง ๆ ซากปรักหักพัง ของมัสยิดกรือเซะ อันเป็นการแสดงความเจริญรุ่งโรจน์ของฝ่ายพุทธหา ไซอิสลามไม่ ยิ่งไปกว่านั้นการชูสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของผู้หญิง (ศาลเจ้าแม่) ในวัฒนธรรมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ (วัฒนธรรมอิสลาม) นั้น เป็นการตอกย้ำ และผลิตซ้ำอุดมการณ์ในเรื่องของการครองความเป็นเจ้า ให้อยู่ในลักษณะเหนือกว่าอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นและการขยายอำนาจ

ของฝ่ายพุทธในครั้งนี้ได้สร้างความขัดแย้งเจียบ ๆ ในระดับจิตวิญญาณของชาวปัตตานีอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2. กระบวนการทำให้ทันสมัย (Modernization) กับลัทธิชาตินิยม (Nationalism)

ฝ่ายอาณาจักรพยายามสร้างรัฐสมัยใหม่ (Modern State) ในสมัยรัชกาลที่ 5 (รศ. 121 หรือ พ.ศ. 2446) เป็นการผนวกเอาชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ (Minority Group) เข้ามาอยู่ในอาณาบริเวณ (Periphery) เดียวกันโดยการใช้แนวคิดการทำให้ทันสมัยผนวกเข้ากับลัทธิชาตินิยมเพื่อหล่อหลอมกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ เข้ามาเป็นหนึ่งเดียว

อย่างไรก็ตามการปรับโครงสร้างภายในจะด้วยเหตุผลใดก็ตามแล้วแต่ย่อมส่งผลกระทบต่อรัฐชายขอบ (Periphery State) และชนกลุ่มน้อย (Minority Group) หรือกลุ่มชาติพันธุ์ (Ethnic Group) อื่นๆที่เคยปกครองตนเอง (แม้จะเคยถูกรัฐสยามอ้างว่ารัฐชายขอบเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของรัฐสยามก็ตาม) อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น การเกิดกบฏขึ้นที่เมืองแพะ กบฏผีบุญ และกบฏเจ้าแขก 7 หัวเมือง นอกจากนี้ ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี (ทศวรรษที่ 2490) ได้มีการจัดระเบียบโรงเรียนปอเนาะ ทำให้เกิดกรณีดุซงญอ (เมษายน 2491) นำโดยหะยีสุหลงทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก (การอ้างอิงตัวเลขผู้เสียชีวิต และวันเกิดเหตุแตกต่างกันมากตั้งแต่ 30 -1,100 คน และวันที่เกิดเหตุตั้งแต่วันที่ 25 – 28 เมษายน 2491 จึงไม่ทราบแน่ชัดว่าเหตุการณ์นี้แท้จริงแล้วการบันทึกของฝ่ายไหนเป็นการบันทึกที่ถูกต้องมากที่สุด) และล่าสุดคือกรณีกรือเซะ

LIRT

การใช้อำนาจของฝ่ายอาณาจักรเข้าไปครอบงำศาสนจักรที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่าง (วัฒนธรรมอิสลาม) โดยขาดการศึกษา ขาดความเข้าใจได้ส่งผลกระทบต่อสังคมอย่างกว้างขวาง ทำให้เป็นเหตุผลสำคัญของผู้ต่อต้านอำนาจรัฐเข้ามาปลุกกระดม สร้างอุดมการณ์ผ่านเศษซากของความล้มเหลวของการบริหารงานราชการ หนึ่งการปลุกฝังอุดมการณ์การที่ง่ายที่สุด คือ การปลุกฝังผ่านโรงเรียนปอเนาะเพราะเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของวัฒนธรรมอิสลามทำให้ผู้ที่ก่อการแอบแฝงเข้ามาปฏิบัติการอยู่เบื้องหลัง และจะขยายวงกว้างจนกลายเป็นสงครามแย่งชิงประชาชน และสิ่งที่เลวร้ายที่สุด คือ การเบี่ยงเบนคำสอนทางศาสนา และการใช้ไสยศาสตร์ ในการสร้างแนวร่วม ซึ่งการกระทำดังกล่าวเท่ากับการละเมิดหลักการทางศาสนาอย่างร้ายแรง และยังเป็น การนำผู้บริสุทธิ์ไปเสียชีวิตอย่างเลือดเย็น เพียงเพื่อหวังผลทางการเมืองเท่านั้น และนี่ก็เป็นอีกมุมกลับของลัทธิชาตินิยมเช่นกัน

3. กรณีดูขงญอ VS กรณีกรือเซะ: ความล่อแหลมทางแนวคิด และอุดมการณ์

การเคลื่อนไหวของทั้งสองกรณีแม้จะแตกต่างกันกว่ากึ่งศตวรรษ แต่มีความเหมือนที่น่าสนใจคือ ผู้ก่อการพยายามใช้สัญลักษณ์ทางศาสนาไม่ว่าจะเป็นหลักคำสอนทางศาสนา หรือสัญลักษณ์ทางศาสนา สิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ(แม้แต่ทางไสยศาสตร์ยังถูกนำมาใช้ในเหตุการณ์หลังสุด) เพื่อให้เป็นศูนย์รวมทางด้านจิตวิญญาณ ในขณะที่เดียวกันก็จะมีการปลุกกระดมอุดมการณ์ผ่านประวัติศาสตร์ท้องถิ่น (ปัตตานี ดารุสซาลาม) เพื่อสร้างเป้าหมาย (ที่เป็นรูปธรรม) หรือพื้นที่แห่งการปลดปล่อย

เมื่อนางค์ประกอบสองประการนี้มารวมกันก็เท่ากับว่าโลกทางจิตวิญญาณกับโลกมนุษย์ถูกหลอมรวมเข้าหากัน หลังจากนั้นก็จะนำเหตุการณ์/สถานการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นทั้งในอดีต และปัจจุบันมาใช้ร้อยรัดรวบรวมหมู่เยาวชนที่อ่อนต่อโลกมาเป็นแนวร่วมกับกลุ่มผู้ก่อการเพื่อให้เกิดความพร้อมที่จะออกปฏิบัติการต่อไป และการขยายแนวร่วมจะใช้วิธีการนำผู้นำทางจิตวิญญาณจอมปลอมเข้าไปเผยแพร่อุดมการณ์ผ่านโรงเรียนปอเนาะ เนื่องจากการเผยแพร่ในกลุ่มเยาวชนนั้นง่าย และเห็นผลชัดเจน ดังนั้น การปฏิรูปปอเนาะจึงมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างมากเนื่องจากการศึกษาทางด้านศาสนาเพียงอย่างเดียวทำให้เยาวชนขาดมิติทางวัฒนธรรมของศาสนิกอื่น ๆ ความสามารถในการเข้าสู่อาชีพอื่น ๆ ต่ำ ดังนั้น การขยายกรอบทางการศึกษาเพิ่มเติม เช่น เพิ่มวิชาภาษาไทย เพิ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ และอื่น ๆ จะทำให้เยาวชนเกิดความเข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลาย และมีทางเลือกในชีวิตมากขึ้น เมื่อเยาวชนมีทางเลือกในอาชีพ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาได้มาเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักร และมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้น และการสร้างแนวร่วมของผู้ก่อความไม่สงบก็จะเป็นไปด้วยความยากลำบาก

4. โลกมุสลิม (Islamic World) VS โลกเสรี (Liberal World): ชาตินี้เราจะอยู่กันอย่างไร

ภาพของฝ่ายอาณาจักร (โดยมากจะเป็นชาวพุทธ) เป็นผู้ครอบครองวัฒนธรรมหลัก สร้างระเบียบกฎเกณฑ์ รวมถึงอาชีพด้วย เจ้าหน้าที่ของรัฐถือได้ว่าเป็นตัวแทนฝ่ายอาณาจักรแม้บางคนจะเป็น

ชาวอิสลามแต่ก็เข้ามาสู่อาณาจักรด้วยความเห็นอกเห็นใจ (ให้เข้าสู่อาณาจักรในรูปของของโคเวตอิสลาม)มากกว่าการเข้าใจ ดังนั้นสถานภาพทางสังคมของฝ่ายอาณาจักรจึงเปี่ยมด้วยอำนาจและโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรมากกว่าซึ่งสอดคล้องกับโลกเสรี หรือกระแสนิยมเป็นอย่างยิ่ง ภาวะการณ์เช่นนี้ ทำให้ชาวอิสลามส่วนใหญ่อยู่ในภาวะด้อยโอกาส เพราะกรอบการคิดมุ่งเน้นในการศึกษาศาสนาเป็นหลักทำให้มีความรู้ หรือความสามารถเชิงวิชาการไม่สูงนัก ซึ่งเป็นการยากในโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน แม้จะมีการเปิดโอกาสในรูปของโคเวตแต่ก็เป็นจำนวนที่จำกัด และคับแคบเป็นอย่างยิ่งทำให้คนส่วนใหญ่อยู่ในภาวะยากไร้ และไม่สามารถปรับตัวให้เข้าสู่วัฒนธรรมทุนนิยมได้ เป็นเหตุให้ชาวอิสลามบางส่วนต้องการแสวงตำแหน่งแห่งที่ทางสังคม หรือแสวงหาทางออกใหม่หรือวิถีทางใหม่ที่เชื่อว่าจะมีความสอดคล้องกับวัฒนธรรมตัวเอง กอปรกับการไม่ได้รับความเป็นธรรมจากรัฐราชการฝ่ายอาณาจักร บังคับให้เหล่านี้ได้กลายมาเป็นความเปราะบางอย่างหนึ่งที่จะผลักดันให้คนกลุ่มนี้เข้าร่วมขบวนการของผู้ก่อความไม่สงบได้โดยง่าย

ดังนั้น รัฐบาลกลางควรจะมีนโยบายหรือมาตรการช่วยเหลือแก่ผู้ด้อยโอกาสเหล่านี้ โดยเฉพาะการสร้างศักยภาพให้พร้อมต่อการแข่งขัน และสร้างอาชีพให้พวกเขาสามารถดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี ยิ่งไปกว่านั้น ฝ่ายอาณาจักรไม่ควรที่จะนำข้าราชการชั้นเลวที่ถูกลงโทษทางวินัย หรือผู้ที่ไม่เข้าใจในวัฒนธรรมอิสลามเข้าไปปฏิบัติงานในพื้นที่เพราะจะทำให้เกิดการกดขี่ขูดรีด และสร้างปัญหาขึ้นมาใหม่

5. หลักการปกครองแบบนิติธรรม และกระบวนการยุติธรรมหายไปไหน?

กระบวนการยุติธรรมเป็นเรื่องที่สังคมทุกสังคมโหยหา มาโดยตลอด โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีความขัดแย้ง ความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้ที่ลุกลาม และบานปลายอยู่ในขณะนี้ได้ตอบคำถามแก่ผู้มีอำนาจว่า “การใช้ความรุนแรง” มีอาจแก้ปัญหาได้ มีหน้าซ้ำยังเป็นข้ออ้างที่ชอบธรรมของผู้ก่อความไม่สงบใช้ในการปลุกกระตมได้โดยง่าย ดังนั้น การใช้หลักนิติธรรม และการปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้มีความถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม เป็นสิ่งที่จะต้องเร่งสร้างให้เกิดโดยเร็ว การฆ่าตัดตอน การหายตัวไปของคนโดยไม่มีสาเหตุ และคำว่า “จับแพะ” ควรจะหมดไปและการนำตัวผู้กระทำความผิดหรือผู้ก่อความไม่สงบมาลงโทษ แม้จะอยู่ส่วนใดของโลกก็ต้องนำมาลงโทษให้จงได้ มิเช่นนั้นแล้วไม่มีทางเลยที่ปัญหาเหล่านี้จะได้รับการแก้ไขอย่างแท้จริง

6. สื่อกับขบวนการสร้างแนวร่วมการก่อการร้าย

ขบวนการสร้าง “แขก” ให้เป็น “โจร” มิใช่ของใหม่ในโลกนี้ ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดคือ ช่วงที่มีการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง กับการก่อตั้งรัฐอิสราเอล สหรัฐฯ ได้สร้างภาพของโลกมุสลิมให้เป็นผู้ร้าย หรือผู้ก่อการร้ายผ่านสื่อภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือแม้แต่ข่าวสารข้อมูลที่ถูกนำมาใช้สร้างภาพของความรุนแรงแทบทั้งสิ้น

มายาคติ(myth)หรือวาทกรรม(discourse)ว่าด้วยเรื่องการก่อการร้ายถูกผลิตซ้ำ/ถูกดอกย้อย่างชัดเจน เมื่อกลุ่มอัลกออิดะห์เข้าไปบริหารอัฟกานิสถาน และเหตุการณ์ 9/11 ทำให้คนทั้งโลก

ต่างคล้อยตาม และดูเหมือนภาพความรุนแรงในโลกมุสลิมดูจะมี
น้ำหนัก เป็นจริงเป็นจัง และเกิดการคล้อยตามได้โดยง่าย

การก่อความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้ เราปฏิเสธไม่ได้
ว่ามีความรุนแรงเกิดขึ้นจริงการใช้คำว่า “โจรใต้” หรือ “โจรมุสลิม” หรือ
แม้แต่ “ขบวนการก่อการร้าย” ของสื่อได้สร้างความไม่พอใจแก่ชาว
มุสลิมเป็นอย่างมาก และส่งผลกระทบโดยตรงต่อการให้ความร่วมมือ
กับเจ้าหน้าที่รัฐ ซึ่งเราต้องยอมรับว่า การเลือกใช้คำที่ขาดการพินิจ
พิเคราะห์หรือล่อแหลมต่อความรู้สึกและศีลธรรมได้นำมาให้ผู้ที่ไม่
พอใจกลไกของรัฐหรือไม่ได้รับความยุติธรรมอยู่แล้ว เข้าไปเป็นแนว
ร่วมของผู้ก่อความไม่สงบได้ ดังนั้น การนำเสนอข่าวเพื่อกระตุ้น
ยอดขายแต่เพียงอย่างเดียวจึงเป็นสิ่งที่ควรทบทวนด้วยเช่นกัน

*****

พัฒนาอันต้ามั่นอย่างยั่งยืน⁴

ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันต้ามั่นของไทยนั้นดูเหมือนว่ารัฐบาลให้ความสนใจและให้การท่องเที่ยวเป็นแนวทางหลักในการพัฒนาพื้นที่ดังกล่าว คณะกรรมาธิการของวุฒิสภาที่เกี่ยวข้องจึงได้ร่วมกันทำงานเพื่อศึกษาผลกระทบการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในแง่มุมต่างๆที่น่าสนใจ

สภาพการท่องเที่ยวโดยสังเขป

การท่องเที่ยวเป็นภาคอุตสาหกรรมการค้า และการบริการขนาดใหญ่ ที่เกี่ยวข้อง เชื่อมโยงกับภาคการผลิตต่าง ๆ

---

⁴ อัมพร สีทา. เรียบเรียงจากผลการเดินทางไปศึกษาดูงานของคณะกรรมาธิการร่วมระหว่างคณะกรรมาธิการการท่องเที่ยว และคณะกรรมาธิการการต่างประเทศ วุฒิสภา เรื่อง “โครงการศึกษานโยบายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ผลกระทบต่อการณ์อนุรักษ์ทรัพยากรชายฝั่งทะเลวัฒนธรรมท้องถิ่น และการพัฒนาที่ยั่งยืนในภาคใต้ฝั่งตะวันตก”

ในหลายสาขากระจายไปในระดับการผลิตทุกขนาดในพื้นที่ต่างๆ ทุกภูมิภาคตั้งแต่ระดับชนบทจนถึงระดับมหานคร การท่องเที่ยวจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาหลายๆ ด้านโดยเฉพาะด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม และเป็นที่มาของเม็ดเงินมหาศาล

สำหรับประเทศไทย องค์กรการ "การท่องเที่ยวโลก" (World Tourism Organization: WTO) คาดว่าจะมีอัตราการเจริญเติบโตร้อยละ 7.8 ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) แนวโน้มการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในกระแสโลกาภิวัตน์รุนแรงขึ้นตามลำดับ นานาประเทศต่างก็ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ มาเป็นอาวุธสำคัญในการช่วงชิงตลาดในโลก การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก้าวหน้าไปเร็วกว่าสาขารูปโภคจะรองรับทัน ทำให้แหล่งท่องเที่ยวและบริการเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว การแสวงหาการท่องเที่ยวแบบทางเลือกเพื่อชำระไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและการพัฒนาอย่างยั่งยืนจึงกลายเป็นโจทย์ใหญ่ในสังคมไทยที่จะต้องสร้างให้เป็นไปตามกรอบการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(ททท.) วางแผนการตลาดการท่องเที่ยว ปี 2547 ตามกรอบยุทธศาสตร์มุ่งสู่การเป็น **Tourism Capital of Asia** (เมืองหลวงแห่งการท่องเที่ยวของเอเชีย) การดำเนินงานมุ่งตลาดนักท่องเที่ยวมีคุณภาพโดยวางเป้าหมายนักท่องเที่ยวต่างประเทศจำนวน 12 ล้านคน รายได้ 383,000 ล้านบาท โดยมีวัตถุประสงค์การดำเนินงานในภาพรวม คือ

1. เพิ่มรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ทั้งค่าใช้จ่ายต่อวัน ต่อคน เพิ่มวันพัก เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว

2. เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชนไทย

3. ส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศพันธมิตรในภูมิภาค เสริมไทยเที่ยวไทยเพื่อให้เกิดการกระจายรายได้และเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจในภาพรวม

จากนโยบายดังกล่าวทำให้กระทรวง และหน่วยราชการต่างๆ ปรับนโยบาย และแผนการทำงานให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด โดยเฉพาะยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวได้รับการสนับสนุนทั้งในเชิงนโยบาย และการปฏิบัติอย่างกว้างขวางและแพร่หลาย การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงก้าวหน้าไปเร็วกว่าสาธารณูปโภค จะรองรับทัน ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วก่อให้เกิดปัญหา และผลกระทบในพื้นที่อย่างมากมาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ชายฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งเปรียบเสมือนเป็น “ไข่มุกแห่งประเทศไทย” ที่มีทรัพยากรที่สมบูรณ์ และธรรมชาติที่งดงาม กำลังได้รับผลกระทบทางด้านแหล่งท่องเที่ยว ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยว อาทิ จังหวัดภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง สตูล และระนอง จึงเป็นที่มาของการศึกษาและทบทวนบทบาท ตลอดจนกิจกรรมการท่องเที่ยวรวมถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวตั้งแต่อดีตเพื่อมุ่งสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในเวลาต่อมา

แนวทาง และยุทธศาสตร์ของการท่องเที่ยว

การวางกรอบ แนวทาง และยุทธศาสตร์ทางด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนถือเป็นหัวใจในการแปลงนโยบาย/มโนทัศน์สู่ภาคปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมซึ่ง มีหลักการพื้นฐาน และยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ดังนี้

1. สร้าง “ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก และเป็นประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียได้”
2. เป้าประสงค์ของกลุ่มจังหวัด คือ “ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก”

ทั้งนี้ ได้กำหนดเป้าประสงค์ในการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว ร้อยละ 10 ต่อปี เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวขึ้น 12 % ต่อปี จากฐานข้อมูลพื้นฐานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2545 จำนวน 7 ล้านคน คาดว่าสิ้นปี 2550 จะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในกลุ่มจังหวัดสูง 11 ล้านคน สร้างรายได้เพิ่มขึ้น 1 แสนล้านบาท อัตราเฉลี่ยระยะเวลาพำนักเพิ่มขึ้น 6.5 วัน และรายจ่ายของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นถึง 4,200 บาท/คน/วัน โดยเพิ่มขึ้นร้อยละ 13 ต่อปี จากข้อมูลพื้นฐานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยปี 2545 รายจ่ายนักท่องเที่ยวจำนวน 2,627.76 บาท/คน/วัน

3. ยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล ประกอบด้วย 2 ยุทธศาสตร์

ประการที่หนึ่ง การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต-พังงา-กระบี่โดยกำหนดเป็น World Class Tropical Paradise ที่ด้าน Premium Exclusive Exotic Hospitality & Courtesy

ประการที่สอง ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัดสร้างความแตกต่าง เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยวโดยเน้นด้าน MICE/Health Service and Spa/OTOP/Marina/ICT เสริมจุดแข็ง เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันโดยเน้นด้านการพัฒนา/บุคลากร/การศึกษา/สิ่งแวดล้อมและผังเมือง ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ในเรื่องสำคัญ 3 เรื่อง คือ การปรับปรุงท่าอากาศยานภูเก็ต ถนนสี่ช่องทางจราจร ระนอง-พังงา-กระบี่-ตรัง และการปรับปรุงท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวทางทะเล

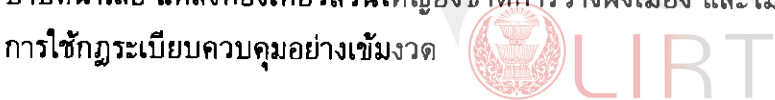
สภาพปัญหา และอุปสรรค

1. ปัญหาที่เกี่ยวข้องจากภาครัฐ

1.1 ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนนเส้นทางหลักเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวยังไม่ได้มาตรฐาน ไฟฟ้า แหล่งน้ำดิบ ท่าเรือไม่เพียงพอสำหรับบริการนักท่องเที่ยว รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆที่เหมาะสมและจำเป็น มีไม่เพียงพอ ไม่ได้มาตรฐานทั้งคุณภาพความปลอดภัย ราคา และการบริการ

1.2 ปัญหาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาการจัดการขยะ และน้ำเสีย ในแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนเมือง รวมถึงปัญหาการทำประมงชายฝั่งที่กระทบระบบนิเวศ

1.3 ไม่มีการวางแผนอย่างรัดกุม การกำจัดขยะ การบำบัดน้ำเสีย แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังขาดการวางแผนเมือง และไม่มี

1.4 นโยบายกับการปฏิบัติไม่สอดคล้องกันปัญหาที่มีความซับซ้อน และเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายทำให้ไม่สามารถทำตามนโยบายได้สำเร็จ

1.5 งบประมาณจากรัฐบาลน้อยเกินไป ไม่เพียงพอต่อการพัฒนา และแก้ไข้ปัญหาในระยะยาว

1.6 การใช้งบประมาณไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือไม่เหมาะสมกับโครงการ และขาดความต่อเนื่อง

ระบบการบริหารจัดการของภาคราชการ

1. การบริหารจัดการ การดำเนินงาน ลำช้า ไม่เอื้ออำนวยความสะดวกในการทำงานระหว่างจังหวัดกับหน่วยงานภาครัฐจากส่วนกลาง กล่าวคือ กรอบนโยบายจากส่วนกลางไม่สามารถนำไปสู่ภาคปฏิบัติได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสม

2. หน่วยงานราชการมีกฎหมาย โดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีบังคับใช้ถึง 5 ฉบับ เป็นที่มาของความเหลื่อมล้ำ ไม่สอดคล้องประสานทำให้การจัดการในเชิงบูรณาการไม่เกิด

3. การปรับเปลี่ยนกระทรวง กรม กอง ไม่มีงบประมาณบุคลากรขาดความชำนาญ ไม่ประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวจากส่วนกลางกับหน่วยงานของทางจังหวัดและหน่วยงานจากท้องถิ่นไม่สามารถบังคับ ควบคุม ตรวจสอบบริษัททัวร์ โกดทำให้เกิดการผูกขาดของบริษัททัวร์ใหญ่ที่มีผู้ประกอบการต่างถิ่นมีอำนาจการเงิน การดื้อรอด การติดต่อประสานงานสูงทั้งในและต่างประเทศก็ดันกันบริษัททัวร์ท้องถิ่นไม่ให้ดำเนินการบริการการท่องเที่ยวอย่างเสรีได้

4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องข้างขาดจิตสำนึก และความรับผิดชอบ ในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว ทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศ และสิ่งแวดล้อม ทำให้แหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะแหล่งปะการัง ปลา สวยงาม สัตว์เศรษฐกิจถูกทำลายจากเรือต่างๆ โดยเฉพาะเรืออวนลาก เรือปลากะตัก คราบน้ำมัน ขยะสิ่งปฏิกูล ที่เกิดจากเรือประมงและนักท่องเที่ยวที่ทิ้งขยะและเหยียบหรือหักนำไปเป็นของที่ระลึกหรือนำไปขาย

5. ขาดการประสานงานระหว่างการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา ขาดงบประมาณ ขาดแคลนบุคลากร และไม่มีประสบการณ์การทำงาน ทำให้เกิดปัญหา เนื่องจากบุคลากรของกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา ขาดความรู้ และความเข้าใจที่แท้จริงในด้านการท่องเที่ยว เพราะได้รับการศึกษาทางด้านพลศึกษาเป็นส่วนใหญ่

6. ขาดการกระตุ้นในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

7. ในภาคปฏิบัติแม้จะมีผู้ว่าซีอีโอ แต่การใช้อำนาจของผู้ว่าราชการแบบบูรณาการยังมีน้อยทำให้การบังคับบัญชาด้อยลง การกระจายงบประมาณจากส่วนกลางมายังท้องถิ่นไม่เพียงพอกับภารกิจที่ได้รับมอบหมาย และไม่ต่อเนื่อง นอกจากนี้ การปฏิบัติอย่างไม่จริงจังทั้งเจ้าหน้าที่รัฐ อย่างไรก็ตาม ปัญหากฎระเบียบการบริหารราชการมีขั้นตอน และมีหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำให้เกิดการทำงานที่ซ้ำซ้อน ขาดผู้ประสานงาน และการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานของรัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น

LIRT

อนึ่ง ปัญหาที่พบขณะที่มีการปฏิบัติงานยังมีอยู่มาก และ
ปัญหาที่ควรจะนำมาพิจารณาแก้ไขที่สำคัญ ดังนี้

1. ภาครัฐขาดการควบคุม ตรวจสอบคุณภาพ การกระจาย
รายได้จากการท่องเที่ยวจากหน่วยงานกลางสู่ท้องถิ่นมีน้อยมาก
จำนวนนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากเกินไปในช่วงเทศกาลต่างใช้
ทรัพยากรได้เต็มที่ แต่ภาครัฐไม่มีการตรวจสอบมาตรฐานการกำจัดของ
เสียอย่างเข้มงวด

2. ผู้บริหารภาครัฐบางส่วนขาดวิสัยทัศน์ในการพัฒนา
คิดแต่ก่อสร้างอาคาร ขาดการพัฒนาความรู้ของประชากร

3. การวางแผนพื้นฐานด้านโครงสร้างพื้นฐานไม่ทันกับ
การขยายตัวของภาคธุรกิจ

4. งบประมาณลงทุนในโครงการสาธารณูปโภคใช้
ประโยชน์ไม่ได้เต็มที่งบประมาณน้อย และไม่ต่อเนื่อง

5. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ให้ตรงตาม
เจตนารมณ์แห่งกฎหมายนั้นๆ อย่างแท้จริงทั้งๆที่มีกฎหมายรองรับ
อยู่แล้วแต่ไม่มีการปฏิบัติและบังคับใช้อย่างจริงจัง

6. ปัญหาอิทธิพลท้องถิ่น ที่ครอบงำราชการส่วนท้องถิ่น
และการปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้เกิดการผูกขาดธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับ
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

7. ขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ในหลาย
หน่วยงานภาครัฐ เช่น ตำรวจ เจ้าหน้าที่ท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่อนุรักษ์
ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่

LIRT

8. เจ้าหน้าที่ และบุคลากรปฏิบัติหน้าที่ที่เอื้ออำนวย ผลประโยชน์คน และเพื่อนพ้อง

9. ภาครัฐ เอกชน ชุมชนผู้นำท้องถิ่นยังขาดความร่วมมือ ในการสร้างแผนแม่บทในการพัฒนา

10. นโยบายการท่องเที่ยวเกี่ยวกับการปฏิบัติจริงไม่สอดคล้อง กัน ประกาศสถานที่ ท่องเที่ยวแบบ UNSEEN โดยทางท้องถิ่นไม่ รับทราบทำให้ไม่มีการเตรียมพร้อมรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามา มาก แต่ก่อนที่จะประกาศนั้นไม่ได้มีการแจ้งหรือปรึกษาหารือกับเจ้าของ ท้องที่ว่าจะประกาศแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ดูแลของเขาเป็น UNSEEN กล่าวคือ ไม่มีการทำประชาพิจารณ์ หรือแสวงหามาตรการร่วมเพื่อ รองรับปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งเป็นภาพสะท้อนให้เห็นถึง ความไม่ใส่ใจในภาคประชาสังคม

11. ควรให้เวลากับท้องถิ่นเพื่อเตรียมตัวรับการท่องเที่ยว ให้พร้อมวางแผนให้แน่นอนศึกษา Carrying Capacity ที่พื้นที่จะรับ ได้ รวมถึงศึกษาผลกระทบต่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นด้วย

2. ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มธุรกิจภาคเอกชน

การบริการท่องเที่ยว ของภาคเอกชนถือได้ว่าเป็นหัวใจ สำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะมีขนาด จำนวน ตลอดจนความ คล่องตัวมากกว่าระบบราชการ ยังขาดมาตรฐาน และคุณภาพ สถานที่ ท่องเที่ยว ที่พัก โรงแรม ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก และสถาน บริการต่างๆ ถือเป็นองค์ประกอบของธุรกิจท่องเที่ยวที่หากผู้ประกอบการ

ไม่เอารัดเอาเปรียบ หรือสร้างความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวแล้ว นักท่องเที่ยวจะต้องเดินทางกลับมาใช้บริการอีกแน่นอน

1. เอกชนที่ประกอบธุรกิจส่วนใหญ่ ขาดความร่วมมือในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวขาดความรู้และเงินทุนในการบริหารงาน และลงทุนทำระบบกำจัดของเสีย อันเนื่องมาจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

2. ปัญหาการบุกรุกพื้นที่สาธารณประโยชน์ พื้นที่ส่วนราชการต่างๆ ทั้งพื้นที่ป่าบก ป่าชายเลน พื้นที่ชายหาด พื้นที่บนเกาะ และพื้นที่สาธารณประโยชน์อื่นๆ ของผู้ประกอบการท่องเที่ยว

3. ปัญหาการพัฒนา และอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมหลายแห่งมิได้รับการควบคุมกำกับ การพัฒนา และใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมเกิดการแพร่กระจายของสถานบันเทิงรุ่มร่ามที่ไม่พึงประสงค์ เป็นที่มาของปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ แรงงานแฝง ยาเสพติด การค้าประเวณี และปัญหาทางสังคมอื่นๆ เป็นต้น

4. ขาดความรู้และเงินทุนในการบริหารงาน และไม่เต็มใจที่จะลงทุนเพื่อทำระบบกำจัดของเสียต่างๆ

5. การนำสินค้าที่ต้องห้ามตามกฎหมายสากลมาวางขาย ทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศเสียหาย

6. ปัญหากิจกรรมการท่องเที่ยว กิจกรรมที่ใช้เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวปัจจุบันเน้นหนักเพียงกิจกรรมประเพณีท้องถิ่นเป็นหลัก ซึ่งมีขีดจำกัดกลายเป็นผลกระทบด้านลบทำให้งานกิจกรรมประเพณีเหล่านั้นเสื่อมคุณค่าดั้งเดิมไป

7. ปัญหาการให้บริการ การแก่งแย่งแข่งขันกันทางธุรกิจ มีการลดราคา คุณภาพ และมาตรฐานการบริการ เรือโดยสาร รถโดยสารประจำทาง ไม่เพียงพอ

8. ปัญหาการเอารัดเอาเปรียบและความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เช่น การเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยวของแท็กซี่ป้ายดำ มีการแก่งแย่งนักท่องเที่ยว และขบวนการต้มตุ๋นหลอกลวงนักท่องเที่ยวทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศในสายตาของประชาคมโลกเสียหายเป็นอย่างมาก

9. ผู้ประกอบกิจการ ร้านค้าต่างๆ ไม่มีจิตสำนึกร่วมกันในการอนุรักษ์ คำนึงถึงแต่รายได้จากนักท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว

10. ขาดมัคคุเทศก์ที่มีความรู้ และจรรยาบรรณด้านสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ มัคคุเทศก์ชาวต่างชาติที่ไม่ทราบข้อมูลที่แท้จริง ทั้งในส่วนของทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรม เป็นสาเหตุของการท่องเที่ยวที่ไม่มีคุณภาพ และบิดเบือนข้อเท็จจริง ซึ่งเป็นเรื่องน่าเศร้าใจเป็นอย่างยิ่ง

3. ปัญหาที่เกิดจากภาคประชาชน

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาตินั้น ส่วนหนึ่งอยู่ในการดูแลของภาครัฐ เช่น กรมป่าไม้ กรมอุทยานแห่งชาติ แต่ยังมีแหล่งท่องเที่ยวอีกจำนวนมากที่มีชุมชนเป็นผู้ดูแล ชุมชนที่มีเอกลักษณ์จำนวนมากไม่น้อยกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยว ทรัพยากรท่องเที่ยวที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็น ชายหาด ท้องทะเล ผืนป่า และลำน้ำ รวมถึง

กลุ่มชนที่มีวิถีชีวิต การแต่งกาย วัฒนธรรมประเพณีที่มีลักษณะ ผิดแผกแตกต่างจากวัฒนธรรมทุนนิยม หรือ หาดูได้ยากได้กลายมาเป็นจุดขายของประเทศ และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะเน้นให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการและได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืน

จากยุทธศาสตร์ที่ต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างรวดเร็วเพื่อหารายได้เข้าประเทศอย่างมหาศาล ก่อให้เกิดผลกระทบกับชุมชนท้องถิ่นอย่างมาก เช่น

1. ท้องถิ่นขาดการมีส่วนร่วม ในการเปิดตัวแหล่งท่องเที่ยวในมุมมองใหม่ (UNSEEN)

2. การจัดทำงบประมาณของพื้นที่ ควรศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการรวมทั้งการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และชุมชนท้องถิ่น ทำให้โครงการต่าง ๆ ขาดการเชื่อมต่อทั้งโครงการ และงบประมาณต่อเนื่องไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้คุ้มค่ากับงบประมาณของรัฐ เช่น การสร้างท่าเทียบเรือที่คลองเคียน จังหวัดพังงา

3. ผู้นำท้องถิ่นขาดวิสัยทัศน์ ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ขาดความตระหนักในการรักษาสิ่งแวดล้อม ความคิดในการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น น้ำตกกร่อน ที่คลองท่อม จ.กระบี่ ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดเปราะบางมาก แต่มีการอนุญาตให้นักท่องเที่ยว ชาวบ้าน ไปอาบน้ำ เล่นน้ำโดยนำสบู่ ยาสีฟัน ยาสระผมไปทำให้มีขยะสารปนเปื้อนลงไปตามสายน้ำ

LIRT

4. การเปิดรับนักท่องเที่ยวไม่มีการวางแผน ไม่มีการวางผังเมืองไว้ทิศทางทำให้คนในท้องถิ่นไม่สามารถปรับวิถีชีวิตให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ เช่น เกาะลันตา ในจังหวัดกระบี่

5. ปัญหาประชากรแฝงในพื้นที่และมาจากต่างถิ่นจึงไม่รู้สึกรักและหวงแหนพื้นที่

6. ประชาชนส่วนหนึ่งที่เป็นพวกชาวพื้นเมืองดั้งเดิม หรือที่เรียกว่าชาวเล (อาทิ ชาวมอแกนในหมู่เกาะสุรินทร์) ยังไม่มีบัตรประชาชน ไม่มีการศึกษาที่ดีพอ ถูกคุกคามด้านวัฒนธรรม ทำให้ต้องเปลี่ยนวิถีชีวิต

7. ประชาชนท้องถิ่นหลายชุมชนยังขาดจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อม และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพชีวิตของประชาชนยังไม่ได้มาตรฐานเท่าที่ควร

8. ประชาชนในท้องถิ่นจำนวนมากที่มีเอกสารสิทธิ์ในการถือครองที่ดินอย่างถูกต้องและเป็นที่ดินที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่ไม่สามารถใช้ประโยชน์ใดๆจากพื้นที่ได้เลย เพราะพื้นที่หลายแห่งถูกประกาศเป็นเขตป่าสงวน การประกาศเขตเป็นอุทยานแห่งชาติ ได้ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อการประกอบอาชีพ และการดำเนินการต่างๆของเจ้าหน้าที่ก็ไม่มี การติดต่อ หรือแจ้งให้ประชาชนรับทราบ

10. ผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ผลกระทบทางวัฒนธรรมเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน การจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวเป็นการ “พรวน” เอาวัฒนธรรมไปจากชาวบ้าน นอกจากนี้ความพยายามที่จะตอบสนองการท่องเที่ยวได้ “บิดเบือน”

การละเล่น และเอกลักษณ์ท้องถิ่น เช่น ปัญหาที่เกิดขึ้นกับชาวพื้นเมืองดั้งเดิมหรือที่เรียกว่าชาวเล ที่เกาะหลีเป๊ะ จังหวัดสตูล

11. การท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตดั้งเดิม เสี่ยงความเป็นเอกลักษณ์ และวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นไป เขาชนเดิบโตมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ฉาบฉวย เดิบโตมาในสังคมที่มีแต่ฝรั่งเที่ยวกลางคืน

12. แหล่งท่องเที่ยวบางแห่งมีจำนวนนักท่องเที่ยวมากเกินไปเกินกว่าที่พื้นที่จะรับได้ เช่น เกาะตะรุเตา ในช่วงเทศกาลมีนักท่องเที่ยวไปถึง 300-500 คน ต่อวัน

13. ขาดการประสานงานกันระหว่าง ภาครัฐ เอกชน ชุมชน ผู้นำท้องถิ่น ขาดความร่วมมือในการพัฒนาอย่างจริงจัง

14. ไม่มีการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น การท่องเที่ยวเริ่มเดิบโตมากขึ้นในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ และจะพักตามรีสอร์ทราคาแพง มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน โดยไม่ได้ออกมาสัมผัสกับวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่นเพราะจะเที่ยวตามโปรแกรมที่บริษัทนำเที่ยววางไว้ มาใช้ทรัพยากร และกลับไป รายได้เป็นของบริษัททัวร์ทั้งหมด โดยไม่มีการกระจายรายได้แต่อย่างใด

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ประกาศให้เมืองท่องเที่ยวหลัก และเมืองที่มีศักยภาพสูงเป็นเขตคุ้มครองสิ่งแวดล้อมตามพ.ร.บ. ส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 มาตรา 44 และ 45 มีการใช้บทลงโทษตามกฎหมาย เช่น สถานประกอบการใดมีเครื่องบำบัดน้ำเสียแต่ไม่เปิดเครื่องจะถูกปรับเป็นเงิน 4 เท่าของค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานปัจจุบันได้ประกาศใช้แล้ว 2 เขต คือ ภูเก็ต และพัทยา

2. ควรบังคับใช้กฎหมายผังเมืองให้มีผลอย่างจริงจัง

3. จัดทำข้อตกลงว่าด้วยการใช้เขตอนุรักษ์เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อควบคุมพื้นที่ให้บริการนักท่องเที่ยวให้จำกัดอยู่ในบริเวณที่เหมาะสม และเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

4. จัดระบบข้อมูลติดตามสภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว รวมทั้งการใช้งบประมาณท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อสามารถติดตามและประเมินผลทางกายภาพได้อย่างต่อเนื่อง

5. ศึกษาวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสถานที่ และกิจกรรมการท่องเที่ยว เพื่อนำข้อมูลที่ได้มากำหนดยุทธศาสตร์ทางการท่องเที่ยว อันเป็นการสร้างความพร้อม และศักยภาพทางการท่องเที่ยว อีกทั้งยังเป็นการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอีกด้วย

6. การเปิดตัวแหล่งท่องเที่ยวใหม่เป็น UNSEEN การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยต้องวางแผนให้รอบคอบรัดกุม ผู้รับผิดชอบ

กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา ควรเน้นด้านการจัดการท่องเที่ยว และสิ่งแวดล้อมที่แท้จริง

7. วางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม และการใช้ที่ดินรวมทั้ง ออกข้อบังคับท้องถิ่นควบคุมให้เป็นไปตามแผน และการใช้ที่ดิน

ข้อเสนอแนะในด้านงบประมาณ

1. รัฐบาลควรจัดตั้งคณะกรรมการ และคณะปฏิบัติการจาก ส่วนกลางร่วมกับการทำเรือแห่งประเทศไทย กรมเจ้าท่า กรมประมง สิ่งแวดล้อมชายฝั่งทะเล กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และจังหวัด ศึกษาความเป็นไปได้ของท่าเทียบเรือซึ่งควรเริ่มที่ภาคใต้ฝั่งตะวันตก เพราะชายฝั่งทะเลสั้น และเป็นทะเลลึก เพื่อส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวทางน้ำอย่างบูรณาการ

2. ควรจัดสรรงบประมาณด้านการจัดระเบียบสังคม การรณรงค์กระตุ้นชุมชนที่ประสบปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ให้เห็นผลกระทบในระยะยาวพร้อมปลูกจิตสำนึกให้ความรู้แก่ประชาชน ชุมชน นักท่องเที่ยว

3. ควรจัดสรรงบประมาณให้สอดคล้องกับพันธกิจ หรือ ปริมาณงาน โดยเฉพาะงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่อง บำบัดของเสียอันเนื่องมาจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และการจัดสรรงบประมาณให้แก่หน่วยงานที่ดูแลรักษา และฟื้นฟู สภาพแวดล้อมโดยตรง เช่น อุทยานแห่งชาติ ให้เหมาะสม

LIRT

ข้อเสนอแนะในการพัฒนาสาธารณสุขโลก

1. สนับสนุนการจัดทำระบบสาธารณสุขโลกเพื่อรองรับความต้องการตามแหล่งท่องเที่ยวหลักเช่น การกำจัดขยะ และน้ำเสีย เพื่อให้สอดคล้องกับการขยายตัวของนักท่องเที่ยว รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการดูแลพื้นที่ขององค์กรท้องถิ่น
2. จัดระบบการขนส่ง ยานพาหนะเชื่อมโยง ระหว่างท่าอากาศยาน สถานีรถโดยสารประจำทาง สถานีรถไฟ ไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ
3. จัดสรรงบประมาณเพื่อการลงทุนด้านสังคม การอนุรักษ์ และส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. ผลักดันมาตรการด้านภาษีสิ่งแวดล้อม จะช่วยส่งเสริมและลดต้นทุนด้านอุปกรณ์ และค่าใช้จ่าย เช่น ระบบบำบัดน้ำเสีย เน้นนโยบายการกำจัดน้ำเสีย ระบบจัดเก็บ และกำจัดขยะ เป็นวาระแห่งชาติ ทำการสำรวจ ข้อมูลการวางระบบจัดเก็บ การกำจัดอย่างเป็นระบบเชื่อมโยงทุกพื้นที่ จัดสรรงบประมาณ บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมาจัดบริหารจัดการเฉพาะ
5. ควรรณรงค์ปลูกจิตสำนึก ให้ความรู้เกี่ยวกับการทิ้งขยะ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมโดยเริ่มที่เด็กนักเรียน ประชาชน ชุมชน ให้ทราบผลกระทบที่จะเกิดในอนาคตจัดระเบียบการจัดเก็บขยะ การทิ้งขยะ รวมถึงบทลงโทษ เช่น ประชากรในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เยอรมันนี ออสเตรเลีย มีระเบียบวินัยมาก โดยเฉพาะการทิ้งขยะทุกคนจะแยกขยะแล้วนำไปทิ้งตามชนิดของขยะไม่ทิ้งลงทะเล แม่น้ำ ทะเลสาบ นักท่องเที่ยวที่อยู่รีสอร์ทก็ต้องนำขยะ

ไปทั้งตามถึง และต้องเสียภาษี ประชาชนจะอยู่กับธรรมชาติ
รักธรรมชาติ ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมมาก นักท่องเที่ยวทุกคนที่ไม่มี
ความสุขกับการสัมผัสธรรมชาติอย่างแท้จริง และประทับใจ

ข้อเสนอแนะในการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวหรือแหล่ง ท่องเที่ยว

1. หน่วยงานที่รับผิดชอบในพื้นที่ ควรเร่งดำเนินการ
ตรวจสอบศึกษารายละเอียด จัดทำแนวทางแก้ไข และป้องกันปัญหา
ดังกล่าว โดยริบด่วนจัดตั้งศูนย์ประสานงานระหว่างหน่วยงานที่
เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็นแก่หน่วยงานต่างๆ
ในการแก้ไขปัญหา

2. จัดการวางผัง กำหนดเขตการใช้สอยพื้นที่ให้เหมาะสม
โดยกำหนดให้มี เขตกิจกรรมท่องเที่ยว เขตบริการ และที่ทำการ เขต
การเข้าถึง เขตธรรมชาติให้ชัดเจน ผลักดันให้พื้นที่แหล่งท่องเที่ยว
หนาแน่นและเปราะบางมีการประกาศและบังคับใช้ Zoning และ
มาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมโดยด่วน

3. ควรทำการวิจัยผลกระทบสิ่งแวดล้อม การออกแบบ
สิ่งก่อสร้างต่างๆให้กลมกลืนกับธรรมชาติ และสภาพแวดล้อม ไม่
ทำลายวงจรของสิ่งมีชีวิต และไม่มีชีวิต

4. การปรับปรุงแก้ไขปัญหการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม เนื่องมาจากขยะ และน้ำทิ้ง ภาครัฐควร
ตระหนักให้มากกว่านี้ ยิ่งมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยทำ
การตลาดเชิงรุก ยิ่งสะสมปัญหาสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมมากขึ้น

5. ปรับปรุง พัฒนา การก่อสร้างพื้นที่บริเวณชายหาด ทางเดิน ภูมิทัศน์ การดำเนินการในบางพื้นที่ไม่เข้ากับระบบนิเวศ ระบบกายภาพเปลี่ยนแปลงส่งผลทางการทำลายล้างมากกว่า สร้างสรรค์สภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น เช่น จังหวัดภูเก็ต เอกชนมีการปรับ ชายหาด โดยการตัดทราย ออกก็สร้างใหม่ คลื่นซัดแรง สิ่งก่อสร้างพัง ปิดกั้นทางน้ำธรรมชาติ การก่อสร้างทางเดินบริเวณชายหาด ป่าชายเลน เป็นคอนกรีต ปรากฏว่าเต่าไม่มาวางไข่ที่ชายหาด เป็นต้น

6. ศึกษาศักยภาพการรองรับ จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว ระดมกำลังเยาวชนประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม พื้นฟูสภาพทุกปี

7. การก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก ต้องดำเนินการเท่าที่จำเป็น

ข้อเสนอแนะต่อภาคเอกชน

1. จัดตั้งเครือข่ายเฝ้าระวัง ร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และสื่อมวลชน ในการสอดส่องและตีแผ่การบุกรุก ลักลอบสถานที่ท่องเที่ยว และสถานที่สาธารณะที่เป็นสมบัติของชาติ ตลอดจนการรณรงค์ให้ประชาชน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวเกิดความรักและเอาใจใส่ มรดกของชาติ

2. ควรสร้างบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้งในท้องถิ่นและผู้ประกอบการ

3. การรวบรวมองค์ความรู้ในแหล่งท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะต่อภาคประชาชน

1. ควรมีมาตรการ ควบคุมปริมาณนักท่องเที่ยว จัดระบบการบริหารจัดการ ตั้งกฎเกณฑ์ ร่วมกับหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อความยั่งยืน ของแหล่งท่องเที่ยว อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. การประกาศ แหล่งท่องเที่ยว UNSEEN ควรแจ้ง หรือปรึกษากับท้องถิ่นก่อน ชุมชนท้องถิ่นควรมีส่วนร่วม ในการดำเนินการ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการท่องเที่ยว และสามารถปรับวิถีชีวิตให้สอดคล้องไปกับการท่องเที่ยวได้
3. การวางผังเมือง น้ำประปา ไฟฟ้า สาธารณูปโภค การกำจัดขยะน้ำเสีย ท้องถิ่นต้องดำเนินการวางแผนเปิดรับนักท่องเที่ยว การดูแลรักษา ฟื้นฟู อนุรักษ์ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมไม่ให้เสื่อมโทรม หรือถูกทิ้งให้เสื่อมโทรม
4. ควรมีการศึกษา Carrying Capacity ในพื้นที่ที่จะรับได้ รวมถึงศึกษาผลกระทบต่อวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นด้วย
5. แต่ละท้องถิ่นควรจัดทำแผนแม่บทการท่องเที่ยวของชุมชน
6. การพัฒนาการท่องเที่ยวต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับชาวบ้านที่อยู่มาก่อน หรือผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
7. อบรมเจ้าหน้าที่ด้านอนุรักษ์ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวร่วมกับชาวบ้าน
8. การรณรงค์ให้ประชาชนอนุรักษ์ทรัพยากรท้องถิ่นนั้น จะประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับคนที่อยู่ในท้องถิ่น กระตุ้นให้คนพื้นที่

ดั้งเดิม พวกเขาย่อมมีจิตสำนึกรักษ์ท้องถิ่น ต้องการให้มีการดูแล
ทรัพยากรอย่างดี ไม่ให้ผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสภาพแวดล้อม และ
ระบบนิเวศ

9. ต้องมีองค์กรต่างๆ กระตุ้นชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมกับ
การท่องเที่ยวให้มากขึ้น

10. สร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน และให้ความสำคัญกับ
ประชาชนในท้องถิ่น

11. การสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับต่างๆ

12. ให้มีกระบวนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยวทั้ง
การให้นักท่องเที่ยวมีโอกาสได้เรียนรู้ชุมชน ซึ่งจะทำให้ชุมชนได้
ตระหนักถึงเอกลักษณ์ และคุณค่าของชุมชนและนำไปสู่การพัฒนา
อย่างยั่งยืน

แหล่งท่องเที่ยวเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศไทยที่
ภาครัฐต้องมีมาตรการแก้ไขเพื่อรองรับนโยบายการตลาดเชิงรุกเพราะ
จะทำให้ชื่อเสียงของประเทศไทยเสีย และไม่มีนักท่องเที่ยวมาประเทศ
ไทยอีกต่อไป ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมนุษย์เป็น
ศูนย์กลางในการพัฒนา โดยทุกคนที่อยู่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
จะต้องมีความมุ่งมั่น และมีวิสัยทัศน์ที่จะวางแผนและจัดการด้านการ
ท่องเที่ยว และยังคงคำนึงถึงผลทางเศรษฐกิจ การทำรายได้เป็น
เงินตราต่างประเทศการสร้างงาน การชักชวนให้มีการลงทุน และการ
กระจายรายได้จากการท่องเที่ยวให้ทั่วถึงและเป็นธรรม รัฐบาลควรมี
บทบาทเป็นผู้นำในการสร้างความร่วมมือ และประสานงานทางการ
พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สัญญาณเดือนภัยวิฤตการท่องเที่ยวไทยโดยภาพรวม คือ การแสวงหารายได้จากการท่องเที่ยวให้สูงสุด โดยไม่สนใจต่อ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การขาดการประสานงานภายในภาครัฐขาด การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1. สนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
2. กำหนดโซนพื้นที่สาธารณะให้เอกชนเข้ามาสัมปทาน บริหารจัดการ บริการ ลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ขยะ ถนน น้ำ เป็นต้น
3. กำหนดนโยบาย จัดตั้งผู้บริหารจัดการ หรือตั้ง คณะกรรมการการท่องเที่ยวคอยดูแลตรวจตรา วางแผน เสนอแนะ งบประมาณ รักษาความปลอดภัย รักษาสิ่งแวดล้อม ให้ความรู้ ปลุก จิตสำนึก กำหนดกฎเกณฑ์การก่อสร้าง การบำรุงรักษา การอนุรักษ์ ทรัพยากร
4. จังหวัดต้องเป็นผู้นำในการประสาน บริหารจัดการ จัดเตรียมงบประมาณสำหรับจัดทำแผนการโครงสร้างพื้นฐาน แผนการ พัฒนาการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ จัดระบบกำจัดขยะ น้ำทิ้งที่จะมี ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศน์
5. ควรมีการแนะนำกฎกติกา และมารยาทก่อนที่จะไป เที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวในอุทยาน หรือดำน้ำ หรือเดินทางรอบๆเกาะควรมีการจัด Exhibition ให้ชม และฉายวีดิทัศน์แนะนำการเตรียมตัวก่อน

LIRT

6. ควรมีการเลือกกลุ่มเป้าหมายนักท่องเที่ยว ถ้าต้องการนักท่องเที่ยวที่ดีไม่ทำลายธรรมชาติ ควรประชาสัมพันธ์ เชิญชวนให้ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มากขึ้น

7. รัฐและเอกชนควรสนับสนุน ส่งเสริมชาวท้องถิ่นร่วมมือกันดูแลสิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศ มีการจัดตั้งชมรมอนุรักษ์ต่างๆ

8. การทำตามแนวชายแดนจังหวัดควรปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน การบริหารจัดการด้านความมั่นคง ความปลอดภัย การเจรจา การทำตามแนวชายแดน การพัฒนาสินค้าเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเศรษฐกิจของจังหวัด การสร้างกำแพงกันชายแดนเป็นการปิดกั้นเบี่ยงเบน ดัดห่วงโยงสายพันธุ์พืช และสัตว์ตามแนวชายแดน ควรพิจารณาร่วมกันระหว่างไทยกับมาเลเซียเพื่อหาทางพัฒนาร่วมกัน

9. จังหวัดควรร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและภาคเอกชนจัดตั้งศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยวที่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวหรือเป็นพื้นที่ศูนย์รวมของนักท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว คอยให้บริการกับนักท่องเที่ยว

10. โครงการรณรงค์การเก็บขยะคืนสู่ฝั่ง โดยหาอาสาสมัครและนักเรียนช่วยกันเก็บขยะ และแยกขยะส่วนที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ให้นำไปขาย ขยะเปียก สดให้ฝังกลบทำปุ๋ย ขยะที่เป็นอันตรายเก็บคืนสู่ฝั่งหาพื้นที่ที่ไม่ใช่ฝังกลบ ควรกระตุ้นให้สถานประกอบการ และชุมชนทำเดา เผาขยะโดยใช้พื้นที่

11. สนับสนุนให้เจ้าหน้าที่อุทยานจัดทำแผนพัฒนา และพิสูจน์สิทธิครอบครองที่ดิน จัดการแบ่งเขตการใช้ที่ดิน การบริหารจัดการแบ่งเขตการใช้ที่ดิน บริเวณพื้นที่หนึ่งเป็นที่พัก

ทำการศึกษาวิจัยศักยภาพการรับนักท่องเที่ยวได้จำนวนเท่าไร ให้สัมพัทธ์กับเอกชน หรือหน่วยงานที่มีศักยภาพด้านการบริการท่องเที่ยวโดยการควบคุมจัดระเบียบ ออกกฎ โครงสร้างพื้นฐาน การบริการเที่ยว การคมนาคม จำนวนนักท่องเที่ยว ระบบการกำจัดขยะ น้ำทิ้ง รูปแบบการก่อสร้างที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และระบบนิเวศ การมีส่วนร่วมของชุมชน สนับสนุนวิถีชีวิตประชาชนคนท้องถิ่น จัดระเบียบที่พักตามลำดับขนาด ราคา คุณภาพ เป็นต้น

บทส่งท้าย

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) เกิดจากการรวมกันของคำสองคำคือ นิเวศวิทยา(Ecology)กับการท่องเที่ยว (Tourism) เนื่องจากผลกระทบต่อด้านการท่องเที่ยวเชิงปริมาณได้ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมเป็นอย่างมากจึงมีการคิดที่จะพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจึงมีแนวคิดในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ยั่งยืน (Sustainable Ecotourism) ขึ้น กล่าวคือ เป็นการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกแห่งการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน ซึ่งมีขอบเขตครอบคลุม 4 ด้าน ประกอบด้วย พื้นที่ท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว ผู้เกี่ยวข้อง และรูปแบบการจัดการ

บางครั้งอาจแยกเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวและตลาดการท่องเที่ยว การบริการที่เกี่ยวข้อง และการบริหารจัดการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สำคัญ คือ

1. ความยั่งยืน (Sustainability) ของทรัพยากร
2. องค์ประกอบสำคัญทางธรรมชาติ (Significant Nature Components) และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง
3. การศึกษาและการสื่อความหมาย (Education and Interpretation) สู่การจัดการแหล่งธรรมชาติ และการสื่อความหมายเป็นการฉายภาพที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
4. ชุมชนท้องถิ่น (Local Community) การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นการจัดการทรัพยากรโดยผู้ที่เป็นเจ้าของอย่างแท้จริง และเป็นการอนุรักษ์ธรรมชาติของท้องถิ่นไปพร้อมๆกัน
5. ความพึงพอใจของผู้ใช้หรือผู้มาเยือน (User/Visitor Satisfactory) เป็นจุดที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรืออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Ecotourism Industry) ในระยะยาว ทั้งนี้ต้องไม่มีอำนาจอื่นใดเหนือกว่าประเด็นในเรื่องการอนุรักษ์โดยเด็ดขาด

นับตั้งแต่มีการรณรงค์เรื่องของการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2530 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทย ทำให้นักท่องเที่ยวทั้งที่เป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศหันมาให้ความสำคัญของการท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้นโดยลำดับ แต่เนื่องจากว่าการท่องเที่ยวที่ผ่านมาขาดการบริหารจัดการที่ดีและไม่มีการประเมินศักยภาพของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวว่ามีความสามารถที่จะรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวได้จำนวนเท่าใดเป็นเหตุให้ทรัพยากร และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ที่สำคัญในประเทศได้รับความเสียหายอย่างหนัก จนทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพยายามปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวในเชิงปริมาณ (Mass Tourist) มาเป็นการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ (Quality Tourist) จึงได้มีการชูธงในเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ยั่งยืน (Sustainable Ecotourism) เพื่อลดความรุนแรง หรือผลกระทบที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตามความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ยั่งยืน (Sustainable Ecotourism) เป็นเพียงแค่กระแส หรือมีสาระหรือนัยที่ต้องพิจารณาอย่างไรบ้างในสังคมไทย

1. การเปิดแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ภายใต้ชื่อ Unseen In Thailand สะท้อนให้เราเห็นภาพอย่างหยาบๆสองด้านก็คือ ประการแรก แหล่งท่องเที่ยวเดิมที่เคยรณรงค์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 จนถึงปัจจุบันนั้น ได้รับผลกระทบอย่างหนักจนไม่อาจนำมาเชิดหน้าชูตา หรือแสวงหารายได้เป็นกอบเป็นกำเช่นในอดีตอีกต่อไปแล้ว ประการที่สอง การขยายพื้นที่บริการด้านการท่องเที่ยวเกิดจากความพยายามของรัฐที่ต้องการจำนวนเม็ดเงินมหาศาลเพื่อใช้ในเป้าหมายในทางการเมืองเป็นสำคัญ

2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ยั่งยืน (Sustainable Ecotourism) ได้เข้ามาป้อนเซาะหรือทำลายวิถีชีวิตของคนในชุมชนให้เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสทุนนิยม ระบบคุณค่าในพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ ได้ถูกแปลงเป็นสินค้าเพื่อการท่องเที่ยว หรือความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก

3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบ่อยครั้งได้ดอกย้ำความเป็นชนกลุ่มน้อย หรือข้ออ่อนด้อยของกลุ่มชาติพันธุ์ ให้มีความเด่นชัดมากยิ่งขึ้น (alienation) โดยที่เจ้าของวัฒนธรรมหรือผู้ที่ถูกทำให้แปลก

แยกไม่ได้รับค่าตอบแทนหรือได้รับค่าตอบแทนอันน้อยนิด นอกจากนี้ยังมีชุมชนบางแห่งถูกแซ่แข็ง กล่าวคือ โครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญในการดำรงชีวิต เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา และอื่นๆ ถูกรวบไว้ด้วยเหตุผลในด้านการท่องเที่ยว และเป็นไปเพื่อสนองความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว

4. การฟื้นฟูประเพณี/พิธีกรรมดั้งเดิมเพื่อการท่องเที่ยว บ่อยครั้งได้มีการบิดเบือนความหมาย หรือระบบคุณค่าดั้งเดิมที่มีในอดีตไป เช่น งานแห่บั้งไฟที่ยโสธร ขบวนแห่ผีตาโขนที่เลย สงกรานต์ที่เชียงใหม่ เป็นต้น การเปลี่ยนแปลง/ปรุงแต่งความหมาย หรือนิยามความหมายขึ้นมาใหม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ หรือวิถีชีวิตในอดีตให้ผิดแผกแตกต่างจากความเป็นจริง การมุ่งตอบสนองความต้องการนักท่องเที่ยว และมองแต่เพียงเม็ดเงินหรือรายได้เป็นหลัก จึงเป็นเรื่องที่เปราะบาง และควรจะนำมาพิจารณาหรือใคร่ครวญให้มีความละเอียดรอบคอบมากกว่าที่เป็นอยู่ เพราะระบบความสัมพันธ์ที่ยืดโยง หรือให้ความสำคัญกับคนภายนอกอย่างมากนั้นได้ส่งผลกระทบต่อเจ้าของพิธีกรรม/วัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

5. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ยั่งยืน (Sustainable Ecotourism) ได้เข้ามาเปลี่ยนระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติจากวิถีชีวิตสู่การกลายเป็นสินค้าแทนการจัดลำดับสถานที่ท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในพัฒนาการของการเปลี่ยนวัฒนธรรมให้เป็นสินค้าที่ชัดเจนอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันสังคมไทยยังต้องมีการพิจารณาใคร่ครวญอย่างรอบด้านและเป็นระบบในรูปของการศึกษา/วิจัยที่เป็น

ทางการเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง ความต้องการ ตลอดจนความเหมาะสม
ระหว่างแหล่งทรัพยากร ชุมชนท้องถิ่น นโยบายรัฐบาล และความ
ต้องการของนักท่องเที่ยวน เพื่อให้ความยั่งยืนสามารถหยั่งราก และเติบโต
ได้อย่างเข้มแข็งในสังคมไทยอย่างเป็นรูปธรรม

*****

**ปัญหาเอชไอวี/เอดส์ :
การสาธารณสุขของพม่าและความท้าทายระดับภูมิภาค
1**

**FTA ไทย-ออสเตรเลีย :
ควีนหลงหลังความตกลง
13**

**สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ชายแดนใต้ :
ปฐมเหตุและทางออก
85**

**พัฒนาอันดามันอย่างยั่งยืน
115**